

ஓம்.

தத்ஸத்பரப்பிரம்மணே நம:

விவேகசிந்தாமணியில்

வேதாந்தபரிச்சேதம்.

இஃது

தஞ்சாபுரம்

ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ வி. பிரம்மானந்தசுவாமிகளால்

கன்னடபாஷையிலுள்ள பிரதிகளைக்கொண்டு

திருத்தப்பட்டு

தஞ்சை

ஸ்ரீ சங்கரவிலாச சாரதாமந்திர

பிரசுராலயத்தாரால்

தஞ்சை

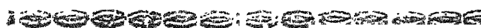
ஸ்ரீ சங்கரவிலாச சாரதாமந்திர பிரஸில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

இரண்டாம் பதிப்பு

1940

விலை] [அணா 6.

சிந்தாமணியில்
வேதாந்தபரிச்சேதம்.

இஃது

தஞ்சைமாநகரம்

ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ· வி. பிரம்மாநந்தசுவாமிகளால்

கன்னடபாஷையிலுள்ள பிரதிக்கிணங்க

திருத்தப்பட்டு.

தஞ்சை

ஸ்ரீ சங்கரவிலாச சாரதாமந்திர

பிரசுராலயத்தாரால்

தஞ்சை

ஸ்ரீ சங்கரவிலாச சாரதாமந்திர பிரஸில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

இரண்டாம் பதிப்பு

1940

இதன் விலை] [அணா 8.

முகவுரை.

பிரஸ்தானத்திரயங்களாகிய உபநிஷத் பிரஹ்மசூத்திர பகவத்கீதைகளும் அவற்றின் பாஷிய வியாக்கியானங்களுமாய் விரிந்த பல நூல்களைப் பார்க்கச் சக்தியற்றவர்களின் பொருட்டு அவற்றையெல்லாந் திரட்டி மிக வற்புதமாக நிஜகுணயோகி யென்பவர் கன்னடபாஷையில் **விவேகசிந்தாமணி**யென்னு நூலில் **வேதாந்தபரிச்சேத**மெனப் பெயரிட்டுக் கூறியிருக்கின்றனர். அதனைக் காசிவாசியாகிய நீலகண்ட சுவாமிகள் தமிழ்ப் பாஷையில் வசனரூபமாக மொழிபெயர்த்தருளினார். அது சில ஆண்டுகளுக்குமுன் பல வித்வான்கள் முன்னிலையில் பரிசோதிக்கப்பட்டு அச்சிடப்பட்டிருக்கினும் அதனுள் பெரும்பாலும் வாக்கிய நடைகள் பிறழ்ந்து வேதாந்தப்பிரக்கிரியைகள் மாறுபட்டு பல எளிதிற் பொருடெரிந்து கொள்ளுதற் கேதுவின்றி யிருத்தலான் பலருக்கு முபயோகமாவான் கருதி அம்முரண்களை யொழித்து எளிதிற் பொருடோன்றுமாறு முன் எம்மால் திருத்தப்பட்டு மதராஸ் ரிப்பன் அச்சியந்திர சாலையிற் பதிப்பிக்கப்பட்டது.

ஆனால் அப்போது இதற்கு மூலமான கன்னடபாஷையிலுள்ள விவேகசிந்தாமணி நூல் எனக்குக் கிடைக்காமையின

னும் நேரில் பார்க்க நேராமையாலும் அப்புத்தகம் பிழைப்பட்டது. இப்போது ஷை மூலத்திலிருந்து அநேக விஷயங்கள் தமிழுக்குக் கொண்டுவரப்பட்டன.

இனி விரைவில் எம்மால் பதிப்பிக்கப்படும் சாஸ்திர அகராதியில் இதன் கண்ணுள்ள அரும்பதங்க ளெல்லாம் தெளிவாய் விளக்கப்படுதலின் அவற்றிற்கு இங்கு ஓர் தனி யகராதிவடிவ வரும்பதவிளக்கம் எழுதப்படவில்லை.

இது வேதாந்தசூளாமணி யென்னும் பெயரால் ஸ்ரீசிவப் பிரகாசசுவாமிகளால் தமிழ்ச் செய்யுள் வடிவாய் மொழி பெயர்க்கப்பட்டுளதாயினும், அஃதோர் தெளிவான உரையில் லன்றி யறிதற்கரிதாயும், கன்னட விவேகசிந்தாமணியினும் குறைந்த பிரக்கிரியையுள்ளதாயுமிருத்தலின் வசனநடையில் சுலபமாய் எல்லாப் பிரக்கிரியைகளையும் அறிய விரும்பு வோர்க் குதவாமை காண்க.

வெ. து.

வேதாந்த பரிச்சேதத்தில் விஷய அநுக்கிரமணிகை.

பிரகரணோற்பத்தி.

வேதாந்த விஷயம்.

முடிந்தது.

உ

சுபமஸ்து.

ஸ்ரீகுருப்யோநம:

விவேகசிந்தாமணி.

(வேதாந்தபரிச்சேதம்.)

பிரகரணோற்பத்தி

ஆசாரியஸ்துதி,

வேதமாங் கடலி னின்று வித்தையாம் வேதாந் தத்தை
யோதினன் வெளிப்ப டுத்தி யுண்மையாச் சங்க ரன்று
ஞதவ னுயர்வே தாந்த வம்புயந் தனக்கா மிந்த
வேதமில்குரவ னின்றே லெங்ஙனம் வளங்கும் வித்தை.

ஸ்ரீமத் அநேக லோக இதார்த்தமான வேத புராண சாஸ்திரங்களின் அர்த்தத்தை யாவரும் அபிவியக்தமா (வெளிப்படையா) கக் காணும்படி காட்டுகின்றமையால் விவேகசிந்தாமணி யென்று இதற்குப் பெயரிடப்பட்டது. நீ யிதனை யன்புடனே கேட்பாயாக வென்று ஆசாரியர் சிஷ்யனுக்கு அநுக்கிரகிக்கின்றார்.

விவேகசிந்தாமணி

மங்கலாசரணம்.

ஸ்ரீமத் அநேக புவனபவனாரம்பமூலஸ்தம்ப ரூப சம்புலிங்கமாதி நிராபாரிதேசிகோத்தம பரியந்த மான மகாகுருபரம்பரையை மனோ வாக்குக் காயங்க ளால் நமஸ்காரலக்ஷண மங்கலா சரணத்தால் நிர்விக்கி னமாக இப்பிரகரணம் முடிவுபெறுதல், சிஷ்யப் *பிரசிஷ்யப் பிரவாகப் பிரவர்த்தனை, கேட்பவர்களுக் குச் சித்தசுத்தி என்னும் பலத்திரயசித்தி உண்டாகு மென்று நிச்சயிக்கப்படும்.

சாஸ்திரவரலாறு.

அநாதி நிர்மல சித்தரூபனு யிருத்தலால் எல்லா வற்றின் மேலானவனுகிச் சர்வஞ்ஞத்துவாதி குணங் களோடு கூடியிருக்கும் பரமேசுவரனுற் சொல்லப் பட்ட பரமப்பிரமாணமும் வேதமூலமான ஸ்மிருதி புராண ஆகம இதிகாசாநுசாரமாய் அநுபவிகளா லென்னதக்கதாகச் சுவகபோல கற்பித மில்லாமல் (தனது சொந்தக் கற்பனையின்றி) சாரத்திலும் சார

* பிரசிஷ்யன்-மாணக்கனது மாணாக்கன், பிரவாகம்-பரம்பரை, பிரவர்த்தனை-நடத்தல்.

மான சத்தியார்த்தங்களைச் சங்கிரகித்து, மூன்னுள்ள இரத்தினங்களை யொப்பமிட்டுத் தரமறிந்து சரமாகக் கோவைசெய்ததனால் நவீனகண்டாபரணமெ (புதிய கழுத்தணியே), ன்று சொல்லத்தக்கதாய், முமுட்சுக்கள் இச்சகத்தில் நிலையும் கதியும் எவ்வாறோ வென்று தேடி வருந்தாமல் இதனால் மகா லீலாவிநோதங்களை வெளிப்படையா யறிந்து, கிருதார்த்த ராகவேண்டுமென்று நிசகுணசிவயோகி கன்னடத்திற் சொன்ன வசனங்களாகிய விவேகசிந்தாமணியின் வேதாந்தபரிச்சேதத்தினை யான் தமிழிற் சொல்லுகின்றேன்.

ஜகத்காரணம்.

முதலில் சக்ஷு (நேத்திர) முதலிய புறவிந்திரியங்களுக்கு விஷயமாய்க் காணப்படுஞ் சகத்திற்கு வெவ்வேறு புத்தி குண அவயவ ஆகாரங்க ளிருத்தலின் கடம்போலக் காரியமாய், குலாலனைப்போல நிமித்தகாரணனான ஈச்சுரனால் சக்கரதண்டம்போன்ற புண்ணியாபுண்ணியகர்மமான சககாரி (துணைக்) காரணத்தால் மிருத்திகையிற் (மண்ணிற்) போலப் பிந்து மாயை யென்னும் சுத்தாசுத்த மாயாவுபாதானகாரணத்தினின்றும் கமனாகமன (போக்கு வரவு) சுகதுக்

காதி யரோக விவகார பேதங்களோடு பின்னமான ஆத்மாக்கள் போகமோக்ஷத்தின் பொருட்டுச் சனித்தன வென்றறிக.

ஜகத்கர்த்தா.

பிரகிருதி பரமாணு கால கர்மாதிகளே சகலகர்த்தா, ஈச்சுரன் அல்லனென்பையாயின், பிரகிருதிமுதலிய யாவும் சடரூபமாகையால், சைதந்தியாதிஷ்டானமில்லாமல் சகம் தானே உண்டாகமாட்டாதென்பது நிச்சயம் ஆனால் சேதனனான சீவனே சகத்கர்த்தாவெனின், அவனுக்குக் கிஞ்சிஞ்ஞத்துவ (அற்பவறிவுயுடைமை) அதிருஷ்டபாரதந்திரத்துவ (புண்ணியபாவவசத்தனாதல்) அநீச்சுரத்துவாதி (ஈசத்துவமின்மை முதலிய) தோஷமிருத்தலால் அவன் சகத்துக்குக் கர்த்தாவாகமாட்டான். * பாரிசேடநியாயத்தால் ஈச்சுரனே கர்த்தா வென்று நிச்சயிக்கப்படுவான். சகத்துரூபம் பெருங்காரியமாகையால் இரதத்தைச் செய்வாரைப்போல வெகு கர்த்திருத்துவ முண்டெனின்

* மூவரில் இருவர் செய்யவில்லை யென்றால் மூன்றாமவன் செய்தான் என்று கொள்ளும் திருஷ்டாந்தத்தினை பாரிசேடநியாய மென்பார்.

அது இரதாசாரிய னென்னும் ஒருவன் சூத்திரத்தா லாவதல்லது, மற்றவர்களாலாவதன்று. தத்தம் அபி மானத்தால் தம்மை தாமே இரக்ஷித்துக்கொள்ளுங் காரியமுளதேல் அநேக கர்த்தவ்யத்தால் ஒரு காரிய மும்மாகாது. ஆகையால் சகத்துக்கு ஈச்சுரனொரு வனே கர்த்தனாகவேண்டும்.

ஈசுவரன் குணங்கள்.

அவ்வொருவனாகிய ஈசுவரனுக்கே எக்காலத்தி லும் எத்தேசத்திலும் காரியத்தை யுண்டுபண்ணுந் தன்மை யிருத்தலின் நித்தியத்துவ வியாபகத்துவ மும், எக்காரியத்தையும் அறிவதற்கும் செய்வதற் குஞ் சமர்த்தனாகையால் சர்வஞ்ஞத்துவமும் சர்வசத் திமத்துவமும் (எல்லா வல்லமையுடைமையும்), கால மானது தான் அமூர்த்தமாய் (வடிவமில்லாததாய்) இலை பூமுதலியவற்றை யுண்டாக்குமாப்போலச் சகல காரியங்களையும் ஆக்குவோனா யிருத்தலின் நிட்களத் துவமும், சர்வாத்துமாக்க ளிதயத்திலும் அந்தரியாமி யாகிப்புறம்பே சுருதி ஸ்மிருதிரூபமான ஆணையால் நியாமக (நடத்துவோ) னா யிருத்தலின் சர்வ பிரோ

கத்துவமும், குலாலாதிகர்த்துவத்தால் அந்நியமான கடபடங்கள் நியமிக்கப்படுதல்போல அந்நிய சரீராதியை நியமித்தலாலும் விசுவமெல்லாம் விச்வேச்சுரனினின்று நியமமானதென்று சுருதியிருத்தலாலும் சர்வாத்துமகத்துவமும் (எல்லாவடிவமாதலும்), தனக்குப் பிதாவும் கர்த்தாவுமின்றி அத்விதீயனு யிருத்தலின் சர்வ சுதந்திரத்துவமும் (தன் வசத்தனுதலும்), ஆத்மாக்கள் செய்த கர்மத்தினையநுசரித்துச் சுகதுக்கங்களைத் தருதலால் இராகத்துவேஷ மின்மையும், தன்னால் சிருஷ்டியான ஆகாயாதி ஜகத்தை வேறுவிதமாகச் சிருஷ்டி செய்வதற்கு வேறு சமர்த்தரில்லாமையால் சர்வேசுவரத்துவமும் உண்டென்பது நிச்சயம்.

நாநாமத சாஸ்திரங்கள்.

அவ்வீச்சுரனுல் நிர்மிக்கப்பட்ட சேதனுசேதனரூபசகத்தில் போகமோக்ஷார்த்தமாய் வெவ்வேறுகப் பிரவர்த்தித்துள்ள நாநாவாதிகளின் கொள்கைவடிவினவாகிய சாஸ்திரங்களாவன:—

சதுர்வேதம்.

முதல் முக்கியப் பிரமாணம் இருக்குவேதம், எஜுர்வேதம், சாமவேதம், அதர்வணவேத மென்பு

னவாம். இவை சுவயம்புவென்றும், ஈச்சுரனாற் சொல்லப்பட்டவைகளென்றுஞ் சொல்லப்படும். அவற்றுள், 1. இருக்குவேதம் இருபத்தொருபேதம், 2. எசுர்வேதம் நூற்றொருபேதம், 3. சாமவேதம் சகஸ்ரபேதம், 4. அதர்வணவேதம் நவபேதம்.

வேதவாக்கிய சொரூபம்.

அவ்வேதம் எதைச் சொல்லுமெனின் விதிவாதம், அர்த்தவாதம், மந்திரவாதம், நாமதேயமென நான்கு பேதத்தால் சகல தர்மங்களையுஞ் சொல்லும். அவற்றினுள்,

1. இராஜன் ஆணையைப்போல மனிதனை நிஷேதகர்மஞ்செய்யாமல் திருப்பிச் சுபகர்மஞ் செய்யவேண்டுமென்று விதிப்பது விதிவாதம்.

2. * படர்களைப்போலத் துதிப்பது அர்த்தவாதம்.

3. ஆசாரியனைப்போல செய்யத்தக்கவைகளைக்காட்டுவது மந்திரவாதம்

4. மாதாபிதாவைப்போல யாகாதிகளுக்குப் பெயரிடுவது நாமதேயம்.

---

* அரசன் சமீபத்திலிருந்து துதிப்போர் படர்.

வேதாங்கம்.

அவ்வேதத்துக்குப் பாதம், அஸ்தம், முகம், கிராணம், நேத்திரம், சுரோத்திர மென்னும் முறை, யான் சந்தசு, கல்பம், வியாகரணம், சிக்ஷை, சோதிஷம் நிருத்தியென்னும் ஆறும் அங்கங்களாம். அவற்றுள்,

1. மந்திர சுலோகாதிகளுக்கு அக்ஷரகணிதஞ் செய்வது, சந்தசு.

2. ஆசுவலாயன போதாயன ஆபஸ்தம்பாதி சூத்திரவடிவத்தான் யாகப்பிரயோகாதிகளைக் கற்பிப்பது கல்பம்.

3. சப்தசித்தியைச் சமர்ப்பிப்பது வியாகரணம்.

4. உதாத்த, அநுதாத்த, ஸ்வரித, பிரசய மென்னுஞ் சதுர்விதஸ்வரகரணபூர்வகமான * பதபாளிக்கிரம வேதாத்தியயநாதிகளைச் சொல்வது சிக்ஷை.

5. லக்கின திதி வார நக்ஷத்திர யோக கரணாதிகளால் வைதிககர்மங்களுக்குக் காலந்தெரிவிப்பதும் ஜோதிஷம்.

6. வைதிக சப்த நிர்வசனத்தை நியமிப்பது நித்திரு

* பதபாளி-சொற்களின் வரிசை.

வேதோபாங்கம்.

அவ்வேதத்துக்கு ஸ்மிருதி, புராணம், நியாயம், மீமாம்ஸை என்னும் நான்கும் உபாங்கமாம். அவற்றினிலக்கணம் மேற்சொல்லுதும்.

உபவேதம்.

அவ்வேதத்துக்கு ஆயுள்வேதம், அர்த்தவேதம், தனுர்வேதம், காந்தருவவேதமென உபவேதம் நான்குண்டு. அவற்றுள்,

1. ஆயுள்வேதம் வியாதிநிதானம், வியாதிச்சின்னம், மந்திரௌஷதசிகிச்சை என்பவற்றால் ஆயுரோரோக்கியாதிகளைக் காட்டுவது.

2. அர்த்தவேதம் தக்ஷிணை, ஆச்சியம் (நெய்), சரு (அவி) முதலான உபகரணங்களால் தர்மாதிசதுஷ்டயத்துக்கச்சாதனமாம்.

3. தனுர்வேதம் சத்துருஜயார்த்தமான மந்திராஸ்திரப் பிரயோகாதிகளைக் கற்பிப்பது.

4. காந்தருவவேதம் சாமவேதாதிகளின் ச, ரி, க, ம, ப, த, நி, என்னும் சத்தஸ்வர கீதபிரபந்தங்களை விவகரிப்பது.

அவ்வேதத்தில் சிருத்திரம், பிரகதாரண்ணியம், சுவேதாசுவதரம், கைவல்லியம், காலாக்கினிருத்திரம், கடவல்லி, காத்தியாயனம், பிரஹ்மம்; நாராயணம், ஹம்ஸம், பரமஹம்ஸம், பாஷ்களம், பிரஹ்மபிந்து, ஆருணி, அமிர்தபிந்து, சர்ச்சி, பஞ்சப்பிரஹ்மம், ஜாபாலம், தேஜோபிந்து, வாஜசநேயம், போதாயநீயம், ஆசுவலாயநீயம், சாங்கியாயநீயம், பாகுராயணீயம், சௌனகீயம், சிவசங்கற்பம், சிரவணம், ஈசாவாஸியம், தலவகாரம், நிராலம்பம், முத்கலகம், முண்டகம், மைத்திராணீயம், தைத்திரீயம், சாந்தோக்கியம், கௌஷீதகி முதலியன உபநிஷத்துக்கள். இவை ஞானங்கமான விபூதிருத்திராக்ஷாதிகளையும், பிரஹ்மஞானாதிகளையும் விவரிப்பன.

ஸ்மிருதி.

* மநு, அத்திரி, ஹாரிதம், விஷ்ணு, யாஞ்ஞவற்கியம், உசனம், ஆங்கிரசம், யமம், ஆபஸ்தம்பம், சம்பர்த்தம், காத்தியாயனம், பிரகஸ்பதி, பாராசரம்,

* மநுதர்மசாஸ்திரத்தை நீக்கிச் சங்கத்தையும் லிகிதத்தையும் ஒன்றுபடுத்திப் பதினெட்டென்பர்.

வியாசம், சங்கம், லிகிதம், தக்ஷம், கௌதமம், சாதா தபம், வசிஷ்டம் என அந்தந்த நாமதேவ முள்ளவர்க ளால் சொல்லப்பட்ட தர்மசாஸ்திரம் இருபது.

யுகதர்மம்.

கிரேதாயுகத்தில் மநுஸ்மிருதிதர்மமும், திரே தாயுகத்தில் கௌதமஸ்மிருதிதர்மமும், துவாபரயுகத் தில் சங்கிலிதஸ்மிருதி தர்மமும், கலியுகத்தில் பரா சரஸ்மிருதி தர்மமும் முக்கியமாம். இந்த ஸ்மிருதி களில் சாதி வருணச்சிரமாசாரங்களும், தாயாதி விபாகமுதலிய அஷ்டாதச விவகாரங்களின் பேதங் களும், மகா பாதகங்களுக்குப் பிராயச்சித்தாதி விதி களும் சொல்லப்படும்.

சாதிவருணங்கள்.

அவற்றுள், கம்பியம் அல்லது மஹாராஷ்டிரம், கன்னடம், ஆந்திரம், திராவிடம் எனச் சாதி நான்கு. பிராஹ்மண. க்ஷத்திரிய வைசிய சூத்திரரென வர்ணம் நான்கு.

பிராஹ்மண தருமம்.

இந்நான்கில் கர்ப்பாதானம், பும்சவனம், சீமந் தம், சாதகர்மம், நாமகரணம், அன்னப்பிராசம்,

சௌளம் உபநயனம், உபாகர்மம், உத்ஸர்ஜனம், வேத விரதம், கௌதானிகம், ஸ்நாதகம், விவாகம், ஸ்மார்த் தாக்கினி ஹோத்திரம், ஔர்த்துவதேஹிகமென் னும் சோடச சம்ஸ்காரங்களுடனே யஜனம் (வேட்டல்,) யாஜனம் (வேட்பித்தல்), அத்தியயனம் (ஓதல்); அத் தியாபனம் (ஓதுவித்தல்), தானம் (இடுதல்), பிரதிகிர கம் (ஏற்றல்) என்னுஞ் ஷட்கர்மமும், சிவபத்தியாதி சகல சற்குணங்களு முடையவன் பிராஹ்மணன்.

க்ஷத்திரியதருமம்.

பிரஜாபாலம், யஜனம், அத்தியயனம், துஷ்டமி ருக பக்ஷி சத்துரு சங்காரம், அன்னதானம், வஸ்திர தானம், கன்னியாதானம், பூதானம், கோதானம், உப யமுகிதானம், இரண்ணியதானம், மகிஷதானம், அசு வதானம், சுவேதாசுவதானம், காலமுகிதானம், மகா மேருதானம், கற்பவிருக்ஷதானம், வித்தியாதானம். மகாதான முதலியவைகளின் பொருட்டுக் காலதேச பாத்திர பரீக்ஷை விஷ்ணுபத்தியாதி கர்மமுடையவன் க்ஷத்திரியன்.

வைசியதருமம்.

ஏகம், தசம், சதம் சகஸ்ரம், தசசகஸ்ரம், லக்ஷம், தசலக்ஷம், கோடி, தசகோடி, சதகோடி,

அற்புதம், நிர்ப்புதம், கர்வம், மகாகர்வம், பத்மம், மகா பத்மம், க்ஷோணி, மகாக்ஷோணி, சங்கம், மகாசங் கம், க்ஷிதி, மகாக்ஷிதி, க்ஷோபம், மகாக்ஷோபம், நிதி, மகாநிதி, சாகரம், மகாசாகரம், அரி, மகாஅரி, சங்கை, மகாசங்கை, பணி, மகாபணி, கிருது, மகாகி ருது, என்னும், முதல் ஸ்தானமாதி முப்பத்தாறு ஸ்தானபரியந்தமான இலக்கங்களையும்; (க) ஒன்று என்பதற்கு ஏகம், ரூபம், பூமி, சந்திரன் என்னும் சமிஞ்ஞை (பெயர்); (உ) இரண்டென்பதற்கு துவ, துவே, துவி துவித, துவய, துவிதிய, யுக்கும, யுகள, யுக, உபய, பாகு, பாத, பக்ஷ, நயனாதி சமிஞ்ஞை; (ங) மூன்றிற்குத் திரி:, திரய, திருதிய, ஹரநயன, அக்கினி, வர்க்ககுண, புராதி சமிஞ்ஞை; (ச) நான் கிற்குச் சது:, சௌ, சதுர்த்தி, சமுத்திர, வேத, வர்ண, ஆச்சிரமாதி சமிஞ்ஞை; (ரு) ஐந்திற்குப் பஞ்ச:, ஹரவக்த்ர, விரத, இந்திரிய: விஷய, கஷாய, பாண, பாண்டவ, பூதாதி சமிஞ்ஞை; (சா) ஆறி னுக்கு ஷடு:, ராசாங்க, இருது, ரச, ஸ்கந்தமுக, வேதாங்க, வர்ணகர்ம, தரிசனாதிசமிஞ்ஞை; (எ) ஏழிற்குச் சத்த:, முனி, கிரி, தாளங்க, ராசாங்க,

துரக, தாது, சபாங்க, ஸ்வர, சாகராதி சமிஞ்ஞை; (அ) எட்டிற்கு அஷ்டவசு, திக்கு, கஜ, மத, கர்மாதி சமிஞ்ஞை; (கூ) ஒன்பதிற்கு நவ:, திரவிய, நாக, நிதி, கிரக, ரஸ, பக்தி, ரத்நாதி சமிஞ்ஞை; (க0) பத்திற்கு தச:, பிந்து, சூன்னிய, நாஸ்தி, அவதார, ககுப்தி சமிஞ்ஞை என்னும் இவை முதலான சமிஞ்ஞைகளையு மறிந்தும், கிரமுகாதி (பாக்குமுதலிய) வஸ்துக்களை எண்ணியறிந்தும், பத்தரைப் பணத்தின் இடை கழஞ்சு, கழஞ்சு ச கூடினது கரிஷம், கரிஷம் ச கூடினது பலம், பலம் ச0 கூடினது வீசை, வீசை ரு கூடினது துலாம், துலாம் கூஉ கூடினது பாரம், பாரம் ச0 கூடினது அஸ்தமென்று கர்ப்பூராதிகளைத் தூக்கி அறிந்தும்; ஒரு பிட்டி நிகுஞ்சம்; நிகுஞ்சம் ச கூடினது குடுவம், குடுவம் ச கூடினது பிரஸ்தம், பிரஸ்தம் உ கூடினது வாகம், வாகம் உ கூடினது ஆடகம், ஆடகம் ச கூடினது துரோணம், துரோணம் ரு கூடினது கரி என்று தான்னியாதிகளை யளந்தறிந்தும்; சுவர்ணத்தின் மாற்று, பிரவாளத்தின் கழஞ்சு மணியின் சவ்வு, ரத்தினத்தின் சூத்திரபரீக்ஷை, வச்சிரத்தின் மஞ்சாடி, பச்சையின் ரதியமாதிகளை யறி

தும்; கிரயம், வட்டம், வட்டி, முதலியவற்றை யறிந் தும் செய்கிற வாணிச்சிய, கிருஷி, பிராஹ்மணக்ஷத் திரிய சேவை, கௌபாலிக (கோரக்ஷணை), யசன, அத்தியயன, தானங்களோடு சூரியாதி பூஜைகள் என் னும் கர்மமுடையவன் வைசியன்.

சூத்திரதருமம்.

பிராஹ்மணாதிவர்ணத்திரய சேவை, சகல தேவ தாபத்திமுதலான கர்மங்களுடையவனைப் பிராஹ் மணா நுக்கிரகம், க்ஷத்திரியனது பாதுகாப்பு, வைசிய சகாயம் என்பவற்றை யுடையவன் சூத்திரன்.

ஆச்சிரமம்.

பிரஹ்மசரியம், கிரகஸ்தம், வானப்பிரஸ்தம், சந்நியாசமெனை ஆச்சிரமம் நான்கு.

விவகாரபதம்.

கடன்கோடல், உபநிதி (ஒருவனிடத்துக் காக் கும்படி வைத்த பொருள்), கூடிமேம்படல், நல்கிய தைநல்காமை, ஒப்பிப்பணிசெய்யாமை, கூலிகொடா மை, உடையனல்லான்விற்றல், விற்றுக்கொடாமை கொண்டுள்ளமொப்பாமை, கட்டுப்பாடுகடத்தல், நில

வழக்கு, மாதராடவர்தருமம், தாயாபாகம், வன்செய்கை, சொற்கொடுமை, தண்டக்கொடுமை, சூது, ஒழிபு என விவகார பதங்கள் பதினெட்டாம்.

அஷ்டாதசபுராணம்.

பிரஹ்மம், பதுமம், விஷ்ணு, சைவம், பாகவதம், நாரதீயம், மார்க்கண்டேயம், ஆக்கினேயம், பௌஷ்யத், பிரஹ்மவைவர்த்தம், இலிங்கம், வராகம், ஸ்காந்தம், வாமனம், கூர்மம், மச்சியம், காருடம், பிரஹ்மாண்டம் எனச் சிவப்பிரசாதத்தால் வியாசரிஷியாற் சொல்லப்பட்ட வேதத்திலுள்ள சாரார்த்தத்தைச் சொல்லும் நான்கிலக்ஷம் * கிரந்தசங்கியையுள்ள அஷ்டாதசபுராணங்களில் சைவம், ஸ்காந்தம், இலிங்கம், கூர்மம், வாமனம், வராகம், பௌஷ்யத், மச்சியம், மார்க்கண்டேயம், பிரஹ்மாண்டமென்னும் பத்தும் சிவபுராணமும்; நாரதீயம், பாகவதம், காருடம், விஷ்ணுவென்னும் நான்கும் விஷ்ணுபுராணமும்; பிரஹ்மம், பதுமம் என்னும் இரண்டும் பிரஹ்மபுராணமும் ; பிரஹ்மவைவர்த்தம் சூரியபுராணமும்; ஆக்

* முப்பத்திரண்டு எழுத்துக்களுள்ள ஒரு சுலோகம் ஒருகிரந்த மெனப்படும்.

கினேயம் அக்கினிபுராணமும், இந்த ஏற்றத்தாழ் விலேயே தேவதா தாரதம்மியங்களையும் அறிந்து கொள்க.

சர்க்காதி பஞ்சலக்ஷணம்.

இப்புராணங்களில் சர்க்கம், பிரதிசர்க்கம், வம்சம், மனுவந்தரம், வம்சானுசரிதம் என்னும் பஞ்சலக்ஷணங்களும், சகலவைதிக தாந்திரிக கர்மங்களுஞ் சொல்லப்படும்.

உபபுராணம்.

சனற்குமாரம், நாரசிங்கம், நந்தி, சிவதருமம், தூர்வாசம், நாரதீயம், கபிலம், மானவம், உசனம், பிரஹ்மாண்டம், வாருணம், காளி, வாசிஷ்டலைங்கம், சாம்பவம், சௌரம், பாராசரம், மாரீச்சியம், பார்க்கவம் என்னும் அவ்வப்பெயருள்ளவர்களால் செய்யப்பட்ட அஷ்டாதச உபபுராணமும் வைதிகதர்மத்தையே சொல்லும்.

இதிகாசம்.

பாரத இராமாயணாதிகள் வியாச வான்மீகிகளா லுண்டான இதிகாசங்கள். அவை சத்துவாதி குணபாதங்களையும், தேவத்திரய லக்ஷணங்களையும், தேவ

தானவாதிகள் சனனக்கிரமத்தையும், யுதிஷ்டிர ராம சந்திராதிகள் சரித்திரங்களையும், வைதிகாதி தர்மங் களையும் திடப்படுத்திச் சொல்லும்.

அவைதிக சாஸ்திரத்திரயம்.

இதற்குமேல் பிரகஸ்பதி, ஆருகதர், சுகதரென் னும் இவர்களால் முறையே சொல்லப்பட்ட சாருவா கம் ஜைநம் பௌத்தமென அவைதிக சாஸ்திரத்திரய முண்டு. அவற்றுள்,

சார்வாகமாவது பிருதிவியாதி நால்வகைப் பூதவி காரமான சகத்தில் சுகமே சுவர்க்கம், துக்கமே நர கம், இவையன்றி வேறு சுவர்க்கநரக மில்லையென்று பிரதிபாதிப்பது.

ஜைநமாவது சித்த பத்த நாரகிக ளென்னும் புரு ஷத்திரய லக்ஷணங்களையும், ஓட்டீச, ஓட்டாமரேச, சுவாலினகல்ப, பதுமாவதிகல்ப, சாரதாகல்ப, குக்குட நாதாதிகல்பாதிகளையும், மந்திரௌஷதாதிப் பிரயோ கஞ் செய்பவர்களான பரமசித்தர்களையும், லூனகேச (முண்டித) திகம்பர (நிர்வாண) பாணி பாத்திர (கமண்டல) மயூரபிச்ச (மயிற்றோகை) * பஞ்சபல

* பஞ்சபலங்களாவன :— மனத்தின் அங்கங்களுக் குள்ள ஆற்றல் (க) சிரத்தை, (உ) சாமர்த்தியம், (ரு) ஞாப கம், (ச) மனனம், (ரு) ஊகித்தல்.

தாரணாதிகளின் கொலை, களவு, பரதாரகமனம், பொய் களின்றிய பஞ்சானுவிரதங்களில் மது, பலாண்டு (உள்ளி) முதலான நிஷேதத்திரவியங்களை விட்டு, தப்தசிலா சயனாதி (சூடேறிய கல்லில்படுத்தல் முதலிய) உக்கிர பசினை யாசரிக்கிற முனிவிருத்திகளையும், ஏமசந்திர, காகசந்திர, நேமிசந்திர, மேகசந்திர, மாகசந்திர, அருகத, ஆதிநாத, அக்கள, பாரிசுவநாத, சௌகத, சுருதிகீர்த்தி, ஸ்ரீமத் காமரகித முனிசுவாமிமுதலான இருபத்துநான்கு தீர்த்தகரருடைய சரித்திரங்களையும், ஸ்யாதஸ்தி (என்றுமிருத்தல்), ஸ்யாந்நாஸ்தி (என்றுமின்மை) முதலான சத்தபங்கிகளையும், சீவ, சசீவ, நிர்ச்சீவ, நிர்ச்சர, ஆசிரம, பந்த, மோக்ஷமென்னும் சத்தபதார்த்தங்களையும் பிரதிபாதிப்பது.

<u>பௌத்தமாவது</u> சௌத்திராந்திகம், வைபாடிகம் யோகாசாரம், மாத்தியமிகமென நான்கு பிரகாரமாய்ப் பிருதிவியாதி புத்தியந்தமான இருபத்துமூன்று தத்துவவடிவப் பிரபஞ்சம் தீபச்சுவாலையைப்போல க்ஷணிகமாத்திர மென்று பிரதிபாதிப்பது.

இதற்குமேல் நிஷேதகர்மசாஸ்திரங்க ளுண்டு. அவை சத்தியநாதர், சலோகநாதர், ஆதிநாதர், அநா

திநாதர், அகுளித நாதர், மதங்கநாதர், மச்சேந்திரநாதர், படேந்திரநாதர், கோரக்கநாதர் என்னும் நவநாத சித்தர்களால் கற்பிதமான கௌளயாமளாதி இம்மை மைதுனாதி நிஷேதகர்மமுள்ள சாஸ்திராந்திரங்கள் அவை அபிசார கர்மசனித வியாதியாதியால் அகால மிருத்துரூபமான மாண சுழுத்தி விஷமூர்ச்சாதிரூப மோகனமும், அக்கினிஸ்தம்பனம், ஜலஸ்தம்பனம், இந்திரியஸ்தம்பனம், கடகஸ்தம்னம், சிங்குவைஸ்தம்பனம், கதிஸ்தம்பனமுதலிய ஸ்தம்பனமும், பூர்வசங்காசிரய நிரசனாத்மகமான உச்சாடனமும், வஸ்திராபரண வாகன வனிதாதி வஸ்துக்களை நிஜஸ்தானத்திலிருந்து அழைப்பிக்கும் ஆகருஷணமும், பிராணசிநேகிதமானவிடத்தில் அங்கியோங்கியவிரோத முண்டாக்குகிற வித்வேஷணமும், இராஜவசியாதி வசியங்களுமான ஷட்கர்மங்களுமாகிய இவைகளேயும், சுராசரபூதக்கிரகாவேசங்களையும், பாதுகாசித்தி, அஞ்சனசித்தி, குடிகாசித்தி, மூலிகாசித்தி, ரசவாத மென்பவற்றையும் பிரதிபாதிக்கும்.

சாக்தேயபாஞ்சராத்திரங்கள்.

இதற்குமேல் சத்திதத்துவவாசி யென்னும் ஒரு ஆத்மாவினாலும், வாசுதேவனாலும் கிரமத்தில் பிரதிபாதிக்கப்பட்ட சாக்தேயம், பஞ்சராத்திர மெனவேறு சாஸ்திர மிரண்டுள. அவற்றுள்,

க. சாக்தேயம் சடாசடப்பிரபஞ்ச மெல்லாஞ் சத்திபரிணாமமென்றல் முதலிய மதவிஸ்தாரஞ்செய்வது.

உ. பாஞ்சராத்திரம் பிருதிவியாதிமானசபீரான இருபத்துநான்கு தத்துவங்கட்குமேல் குணமூலதத்வ வடிவ வாசுதேவனால் சகத்தினது இதத்தின் பெருட்டுண்டான சங்கருஷணை அநிருத்த பிரத்தியும்ன கிருஷ்ணரென்னும் நால்வரா லுற்பத்திமுதலிய தொழில்களாமென்று பிரதிபாதிப்பது.

சாதாரண சாஸ்திரபஞ்சகம்.

இதற்குமேல் இலௌகிகம், வைதிகம், ஆத்தியாத்மம், அதிமார்க்கிகம், மந்திரமெனப் பஞ்சவித சாஸ்திரங்களுள. அவற்றுள்:

க. இலௌகிகசாஸ்திரம்.

தன்வந்திரி முதலியோராற் சொல்லப்பட்ட ஆயுள்வேதம், தண்டம், நீதி, சிற்பம் முதலான சாஸ்திரம். அது திருஷ்டபலன்களைப் பிரதிபாதிப்பது.

உ. வைதிகசாஸ்திரம்.

ஜைமினி, அக்ஷபாதர், கணாதரென்னும் இருஷிகளால் கிரமத்திற் சொல்லப்பட்ட பூர்வமீமாம்ஸை,

நியாயம், வைசேடிகமெனத் திருஷ்டாதிருஷ்டபலன் களைப் பிரதிபாதிக்கும் சாஸ்திரத்திரய முண்டு. அவற்றுள்,

க. பூர்வமீமாம்ஸையென்பது உபக்கிரம உபசங் காரமுதலான ஷட்விதலிங்க தாற்பரியத்தால் வேத வாக்கிய விசார பூர்வகமாய்ச் சோதிஷ்டோமயாகாதி கர்மங்களை விதிக்கிரமமாகச் சொல்லுவது.

உ. நியாயமாவது கௌதமராற் செய்யப்பட்டுப் பிரமாணம், பிரமேயம், சம்சயம், பிரயோஜனம், திருஷ்டாந்தம், சித்தாந்தம், அவயவம், தர்க்கம், நிர் ணயம், வாதா, ஜல்பம் விதண்டை, ஏத்துவாபாசம், சலம், சாதி, நிக்கிரகஸ்தான மென்னும் சோடச பதார்த்தங்களையுஞ் சொல்லிப் பிரபஞ்சத்துக்கு ஈச் சுரனே கர்த்தாவென்று நிச்சயிப்பது.

ங. வைசேஷகமாவது கணாதராற் செய்யப்பட் டுத் திரவியம், குணம், கர்மம், சாமானியம், விசேஷம், சமவாயம், அபாவமென்னும் சத்தபதார்த்தத்தைச் சொல்லுவதனால் பிரபஞ்சசொரூபத்தை விவகரிப் பது.

௬. அத்தியாத்மசாஸ்திரம்.

கபிலர் பதஞ்சலி வியாசரென்னு முநிவர்களால் கிரமத்திற் சொல்லப்பட்ட சாங்கியம், பாதஞ்சலம், வேதாந்தமென ஆத்மஞானபலன்களுள்ள மோக்ஷப் பிரதிபாதக அத்தியாத்மசாஸ்திரத்திரய முண்டு. அவை பாஷிய வியாக்கியானாதிகளோடுகூடிய சாங்கியசூத்திரம், யோகசூத்திரம், பிரஹ்மசூத்திர மென்பவாம். அவற்றுள்,

௧. சாங்கியம் நித்தியநிர்மலமான ஆத்மசந்நிதானத்தில் குணத்திரயவடிவமான பிரகிருதியே மகதத்துவாதி இருபத்தைந்து தத்துவசொரூப ஜகத்தாமென்று விவகரிப்பதே சம்சாரபந்த மென்றும், சத்துவாதி குணத்திரயகிரமத்தால் சிலேட்டுமப் பிரகிருதி பித்தப்பிரகிருதி வாதப்பிரகிருதியுள்ள சாந்த குரோத மூடாதி குணங்களோடுகூடிய உத்தம மத்திம அதம புருஷத்திரயம், வர்ணாச்சிரம முதலானவைக ளுண்டாமென்று சொல்லுவது.

௨. பாதஞ்சலம் இயமநியமாதி அஷ்டாங்கயோகத்தால் மனோநிச்சல முண்டாய் மோக்ஷசித்தியாமென்று சொல்லுவது.

௩. உத்தரமீமாம்ஸை சகல உபநிஷதர்த்தத்தை யுஞ் சொல்லும் வேதாந்தம். அது பிரபஞ்சத்துக்கு மித்தியாத்துவஞ் சாதித்தலால் பிரஹ்மாத்தும ஐக்கி யத்தை வர்ணிப்பதாய் ஞானிகளா லங்கீகரிப்பட்ட தாகும். அத்யாத்மமதம் பாஸ்கரீயம், மாயாவாதம், சத்தப்பிரஹ்மவாதம், கிரீடாப்பிரஹ்மவாதமென நான்கு பேதமாம். இவற்றின்கண் அநுகதமாய் இவற்றிற்கு மேலாயுள்ளது * அநிர்வசநீயக்கியாதி.

அதிமார்க்கிகசாஸ்திரம்.

மாயாதத்துவ வித்தியாதத்துவ காலதத்துவ வாசிகளான ருத்திராற் சொல்லப்பட்ட பாசுபத கபாலிகமாவிரதமென அதிமார்க்கிக சாஸ்திரத்திரய முண்டு. அவற்றுள்,

பாசுவதம் மாயைகர்மமென்னும் பாசமிரண்டை யும் சொல்வது.

---

* அநிர்வசநீயக்கியாதி யென்பது ரஜ்ஜுசர்ப்பம் சத் தென்றாவது அசத்தென்றாவது சொல்லத்தகாதது போல அவித்தையும் அதன் காரியமான பிரபஞ்சமும் சத்தென் றாவது அசத்தென்றாவது உறுதியாய்ச் சொல்லத்தகாத தென்றறிந்து சொல்லுதல். இதன்விரிவை விருத்திப்பிர பாகரம் விசாரசாகரம் விசாரசந்திரோதயமுதலியவற் றிற் காண்க.

காபாலிகம் நரகபாலபிக்ஷாடனாதிகளைச் (தலையோட்டில் பிச்சைவாங்குதல் முதலியவற்றைச்) சொல்வது.

மாவிரதம் அஸ்திதாரணாதிகளை (எலும்புதரித்தல் முதலியவற்றைச்) சொல்வது.

மந்திரசாஸ்திரம்.

பரமேசுவரனாற் செய்யப்பட்ட மந்த்ரமே மோக்ஷாங்கமான சரியை கிரியை யோக ஞான முதலியவற்றைத்தருவதா மென்பது.

நாநாமதஸ்தர்களுடைய

ஆத்துமநிரூபணம்.

இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட மதங்க ளெல்லாவற்றிலும் நிருபிக்கப்படும் ஆத்மசொரூபமாவது:—

சார்வாகர் ஆத்மா தேகமே யென்பர்.

சார்வாக ஏகதேசிகள் ஆத்மா இந்திரியமே யென்பர்.

இரணியகர்ப்பரென்னுஞ் சார்வாக ஏகதேசிகள் ஆத்மா பிராணனே யென்பர்.

ஜைநர் ஆத்மா தேகாதிவிலக்ஷணமாய்த் தேகபரிமிதமாய் (உடல் அளவினதாய்) சங்கோச விகாசதர்மமுடையதா யிருப்ப தென்பர்.

பௌத்தர் ஆத்மா புத்தியே யென்பர்,

கௌளயாமள சாக்தேயகுருக்கள் ஆத்துமா ஆநந்தமே யென்பர்.

பாஞ்சராத்திரிகள் ஆத்மா நாடிமத்தியி லுள்ளதாய் அணுபரிமாணமாகவே யிருக்கு மென்பர்.

இலௌகிகர் ஆத்மா தேக புத்திர களத்திராதி வடிவின தென்பர்.

மீமாம்ஸாபேதரான பாட்டப்பிரபாகரர் ஆத்மா ஸ்வதப்பிரமாணமான (தானே பிரமாணமாவதாகிய) ஞானசொரூப மென்பர்.

நியாயவைசேடிகர் ஆத்மா ககனம்போலப் பரமமகத்பரிமாணமாய்ப், பாஷாணம்போலச் சடரூபமானதும், மனோசைபோகத்தால் ஞானாதி சொற்பதர்மமுடையதா மென்பர்.

சாங்கிய பாதஞ்சலிகர் ஆத்மா அசங்க சின்மாத்திர மென்பர்.

வேதாந்திகள் ஆத்மா ஏனப்திசத்தாமாத்திர அத்விதிய மென்பர்.

பாசுபத காபாலிக மாவிரதிகள் ஆத்மா நித்திய வியாபக சைதந்நிய மென்பர்.

மாந்திரசமிஞ்ஞக (மாந்திரிகரென்னும் பெயருடைய) சித்தாந்திகள் ஆத்துமா நித்திய வியாபக ஞானக்கிரியா சொரூப மென்பர்.

நாநாமதஸ்தர்களுடைய

மோக்ஷலக்ஷணம்.

இனி இவ்வெல்லாச் சமயவாதிகளாலும் பிரதிபாதிக்கப்படும் மோக்ஷலக்ஷணமாவது:—

சார்வாகர் மரணமே மோக்ஷ மென்பர்.

ஜைநர் ஆகாசமத்தியில் உத்தரோத்தரகமனமே (மேன்மேற்செல்லுதலே) மோக்ஷ மென்பர்.

பௌத்தர் சுகதுக்காதிகளால் மயக்கப்படாமலிருக்கும் சுத்தபுத்திசந்ததியே மோக்ஷ மென்பர்.

கௌளயாமளர் ஆகாசகமனாதி சித்திப்பிராப்தியே மோக்ஷ மென்பர்.

சாக்தேயர் ஆநந்தப்பிராப்தியே மோக்ஷ மென்பர்.

பாஞ்சராத்திரிகள் வாசுதேவாத்மகப் பிரகிருதியில் சொரூபக்கேடின்றி அடங்குவதே மோக்ஷ மென்பர்.

இலௌகிகர் இகலோகத்தில் புத்திரதாராதிகளுடன் கூடி வியாதியாதி துக்கமில்லாமல் சுகத்திருப்பதே மோக்ஷ மென்பர்.

பூர்வமீமாம்ஸகர் சுவர்க்காதி லோகப்பிராப்தியே மோக்ஷ மென்பர்.

நியாய வைசேடிகர் ஆத்மா சரீரேந்திரியாதி இருபத்தொரு துக்கத்தின் அத்தியந்த நாசத்தால் பாஷாணம் போலிருப்பதே மோக்ஷ மென்பர்.

சாங்கியர் பிரகிருதி புருஷவிவேகத்தால் அவித்தை நாசமாவதே மோக்ஷ மென்பர்.

பாதஞ்சலிகர் யோகாப்பியாசபலத்தால் மனோலயமாய்லாக அஞ்ஞான மழிவதே மோக்ஷ மென்பர்.

வேதாந்திகள் பிரஹ்மாத்துமைக்கிய ஞானத்தால் விவகாராதி சம்சாரபந்தநிவிருத்தியே மோக்ஷ மென்பர்.

பாசுபதர் பிரவாகேசுவரத்துவத்தால் ஈச்சுரத்துவம் அந்நியருக்குக் கொடுத்து ஆத்மா ஞெப்திமாத்திரமாயிருப்பதே மோக்ஷ மென்பர்.

காபாலிக மாவிரதிகள் கர்த்திருத்வமான சம்சார பாவத்தை விட்டு ஞப்திமாத்திரமா யிருப்பதே மோக்ஷ மென்பர்.

மாந்திரசமிஞ்ஞக சித்தாந்திகள் ஆதமா * சடத்துவாதீத (ஆறததுவாக்களுக்கப்பாற்பட்ட) சிவசமானத் துவ மாவதே மோக்ஷமென்பர்.

இவ்வாதிகளில் சார்வாகர், ஜைநர், பௌத்தர், மீமாம்ஸகர், சாங்கியராகிய இவர்கள் நிரீச்சுரவாதிகள்; மற்றையர் சேசுரவாதிகள். இம்மகாவாதிகளின் சார்வாகாதிக ளனைவரும் பேதவாதிகள்; வேதாந்தி யொருவனே அபேதவாதி.

பதினாங்குவித்தை.

இப்படிச் சொல்லப்பட்ட சாஸ்திரங்களுள் வேதம்-ச, வேதாங்கம்-சு, நியாயமீமாம்ஸைகள்-உ, ஸ்மிருதி புராணங்கள்-உ, ஆக இவை சதுர்த்தச (பதினாலு) வித்தை யெனப்படும்.

* மந்திரம், பதம், வர்ணம், புவனம், தத்துவம், கலை என அத்துவா (வழி) ஆறாம். இதனை சிவஞானசித்தியார் எட்டாம் சூத்திரத்தில் விரிவாய்க் காணலாம்.

மீமாம்ஸாசாஸ்திர விவரம்.

இச்சதுர்த்தசவித்தையுள், மீமாம்ஸையானது மிகவும் விசேஷமாய் இருபது அத்தியாயமாய் அர்த்தத்தைச் சொல்லுந்தன்மையால் இரண்டு பாகமாம். அவற்றுள், முதற்பாகம் ஜைமினிசூத்திரரூபமாய், பன்னிரண்டு அத்தியாயமாய், கர்மகர்த்திருப் பிரதிபாதகமாய், லோக வேதாதிகரண மென்றல் முதலிய ஆயிரம் நியாயங்களால் பூர்வமீமாம்ஸை யென்னப்படும். அந்த ஜைமினிசூத்திரத்துக்குச் சபரரால் சாபரமென்னும் பாஷியஞ்செய்யப்பட்டது. அதற்கே பட்டாசாரியரால் வார்த்திகரூபத்தில் பாட்டமென்றொருமதாந்தரஞ் செய்யப்பட்டது. அந்தப்பட்டருடைய சிஷ்யரான பிரபாகரரால் அந்தச் சாபரபாஷியத்துக்கே பிரபாகரமென்றொருமதாந்தரஞ் செய்யப்பட்டது.

இரண்டாம்பாகம் வியாசசூத்திரரூபமாய் எட்டத்தியாயமாய்ப் பிரஹ்மாத்துமகப் பிரதிபாதகத்தால் உத்தரமீமாம்ஸை யெனப்படும். அதனுள், பூர்வம் நான்கத்தியாயமும் தேவதாகாண்டமாம். அதில் மந்திரவாதத்தைப்போல் தேவதாலக்ஷணங்கள் பலபத்திரராமரால் பிரதிபாதிக்கப்பட்டுள்ளன.

வேதாந்தசாஸ்திரம்.

உத்தரமான நான்கத்தியாயமும் பிரஹ்மகாண்டமாம். அது பிரஹ்மாத்துமவைக்கியப் பிரதிபாதகமாய்ச் சங்கராசாரியரால் பாஷியஞ் செய்யப்பட்டுள்ளது. அந்தப் பாஷியத்துக்குப் பஞ்சபாதிகையென்னும் உரைசெய்யப்பட்டு அதற்கே விவரணாசாரியரால் விவரணஞ் செய்யப்பட்டது. அன்றியும் அச்சங்கரபாஷியத்திற்கே வார்த்திகம் ராமானந்தீயம் பிரஹ்மவித்தியாபுரண முதலிய அநேக வியாக்கியானங்களும் வாசஸ்பதிமிசிரரால் பாமதிநிபந்தனமென்னும் ஓர் உரையும், அவ்வுரைக்குக் கல்பதருவென்னும் வியாக்கியானமும், அதற்குப் பரிமளமென்னும் உரையு முளது. இவ்வாறு விரிந்த சித்தாந்தமாகிய நூல்களே வேதாந்தசாஸ்திரமாம்.

பிரகரணோற்பத்தி முற்றிற்று.

வேதாந்த விஷயம்.

சூத்திரலக்ஷணம்.

சொற்ப எழுத்துக்களையுடையதாய்ச் சந்தேகமின்றிய சாரமுடையதாய் எல்லாவிடத்தும் பிரவிருத்

நிக்கப்பட்டுளதாய் எதனாலும் தடுக்கக்கூடாத தோஷமின்றிய வாக்கியம் சூத்திர மெனப்படும். இத்தன்மைய சூத்திரங்களின் சமுதாயவடிவமாய்ச் சகலவுபநிடதங்களின் அர்த்தங்களையும் நிர்ணயிப்பது ஸ்ரீ வியாஸாசாரியராற் செய்யப்பட்ட பிரஹ்மசூத்திரம்.

பாஷியலக்ஷணம்.

அச்சூத்திராதிவடிவ முதல்நூலிலுள்ள பதங்களைக்கொண்டு அதன் தாற்பரியவடிவத் தன்பதங்களைக் கூறிப்பின் முதனூலிலுள்ள பதங்களையநுசரித்த பதங்களால் தன்பதங்களை விவரித்தல் பாஷிய மெனப்படும். அத்தன்மையபாஷியம் அநேகமிருக்கினும், இங்கு ஸ்ரீ சங்கராசாரியஸ்வாமிகளால் செய்யப்பட்ட பாஷியமே அங்கீகாரம்.

அதிகரணலக்ஷணம்.

அந்தப் பாஷியத்திலுள்ள விஷயம், சம்சயம், பூர்வபக்ஷம், சித்தாந்தம், சங்கதியென்னும் ஐந்தவயவங்களோடு கூடிய நியாயமே அதிகரணமாம். இதனை மேற்காட்டிய பிரஹ்மசூத்திரங்களுக்கு ஸ்ரீ வித்தியாரணியஸ்வாமிகளியற்றிய "வையாசிகநியாயாதிகரணமாலை" யிற்காண்க.

மங்களாசரணத்திரயம்.

ஆசீர்வாதம் (வாழ்த்து) நமஸ்காரம் (வணக்கம்) வஸ்து நிர்த்தேசமே (பொருளியல் புரைத்தலே)னு மிவைசாஸ்திராரம்பத்தில் செய்யப்படும் மங்களாசரணத்ரயமாம்.

வியாக்கியான பஞ்சலக்ஷணம்.

மூலகிரந்தத்திலுள்ள பதம், பதார்த்தம், வாக்கிய யோசனை, வினா, விடையெனு மிவை வியாக்கியானபஞ்சலக்ஷணமாம்.

அந்வயபஞ்சலக்ஷணம்.

அவ்வியாக்கியானங்களிலுள்ள விசேஷணம், விசேஷியம், கர்த்தா, கர்மம், கிரியை யெனுமிவற்றின் சம்பந்தமே அந்வயபஞ்சலக்ஷணமாம்.

அநுபந்தசதுஷ்டயம்.

விஷயம், சம்பந்தம், பிரயோசனம், அதிகாரி யெனுமிவை அநுபந்தசதுஷ்டயமாம். அவற்றுள்

க. ஜீவப்பிரஹ்ம வைக்கியமே நூலின் விஷயம்.

உ. பிரஹ்மத்திற்கும் நூலிற்குமுள்ள பிரதிபாத்தியப் பிரதிபாதக பாவமே (சொல்லப்படல் சொல்வதெனுந் தன்மையே) சம்பந்தம்.

௩. சகல துக்கநிவிருத்தியின் வேறாகாத சுவ சொரூபத்தில் நிலைத்தலாகிய நித்தியாநந்தவடிவ மோக்ஷமே பிரயோஜனம்.

௪. சாதனசதுஷ்டய சம்பன்னனே அதிகாரி; வேதாந்தசிரவண மனன நிதித்தியாசனங்களுக்குத் தர்மஜிஞ்ஞாஸாபூர்வகமாய்க் கர்மகாண்ட சித்தனை சற்சம்பிரதாயத்தினனை அதிகாரியென்று சொல்லப்படுவதாலும் பிரஹ்மஞான சாத்தியமான மோக்ஷம் சாதி முதலிய நிர்ப்பந்தங்களில்லாமல் பரிபக்குவாந்தக் கரணமொன்றினாலேயே அடையப்படுவதாயிருத்தலால் சாதனசதுஷ்டயசம்பன்னனே பிரஹ்மவித்தைக்கு அதிகாரி யென்பது சித்தாந்தம்.

சாதனசதுஷ்டயம்.

நித்தியாநித்தியவஸ்துவிவேகம், இகாமுத்திரார்த்த பலபோக விராகம், சமாதிஷட்கசம்பத்தி, முமுக்ஷுத்துவமெனும் நான்கும் சாதனசதுஷ்டயமாம். அவற்றுள்,

௧. சச்சிதாநந்தரூபமான ஆத்மாவே நித்தியம்; மற்ற அநிருத (அசத்து) ஜடதுக்கவடிவ துவைதப் பிரபஞ்ச மெல்லாம் மித்தையென்று விசாரித்துத் திடமாய்த் தெளிவதே நித்தியாநித்தியவஸ்துவிவேகம்.

௨. இகபரங்களிலுள்ள மாலைசந்தனவனிதாதி விஷயங்களெல்லாம் கர்மஜந்நியமாகையால் அநித்திய

மும், ஈட்டுங்காலத்துக் கஷ்டசாத்தியமும், அநுபவாந் தத்தில் விரஸத்தன்மைக்குக் காரணமுமாய் அநுப கையினை யடுத்து ஞானப்பிரதிபந்தகமா யிருப்பதனால் நித்தியாநந்தபதப் பிரதிபந்தகமான இச்சம்சாரம் துக்கரூபமுமா மென்று தெரிந்து, அவற்றை நாய்வாந்தி செய்த அன்ன மூத்திர புரீஷங்களைப்போல் மனதிற் பற்றாமையே இகாமுத்திரார்த்தபலபோகவிராகம்.

ங. சமாதிசட்குணசித்தியே (ஆறு குணங்க ளைப்பெறுதலே) சமாதிசட்கசம்பத்தி.

சமாதி ஆறு குணங்களாவன:—சமம், தமம், திதிக்ஷை, உபரதி, சிரத்தை, சமாதான மென்பன வாம். அவற்றுள்,

(க) அந்தக்கரண நிக்கிரகமே (உட்கரணமடக் கலே) சமம்.

(உ) பாகியகரண (இந்திரிய) நிக்கிரகமே (புறக் கரணமடக்கலே) தமம்

(ங) பிராரப்தத்தாற் கிடைத்த தாபத்திரயத் தைச் சகித்தலே திதிக்ஷை.

(ச) சகலகர்மபரித்தியாகமே உபரதி.

(ரு) சுருதியிலும், குருவாக்கியத்திலும் வைக்கும்* மிகத்திடமான விசுவாசமே சிரத்தை.

(சு) குருவுபதேசத்தைச் சித்தத்தில் திடமாகக் கொள்வதே சமாதானம்.

௬. சகஜசாயுச்சிய மோக்ஷாபேட்சையே முமுக்ஷுத்துவம்.

சதுர்விதகுருசேவை.

அச்சாதனசதுஷ்டய சம்பன்னனான அதிகாரி செய்யுஞ் சற்குருசேவையானது ஆப்தம், அங்கம், ஸ்தானம், சத்பாவ மென்பனவாம் அவற்றுள்,

* பரமேசுவரனிடத்தில் ஆராத்தியத்துவமும் தனனிடத்தில் ஆராதகத்துவமும், குருவினிடத்துச் சேவியத்துவமும், தன்னிடத்துச்சேவகத்துவமும், வேதாந்தசாஸ்திரத்தில் சாசனத்துவமும் தன்னிடத்தில் சாசியத்துவமுமுள தென்று மிக நம்பியிருப்பதே பத்தி யெனப்படும். இந்தப் பத்தி திடமாயிருந்தாற்றான் அவர்கள் வாக்கியத்தில் மிகத்திடமான விசுவாச முண்டாகும். (ஆராத்தியத்துவம் = ஆராதிக்கப்படுந்தன்மை. ஆராதகத்துவம் = ஆராதிக்குந்தன்மை. சேவியத்துவம் = சேவிக்கப்படுந்தன்மை. சேவகத்துவம் = சேவிக்குந்தன்மை. சாசனத்துவம் = ஏவுந்தன்மை. சாசியத்துவம் = ஏவப்படுந்தன்மை.)

௧. குருவுக்கு அநுகூலவிருத்தியே ஆப்தம்.

௨. குருபாதபிரக்ஷாளனந்தியே அங்கம். (பிரக்ஷாளனம்-கழுவுதல்.)

௩. குருவின் கிரகக்ஷேத்திராதிரக்ஷணையே ஸ்தானம்.

௪. ஸ்ரீ குருவை ஸாக்ஷாத் பரமசிவனெனக் கருதும் விசுவாசமே சத்பாவம்.

அதிகாரத்திரயம்.

கர்மகாண்டி, பக்திகாண்டி, ஞானகாண்டியென வேறு மூன்றதிகாரிகளுளர். அவர்களுள்,

௧. தேகக்கிரகக்கிருத்யாதிகளில் கிரமமாகயானெனதென்னும் அகந்தைமமதைகளுள்ளவனே கர்மகாண்டி.

௨. சகலக் கிரியைகளையும் ஈச்சுரார்ப்பணஞ் செய்பவனே பக்திகாண்டி.

௩. சகல கர்மத்துக்குந் தான் சாட்சியென்பவனே ஞானகாண்டி.

அதிகாரபஞ்சகம்.

கர்மி, முமுக்ஷு, அப்பியாசி, அநுபவி, ஆரூடனென வேறு ஐந்ததிகாரிகளுளர். அவர்களுள்,

௧. மூடத்தனத்தால் தன்ஜாதிகர்மமாத்திரம் பிடித்து நாநா சன்மத்தில் மூத்தனுகிறவனே கர்மி.

உ. ஜகம் அசத்தென்று தெளிந்து ஆத்மகர்ம நிஷ்டனாய் மூன்று ஜன்மத்தில் முத்தனாகிறவனே முமுக்ஷு.

ங. சொப்பனம்போலப் பிரபஞ்சம் மித்தையென்று அறிந்து அப்பியந்தரத்தில் (உள்ளே) தியாகநிஷ்டனாய் இரண்டுஜன்மத்தில் முத்தனாகிறவனே அப்பியாசி.

ச. விவகாராபேட்சையை விட்டு விவேகதற்பரனாய் ஏகஜன்மத்தில் முத்தனாகிறவனே அநுபவி.

ரு. விசுவவிகிருதி (உலகநிலை) தோன்றாமல் ஆத்மஞானத்தால் சத்திபோமுத்தி யடைபவனே ஆருடன்.

இவ்வைவரும் முறையே ஒருவரினொருவர் ஏற்றமுடையாராவர். மற்றும்,

(க) ஜகமென்னும் தாமரைக்கொடிக்கு மூலம் யாதோ வென்னும் விசாரமுகத்தால் ஸ்ரீ குருவை யடைந்து பிரஹ்மஞானியாய் மோக்ஷம்பெறு மவனொருவன்.

(உ) தேகாதிகள் அநித்தியமென்றறிந்து போகாபேட்சை தோன்றாமல் ஸ்ரீ குருவை யடைந்து பிரஹ்மஞானியாய் முத்திபெறு மவனொருவன்.

(ங) ஓர் குருவானவர் தம் சிஷ்யனுக்கு உபதேசஞ் செய்வதைக் கேட்டு அகஸ்மாத்தாக ஆத்மஞானியாய் நிருவாணபதம்பெறு மவனொருவன்.

இப்படி விவேக விரக்தி தெய்வகதிகளால் ஞானம்பெற்று முத்தராவோர் மூவருளர்.

குருலக்ஷணம்.

விதிப்படி அத்தியயனஞ்செய்து வேதாந்தநிஷ்டனாகிச் சரணாகதியடைந்த சிஷ்யனுக்கு மறுபடியும் சமசயம் வாராதபடி தத்துவோபதேசஞ்செய்து அஞ்ஞானத்தைப் பரிகரிப்பவனே குரு வென்று தெரிந்து கொள்ளப்படுவன்.

அஷ்டகுரு.

குரவர் சாதகரான சிஷ்யருக்கு உபதேசஞ்செய்யும் அதிகாரபேதத்தால் போதககுரு, வேதககுரு, நிஷித்தகுரு, காமியகுரு, சூசககுரு, வாசககுரு, காரணகுரு, விகிதகுரு வென எண்வகையாவர். அவர்களுள்.

(க) சாஸ்திரார்த்தம் போதிப்பவனே போதககுரு.

(உ) தத்துவதரிசகனே வேதககுரு.

(ங) வசியாகருஷணாதிகளால் இகலோகத்திற் சுகமும், பரலோகத்திற் றுக்கமுங் கொடுக்கிறவனே நிஷித்தகுரு.

(ரு) புண்ணியகர்மோபதேசத்தால் இகபரங்களில் சுகமெய்தப் பண்ணுபவனே காமியகுரு.

(ளு) விவேகமுகத்தால் சமதமாதி ஷட்குணப் பிரதாயகனே சூசககுரு.

(கூ) விஷயமித்தியாதரிசனத்தால் ஆத்மாநராகப்பிரதாயகனே (ஆத்மாவினிடத்துப் பிரியத்தையுண்டு பண்ணுவபனே) வாசககுரு.

(எ) ஆத்மபிரஹ்ம ஐக்கியஞானப் பிரதாயகனே காரணகுரு.

(அ) சம்சயத்தைப் போக்கும்வாயிலாக நித்திய முத்திப்பிரதாயகனே விகிதகுரு. (பிரதாயகன்-தருவோன்.)

சிஷ்யன்வித்லநுபசர்நத்துவம்.

மூன் அதிகாரிக ளென்னப்பட்ட சீடருள் ளொருவன் தாபத்திரயாக்கினியால் வெதும்பி வியாகூலித்தனாய் நான் யார்? எனக்கு இச்சமுசாரம் எப்படி வந்தது? இது எவரால் நிவர்த்தியாகு மென்று விசாரித்து, சகலபிரபுத்துவமும் விட்டுப், பத்திரம், புஷ்பம், பழமுதலியவற்றை யேந்தியகரத்தனாய் வித்தை (கல்வியறிவு) விநயம் (அடக்கம்) வைராக்கியமுதலிய நற்குணங்களுடன் ஷட்குண ஐசுவரிய சம்பன்ன சுரோத்திரியப்பிரஹ்மநிஷ்டரான குருவையடைந்து,

"चैतन्यं शाश्वतं शान्तं व्योमातीतं निरञ्जनं ।
नादबिन्दुकलातीतं तस्मै श्रीगुरवे नमः ॥

சைதன்னியமும், சாசுவதமும், சாந்தமும் ஆகாயத்திற் கப்பாற்பட்டதும் நிரஞ்சனமும், நாதபிந்துக்களுக் கப்பாற்பட்டதுமாகிய அந்த ஸ்ரீ குருவிற்கு நமஸ்காரம்."

என்னும் அஷ்டமந்திரபூர்வகமாய் இருபதம், இருகை, இருதோள், மார்பு, நெற்றி என்னும் அஷ்டாங்கமும் நிலத்திற்படப்பணிந்து, பின்னெழுந்து, பயபத்தியினாலேயே அடிமைத்தன்மை மிகுந்து, கரகமலங் கூப்பித் தனது கீழ்மையுங்காட்டி, குருமகிமையுங் கொண்டாடி, ஞானம், வைராக்கியம், பலம், ஐசுவரியம், கீர்த்தி ஸ்ரீ யென்னும் சட்குணசாமக்கிரியால் பகவானாகிய சற்குருவே! எவ்வாறு எனக்கிந்தப் பவபந்தம் விடுபடு மென்று விண்ணப்பஞ்செய்வதே சிஷ்யனது விதிவதுபசந்நத்துவமாம. (விதிப்படி சரணமடையுந்தன்மையாம்.)

ஸ்ரீ குருவினுபதேசம்.

இப்படி உபசந்நனை சிஷ்யனுடைய அதிகாரத்தைப் பரீக்ஷித்துக் கிருபாநோக்கத்தாற் பார்த்து அஞ்சேலென்று அபயகரஞ் சிரசில் வைத்து, சுருதியுக்தி

யநுபவங்களால் அவன் தேகாதி அநாத்துமபுத்தியை சேதித்து, நீயே பரப்பிரஹ்ம மென்று உள்ளபடி யறிவிப்பதே ஸ்ரீ குருவினுபதேசமாம்.

உபதேசக்கிரமம்.

அவ்வுபதேசக்கிரமத்தில் உத்தேசம், லக்ஷணம், பரீக்ஷை யென்னும் மூன்றும் உபதேசக்கிரமமாம் (போதப்பிரகாரமாம்). அவற்றுள்,

க. தானநுசரித்திருக்கிற இஷ்டமான வஸ்துவினுடைய நாமமாத்திரங் கீர்த்திக்கிறதே உத்தேசம்.

உ. ஆடுதோதுள்ளது ஆமென்பதுபோல அந்தவஸ்துவின் அசாதாரணதர்மஞ்சொல்லுவதே(சிறந்த குறியுரைப்பதே) இலக்ஷணம்.

ங. இலக்கியவஸ்துவிற்கு அவ்விலக்கண முண்டோ வில்லையோ வென்று விசாரித்துப்பார்ப்பதே பரீக்ஷை.

பிரமாணலக்ஷணம்.

ஓர் வஸ்துசித்திக்குப் பிரமாணம் வேண்டும்.

பிரமேயங்களின் யதார்த்தஞானத்திற்குக் காரணங்களான ஈசுவர அதிருஷ்ட கால கர்த்திரு காரணாதிகளோடு ஞானோற்பத்தி வியாபாராசிரயமான அசாதாரணஹேதுவே பிரமாண மெனப்படும்.

அது பிரத்தியக்ஷம், அநுமானம், ஆகமம், அருத்தாபத்தி, உபமானம், அநுபலப்தி, சம்பவம், ஐதிகமென்று எட்டுவகைப்படும்.

அவற்றுள்,

க. கடமுதலியவற்றைக் காண்டலாகிய சாக்ஷாத்காரத்திற்கு முக்கியகாரணங்களான நேத்திரமுதலியனவே பிரத்தியக்ஷப்பிரமாணம்.

உ. அக்கினியுடைமைஞானத்தைச் சம்பாதிப்பதான தூமமுடைமைஞானமே அநுமானப்பிரமாணம்.

அது பிரதிஞ்ஞை, ஏது, திருஷ்டாந்த மென்று மூன்று அவயவமுடையதாம். பிறருக் கறிவித்தற் பொருட்டான அம்மூன்றனுள், பர்வதம் அக்கினியுடைய தென்பது பிரதிஞ்ஞை. புகையுடைமையால் என்பது ஏது. மடைப்பள்ளிபோ லென்பது சபக்ஷ திருஷ்டாந்தம்.

மற்றும் இதற்கு * நிகமனமுதலியனவும், சவ்வியபிசாரம், விருத்தம், சற்பிரதிபக்ஷம், அசித்தி, பாதிதம் என்னும் ஹேதுவாபாசதோஷங் களில்லாதி

* நிகமனாதிகளின் லக்ஷணங்களையும், ஏதுப்போலி முதலியவற்றி னிலக்கணங்களையும் தர்க்ககௌமுதி, தர்க்க சங்கிரகவுரை ஸ்ரீ விசாரசந்திரோதய முதலியவற்றிற் காண்க.

ருந்தலும், அநுகூலதர்க்க வியாப்தியாதிக விருத்த லும் பிராமாணியத்திற்குப் பாரம்பரைச்சாதகங்களா யிருப்பனவாம். (பிராமாணியம் = பிரமாணமாந்தன் மை).

௩. பதார்த்தத்தினைக் கூறும் பரமேசுவரன் ஜகத்தின் ஜீவகோடிகளுக்கு ஆப்தனாயிருப்பதால் வேதங்களும், அதனை மூலமாகவுடைய ஸ்மிருதிபுராணேதிகாசஙகளும், உலகத்தில் கண்டதைக் கூறும் சற்புருஷர் தத்தம ஆப்தர்களுக்குக் கூறுவனவும், ஆற்றங்கரையில இரண்டு பழங்களுளவெனப் பரோக்ஷ அர்த்தங்களை யறிவிப்பனவுமாகிய சத்தங்கள் ஆகமபிரமாண மெனப்படும்.

இதற்குப் பதம், பதார்த்தம், அந்வயம், ஆகாங்க்ஷை, யோக்கியதை, சாகசரியம், தாற்பரியஞானமுதலியன சககாரிகாரணங்களா யிருக்கும்.

௪. (க) பகலுண்ணாத தேவதத்தனது தேகபீனத்துவம் (உடற்பருமை) கண்டு காணப்படும் பருமைக் காரணமான இராத்திரிபோஜனத்தைக் கற்பிப்பதே திருஷ்டார்த்தாபத்தி (காட்சியருத்தாபத்தி) யாகும்.

(உ) தேவதத்தன் கிரகத்திலில்லை யென்பதைக் கேட்டு, கேட்ட அவ்வசனத்திற்கு வேறிடத்திலிருப்ப

னென்று நிச்சயிப்பதே சருகார்த்தாபத்தி (கேள்வியருத்தாபத்தி).

ரு. ஆவை யொக்கும் ஆமா வென்னும் வாக்கியத்தைச் சிரவணத்திற் கேட்டவன் வனமெய்திக் கண்டகாலத் துண்டாகும் ஆவொப்புமையோடு கூடிய பிண்டஞானமே உபமானம்.

சு. ஈண்டுக் கடமில்லை யென்னும் நிச்சயத்தையுண்டுபண்ணும் கடத்தோற்றமின்மையே அநுபலப்தி

எ. ஆயிரமென்னும் எண்ணில் நூறென்னும் எணணுண்டென்னும் உணர்வே சம்பவம்.

அ. இவ்வாலவிருக்ஷத்தில் இயக்கனுளனென்னும் உலகவார்த்தையால் வரும் இயக்கவிடயஞானமே ஐதிகம்.

இந்தப்பிரத்தியக்ஷாதிப் பிரமாணங்களும் தருவாதி விடயதேசங்களில் பரவி அவ்வவ்வாகாரமாகப் பரிணமித்த அந்தக்கரணவிருத்தியாதி வைசித்திரியங்களும் அவ்வவ்வதிஷ்டான வுபாதியாதிகளும் சம்பிரதாயமான அத்தியயன மனனாதிகளாலும், அநுபவங்களாலும் அறியத்தககனவா யிருக்கும்.

இதர்சமயிகள்கொண்ட கோட்பாடு.

இப்பிரமாணங்களில் சார்வாகனுக்குப் பிரத்தியக்ஷம் ஒன்றும், பௌத்தவைசேஷிகருக்கு அநுமானத்

தோடு இரண்டும், சாங்கியருக்கு ஆகமத்தோடு மூன்றும், ஜைநருக்கும், நியாய ஏகதேசிகளுக்கும் உபமானத்தோடு நான்கும், பிரபாகரர்க்கு அர்த்தாபத்தியோடு ஐந்தும், பாட்டவேதாந்திகளுக்கு அநுபலப்தியோடு ஆறும், பௌராணிகருக்குச் சம்பவ ஐதிகங்களோடு எட்டும் பிரமாணமாம்.

பதார்த்தவிவேகம்.

பாரமார்த்திகம், வியாவகாரிகம், பிராதிபாஸிகம், துச்ச மென்று பதார்த்தம் நால்வகையாம். அவற்றுள்,

க. சுத்தசிவசைதன்னியம் ஒன்றே பாரமார்த்திகம்.

உ. ஆகாயாதிப்ரபஞ்சங்க ளெல்லாம் வியாவகாரிகம்.

ந. பழுதையிற்பாம்பு இப்பிவெள்ளி கானற்சல முதலியனவே பிராதிபாஸிகம்.

ச. மலடிமகன் முயற்கொம்பு முதலியனவே அசத்தெனப்படும் துச்சம்.

பதார்த்தத்துவயம்.

மற்றும் அப்பதார்த்தங்களெல்லாம் சிவசக்திகளென்றும், பிரஹ்மமாயைகளென்றும், சத்தியமித்

தைகளென்றும், நித்தியாநித்தியங்களென்றும் இரு வகையாகப் பிரித்துச் சொல்லப்படும்.

திருக்குத்திருசிய விவேகம்.

திருக்கென்பது யுக்தியுள்ள திருஷ்டாந்தத்தாற் பொருந்திய விசாரத்தினால் பிரமாணமுடையதாய் உண்மைப்பொருளை விசாரித்துத் தெளிவதே. இதனோடு திருசியமாகிய பிரபஞ்சத்துள்ள சுவகதபேதம் ஸஜாதீயபேதம் விஜாதீயபேத மென்னும் மூவகைப் பேதங்க ளில்லாததாம்.

அதற்குகாரணம் வருமாறு:—

க. உலகத்தில் ஒரு விருக்ஷத்திற்குப் பத்திர புஷ்பாதிகள் வேறாயிருப்பது சுவகதபேத மெனப்படும்.

உ. தன்னைப்போன்ற ஒரு விருக்ஷம் வேறாயிருப்பது ஸஜாதீயபேத மெனப்படும்.

ங. தன்னிலும் விலக்ஷணமான பாஷாணாதிகள் வேறுபட்டிருப்பது விஜாதீயபேத மெனப்படும்.

பேதநிராகரணம்.

பேதமுழுவதும் கற்பிக்கப்பட்டதாயிருத்தலின் சொன்ன பேதத்திரயம் அத்வைதப்பிரஹ்மமாகிய சுத்தசைதன்னியத்தின்கண் எவ்வளவு மில்லையென்று திருக்கில் நிராகரித்தலொக்கும். சத்துருபப் பிரஹ்மம் ஆகாயம்போல் நிரவயவமாதலின் சத்திற்கு

வேறாக ஒரு சத்தேயில்லாததாகிலும் மற்றைய அசத்தவஸ்து அகண்டமாயும் ஒப்பில்லாததாயும் அத்விதீயமா (இரண்டாவதில்லாதது) கியும் சுருதி குருவாக்கிய சத்யுக்தி யநுபவங்களின சித்தாந்தமாவதாய்ப் பிரஹ்மத்தின்கண் பேத முற்றுமில்லாததாகும். ஜகத்காரணமான மாயை யுளதாய் விஜாதீயபேதமொப்ப வேண்டியதா மெனின் உலகத்தில் சித்திரிகனிடத்துள்ள சித்திரசக்தி வேறாகத் தோற்றாததுபோலச் சன்மாத்திரப்பிரஹ்மத்தில் பிரஹ்மத்திற்கு வேறாகாத சத்தையுடையதான மாயையின் விலக்ஷணத்துவமே யில்லாமையால் பிரஹ்மத்திற்கு விஜாதீய பேதமில்லை யென்று சித்தமாகும்.

இந்த அர்த்தத்தில் பிரமாணமான "ஏகமேவாத் துவிதீய" மென்னும் மிகப்பிரபலமான சித்தாந்த சுருதிவாக்கியத்துள்ள ஏகம், ஏவ, அத்விதீயம் என்னும் பதம் மூன்றற்கும் ஜீவப்பிரஹ்ம ஐக்கியம், அவதாரணை (நிச்சயம்), துவைதநிஷேதமென மூன்று பொருளாதலால் அம்முறையே பிரஹ்மத்தின்கண் சுவகதபேதம், சஜாதீயபேதம், விஜாதீயபேத மென்னும் மூன்றுபேதங்களு மில்லை யென்பதே பிரமாணம்.

கற்பிதத்துவயம்.

அத்தியாரோபம்-அபவாதமெனக் கற்பிதத்துவயமுண்டு அவற்றுள்,

க. இருப்பதான இரச்சு, சுத்தி, ஸ்தாணுவாதியில் முறையே இல்லாத சர்ப்பம், இரசிதம், சோரன் முதலியவை கற்பித மாதல்போலச் சத்ரூபப்பிரஹ்மத்தில் இல்லாத மாயாப்பிரபஞ்சம் கற்பிதமாதலே அத்தியாரோபமாம்.

உ. இது சர்ப்ப மல்ல, இரச்சுவே; இது இரசிதமல்ல, சுத்தியே; இது சோரனல்ல, ஸ்தாணுவேயென்பதுபோல விசாரமுகத்தால் இப்பிரபஞ்சமெல்லாம் மித்தை, பிரஹ்மமே சத்திய மென்பதே அபவாதமாம்.

பிரஹ்மலக்ஷண விவேகம்.

அதத்வியாவிருத்திலக்ஷணம், தடஸ்தலக்ஷணம், சொரூபலக்ஷணமெனத் திருக்குரூபவஸ்துவின் சாக்ஷாத்காரத்துக்கு உபாயத்திரிய முண்டு. அவற்றுள்,

க. தேகாதி அநாத்மவர்க்கங்களை யுத்தியால் சேதித்து நின்ற ஆத்மாவை அறிவிப்பதே அதத்வியாவிருத்திலக்ஷணமாம்.

உ. விருக்ஷத்தின் நுனியில் சந்திர னிருப்பதாகக்காட்டுவதுபோலப் பூதாதி ஜகத்காரணமாயிருக்கும் ஆத்மாவை அறிவிப்பதே தடஸ்தலக்ஷணமாம்.

௯. நிருக்த உஷ்ணப் பிரகாசரூபமே சூரிய னென்பதுபோல ஆத்துமாவின் சச்சிதானந்தாதி ஸ்வ ரூப மறிவிப்பதே சொரூபலக்ஷணமாம்.

ஆத்மசொரூபலக்ஷணபஞ்சகம்.

சத்து, சித்து, ஆநந்தம், நித்தியம், பரிபூரண மென ஆத்மாவின் சொரூபலக்ஷண பஞ்சகமுண்டு. அவற்றுள்,

௧. அறிவேன் அறியேன் அறிந்தே னென்பதி லும், காமாதி விருத்திகள் தோன்றுமிடத்திலும், தோன்றாவிடத்திலும், ஜாக்கிராதி அவஸ்தையிலும் தனக்கொருவாதையு மில்லாம லிருப்பதே சத்ரூப மாம்.

௨. சர்வாவஸ்தைகளிலும் விஷயங்களை இடை விடாதறிவதே சித்ரூபமாம்.

௩. பரமப்பிரீதிக்கு விஷயமாவதே ஆநந்தரூப மாம்.

௪. சதோதிதமாவதே (என்றும் நிலைத்துள் ளதே) நித்தியரூபமாம்.

௫. சர்வார்த்த சாதகமாகையால் சர்வசம்பந் தத்துவமே பூரணரூபமாம்.

சச்சிதானந்தமே ஆத்மசொரூபமானால், சத்துஞ் சித்தும்போலச் சர்வபுத்திவிருத்தியிலும் ஆனந்தரூபத் துக்கு அபிவியக்தி (வெளிப்படுதல்) உண்டாகவேண் டும்; அஃதில்லாமையால் ஆநந்தம் ஆத்மசொரூப மல் லவெனின், அமற்குத் திருஷ்டாந்தம் வருமாறு:— உஷ்ணப்பிரகாசமான தீபத்தின் பிரகாசமே கிரகத் தில் வியாபத்திருக்கும்; அதன் உஷ்ணம் வியாப்தமா காது; ஜலத்தில் உஷ்ணமே பிரகடித்தி (வெளிப்பட்டி) ருக்கும்; பிரகாசம் பிரகடிதமாகாது; காஷ்டத்தில் உஷ்ணமும், பிரகாசமுமாகிய இரண்டும் பிரகடமாயி ருக்கும். அப்படியே பிரஹ்மத்தின் சத்து பாஷா ணாதிகள் அபிவியக்தியாகுமன்றிச் சிதாநந்தங்கள் பிர காசியா. புத்தியின் தமோகுணத்தால் அஞ்ஞானம யமான மூடவிருத்தியிலும், இரஜோகுணத்தால் இராக மயமான குரோதவிருத்தியிலும் சத்துச் சித் திரண் டும் பிரகாசிக்குமேயன்றி ஆநந்தம் பிரகாசியாது. சத் துவகுணத்தால் வைராக்கியமயமான சாந்தவிருத்தி யில் சச்சிதாநந்த மென்னும் மூன்றற்கும் விளக்கம் காணப்படும். ஆகையா லாநந்தம் ஆத்மசொரூபமாம்.

இந்தப் பஞ்சரூபத்துக்கும் உபாதிபேதம் வரு மாறு:—

சத்துத்திரயம்.

வியாவகாரிகசத்து, பிராதிபாஸிகசத்து, பாரமார்த்திகசத்து எனச் சத்து மூன்றும். அவற்றுள்,

க. சாக்கிரத்திலுள்ள கடாதி சத்தே விதேககைவல்லியபரியந்தம் சுழுத்திமூர்ச்சை முதலான அவஸ்தையிற் றோன்றாமல் எழுந்தபொழுது முன்போலத்தோன்றுதலால் வியாவகாரிகசத்தாம்.

உ. சுத்திகாரசித சொப்பனவிஷயாதிசத்துத் தோன்றுங்காலத்தல்லாமல் விழித்தகாலத்தில் இல்லாமையால் பிராதிபாஸிகசத்தாம்.

ங. எல்லாக் கற்பனைக்கும் அதிஷ்டானமாய்த் தேன்று தடங்கா திருக்கிற பிரஹ்மசத்தே பாரமார்த்திகசத்தாம்.

சித்துச் சதுஷ்டயம்.

சிவன், ஈச்சுரன், கூடஸ்தன், பிரஹ்மமென்னு நான்கும் சித்துச்சதுஷ்டயமாம். இவற்றிற்குச் சலப்பிரதிபிம்பாகாசம், மேகாகாசம், கடாவச்சின்னாகாசம், மகாகாசமெனக் கிரமத்தில் * திருஷ்டாந்தம் நான்குண்டு.

---

* இவற்றின் இலக்கணங்களை ஸ்ரீ விசாரசாகரத்தின் நான்காவது தரங்கத்திலும் ஸ்ரீ பஞ்சதசியின் சித்திரதீபத்திலும் விரிவாய்க் காணலாம்.

ஆநந்தாஷ்டகம்.

விஷயாநந்தம், பிரஹ்மாநந்தம், வாசனாநந்தம், முக்கியாநந்தம், நிஜாநந்தம், ஆத்மாநந்தம், அத்துவை தாநந்தம், வித்தியாநந்தமென ஆநந்தம் அஷ்டவித பேதமாம். அவற்றுள்,

௧. வனிதாதி விஷயலாபத்திற் றோன்றுவதே விஷயாநந்தம்.

௨. நித்திராகாலத்திற் றோன்றுவதே பிரஹ்மாநந்தம்.

௩. நித்திரை தெளிந்துந் தெளியாவிடத்திற்றோன்றுவதே வாசனாநந்தம்.

௪. ஸ்தானாஸ்தான மில்லாத வுபேக்ஷாபுத்தி (விருப்பு வெறுப்பின்றிய வுணர்ச்சி) யிற் றோன்றுவதே முக்கியாநந்தம்.

௫. யோகாப்பியாசபலத்தால் மனோலயமானவிடத்திற் றோன்றுவதே நிஜாநந்தம்.

௬. பிரியமான வனிதாதி விஷயமத்தியில் தானே பிரியசொரூபனென் றறிந்தவிடத்திற் றோன்றுவதே ஆத்மாநந்தம்.

எ. நாமரூபப் பிரபஞ்சமெல்லா மித்தை, தானே சத்திய மென்னும் விவேகத்திற்றோன்றுவதே அத்வைதானந்தம்.

அ. தத்துவமஸியாதி மகாவாக்கியஜந்நியமான அப்ரோக்ஷஞானத்திற் றோன்றுவதே வித்தியானந்தம்.

அபாவசதுஷ்டயம்.

பிராகபாவம், பிரத்துவம்சாபாவம், அந்நியோந்நியாபாவம், அத்தியந்தாபாவமெனப் பிரஹ்மநித்திய பதத்துட்புகாத * அபாவம் நான்கு. அவற்றுள்,

க. மிருத்திகை முதலியவற்றில் கடாதி முன்னில்லாததே பிராகபாவம்.

உ. உண்டானகடம் பின்னில்லாததே பிரத்துவம்சாபாவம்.

* க. பிராகபாவம் = உற்பத்திக்கு முன்னில்லாமை. உ. பிரத்துவம்ஸாபாவம் = அழிவின்பின்னில்லாமை. ௩. அந்நியோந்நியாபாவம் = ஒன்றிலொன்றின்மை = ஒன்றுமற்றொன்றன்றெனல். ௪. அத்தியந்தாபாவம் = முற்றுமின்மை = எத்தேசத்தும் எக்காலத்துமில்லாமை. இந்நான்கல்லாது ஒரு சமயத்திருந்து மற்றொரு சமயத்தில்லாமையாகிய சாமயிகாபாவமும் ஒன்றுண்டு. இது முற்கூறிய அபாவங்களிலடங்குதலால் நான்கென்றார். இதனை விருத்திப்பிரபாகரநூலிற் காண்க.

௩. கடம் படமல்ல, படம் கடமல்ல வென்பதே அந்நியோந்நியாபாவம்.

௪. ஆகாயத்தாமரை மலடிமைந்தன் முயற்கொம்பு முதலியன இல்லவே இல்லை யென்பதுவே அத்தியந்தாபாவம்.

பரிச்சேதத்திரயம்.

காலபரிச்சேதம், தேசபரிச்சேதம், வஸ்துபரிச்சேத மென்பன பிரஹ்மத்தின் பூரண பதத்துள் நிராகரிக்கத்தக்க பரிச்சேதத்திரயமாம். அவற்றுள்,

௧. ஒரு காலத்துண்டு ஒரு காலத்தில்லை யென்பதே காலபரிச்சேதம்.

௨. ஒருதேசத்துண்டு ஒருதேசத்தில்லை யென்பதே தேசபரிச்சேதம்.

௩. ஒருவஸ்து இதுவாகும், ஒருவஸ்து இதுவல்ல வென்பதே வஸ்துபரிச்சேதம்.

ஜீவாதிநாம பேதம்.

முற்கூறிய சித்தின்பேதமான ஜீவ ஈச்சுராதிகளுக்கு நாமரூப விவகார கற்பனையாவது ஜீவனே விசுவன் தைஜசன் பிராஞ்ஞனென மூன்றாம். அவற்றுள்,

௧. தூலசரீர வியஷ்டியபிமானி, வியாவகாரிக ஜீவன், புத்திபிரதிபலித சைதந்நியன், சிதாபாசன்,

விசேஷரூபன், க்ஷேத்திரஞ்ஞன், சரீரி, பிரமாத்துரு, கர்த்திரு, போக்திரு, சமுசாரி, விஷயி, பாவாத்மா, விஞ்ஞானமயன், துவம்பதமுக்கியார்த்தன் முதலியன ஜாக்கிராவஸ்தையபிமானியான விசுவனுக்குப் பரியாயநாமம்.

உ. சூக்ஷ்மசரீர வியஷ்டியபிமானி, பிராதிபாஸிகஜீவன், சொப்பனகற்பிதன் முதலியன சொப்பனாவஸ்தாபிமானியான தைஜசனுக்குப் பரியாயநாமம்.

ங. காரணசரீர வியஷ்டியபிமானி, * அவித்தியோபகிதன், காரியோபாதிகன் என்பன முதலியன சுழுத்தியவஸ்தாபிமானியான பிராஞ்ஞனுக்குப் பரியாயநாமம்.

ஆத்மத்திரயம்.

ஜீவாத்மா, அந்தராத்மா, பரமாத்மாவென ஆத்மத்திரய முண்டு. அவற்றுள்,

† க. தப்தாயப்பிண்டம்போலத் தேகங்கட்குள்ளே சம்பந்தித்துச் சகலசமுசார விவகாரமு முள்ளவனே ஜீவாத்மா.

---

* அவித்தியோபகிதன் = அவித்தையை யுபாதியாக வுடையவன்.

† தப்தாயப்பிண்டம் = காய்ச்சிய இருப்புத்துண்டாம்.

* ௨. கமலபத்திரோதகம் போலச் சமுசாரம் பொருந்தியும் பொருந்ாதவனே அக்ஷராத்மா.

௩. உலக விவகாரத்துக்குச் சாக்ஷி சூரியனு தல்போல ஜீவாந்தராத்ம விவகாரங்களின் சாக்ஷியே பரமாத்மா.

சமுசார கற்பனை.

ஜலத்தின் அசைவைச் சூரியனது அசை வென்றல் போலும், மேகமோடச் சந்திர னோடுகின்றதென ல்போலும் நதியிலே ஓடமோடத் தீரத்தின் விருக்ஷ மோடுகின்றன வென்றல்போலும், மனையின் துவாரத் திற் பிரகாசிக்கின்ற சூரியகிரணம் கையசைக்கும் போது அசைதல்போலும், தேகத்தின் ஜனனமரணம் ஆத்மாவுக்கென்றல்போலும் நிர்விகாரமாகிய சைதன் னிய ஆத்மாவுக்குத் தேகாதியுபாதியாலான ஜீவா வஸ்தை சமுசாரவிகாரமா மென்று சொல்லப்படும்.

ஈச்சுரநாமபேதம்.

ஈச்சுரனே விராட்புருஷன், இரணியகர்ப்பன், அந்தரியாமியென மூவகையாவர். அவருள்,

தூலசரீரசமஷ்டியபிமானி வைராஜனென் முதலி யன விராட்புருஷனுக்குப் பரியாயநாமம்.

---

* கமலபத்திரோதக = தாமரையிலையிற்றங்கிய நீர்.

இலிங்கசரீரசமஷ்டியபிமானி, மகாப்பிராணன், சூத்திராத்மா முதலியன இரணியகர்ப்பனுக்குப் பரியாயநாமம்.

காரணசரீரசமஷ்டியபிமானி, அஞ்ஞான உபகித (அஞ்ஞானத்தை யுபாதியாக வுடைய) சைதந்நியன், காரணோபாதிகன், மாயோபாதிகன், மாயாபாசகன்; மாயி, மாயாவி, ஜகத்யோனி, ஆநந்தமயன், அக்ஷரன் அவ்வியக்தன், சபளப்பிரஹ்மம் (மாயையோடுகூடிய பிரஹ்மம்) சகுணப்பிரஹ்மம், பரன் பரமன், மகேசுவரன், பரதேவதை, தத்பதமுக்கியார்த்தன் என்பன முதலிய அந்தரியாமிக்குப் பரியாயநாமம்.

அந்த ஈச்சுரன் தேகதிருஷ்டாந்தம்.

* ஒரு சித்திரப்படமானது நாநாவர்ணங் கூடுமுன் தௌதம் (வெள்ளை வஸ்திரம்) என்றும், மேற்கஞ்சிப் பூச்சால் கட்டித மென்றும், மேல்நீலமயமான ஆகாரத்தால் இலாஞ்சித மென்றும், மேல்தக்கவர்ணங்களை யிரப்புதலால் இரஞ்சித மென்றும் சொல்லப்படும். அப்படியே பிரஹ்மமுதல் மாயாதற்காரியாதீதமானதே

* இதன்விரிவை ஸ்ரீபஞ்சதசியின் சித்திரதீபத்திற் காண்க.

சித்தென்றும், சர்வ காரணமான மாயோபாதியினால் அந்தரியாமி யென்றும், அவ்வியக்தமான அபஞ்சீகிருத பூதகாரியமாகிய சூக்ஷ்மசரீர சமஷ்டியுபாதியினால் சூத்ராத்மா வென்றும், வியக்தமான பஞ்சீகிருத பூதகாரியரூப தூல சமஷ்டியுபாதியினால் விராட்புருஷனென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

தார்ஷ்டாந்தம்:

அதுபோல பிரஹ்மத்துக்குச் சித்திரபடம் திருஷ்டாந்தமாகுங்கால் அதில் சித்திரம் யாதெனில், விரிஞ்சனாதி திருணாந்தமான சேதனப் பிராணிகளும், கிரிநதியாதி அசேதன விஷயங்களுமான ஜடாஜடரூப சகஞ் சித்திரமென்றறி. பாரமார்த்திகமான சித்ரூப மொன்றில் மித்தியா வடிவமான வெகு சேதனசேதனரூப சகமிருத்த லெங்ஙனமெனின், சித்திரபடத்தி லெழுதப்பட்டு நாநாவர்ண முடையதாய்ச் சீதாதிகளை நிவிருத்திசெய்ய முடியாதனவாயிருக்கும் வஸ்திராபாசங் (வஸ்திரப்போலி)களும், சீதாதிகளைப் பரிகாரஞ் செய்கிற சத்தியமான ஆதாரபடமும் ஒரு வடிவா யிருந்தபோதிலும் சித்திரபடத்திலுள்ள கிரிநதியாதிகள் அச்சித்திராதார படத்துடன் சமானமா

ஆதலால் சித்ரூபப் பிரஹ்மத்தில் வெவ்வேறாகத் தோன்றப்பட்ட சிதாபாச சைதந்யியரான வியாவகாரிக ஜீவர்கள் சித்துடனே சமானமாய்த் தோற்றினும், மிருத்திகைமுதலான சடரூபங்கள் சமான மாகாமையால் சேதனாசேதனமான சகத்து சித்ரூபப்பிரஹ்மத்தில் கற்பித மென்றே நிச்சயிக்கப்படும்.

ஈச்சுரன் முக்கிய குணம்.

* சர்வஞ்ஞத்துவம், சர்வேச்சுரத்துவம், சர்வநியந்திருத்துவம், சர்வாந்தரியாமித்துவம், சர்வகர்த்திருத்துவம், சர்வசக்தித்துவாதிகளே ஈச்சரனுடைய முக்கியகுணமாம்.

ஈச்சுரன் பிரபுத்துவ சாமர்த்திய குணத்திரயம்.

† கர்த்திருத்துவம் அகர்த்திருத்துவம், அந்நியதாகர்த்திருத்துவமென ஈச்சுரன் பிரபுத்துவ சாமர்த்தியகுணத்திரய முண்டு.

* முற்றறிவுடைமை, எல்லாமாளுந்தன்மை, எல்லாவற்றையும் நியமிக்குந்தன்மை, எல்லாவற்றினுள்ளிருந்தியக்குந்தன்மை, எல்லாஞ்செய்தற்றன்மை, எல்லாவல்லமைமுதலியவைகளே,

† செய்தற்றன்மை, செய்யாமை, வேறுவகையாகச் செய்தற்றன்மையென.

ஈச்சுரன் பஞ்சகிருத்தியம்.

சிருஷ்டி, திதி, சங்காரம், திரோபவம், அநுக்கிரகமென ஈச்சுரனுக்குப் பஞ்சகிருத்தியம் உண்டு. ஆனால் நிர்விகாராத்துவிதீயப் பிரஹ்ம சொரூபனான ஈச்சுரனிடத்தில் சிருஷ்டியாதி வியாபாரமாகிய வெகு தொழில்கள் எவ்வாற்றானுமெனின், சூரியன் இச்சை யத்தனமின்றித் தன் வருஷ (மழைக்)கிரணத்தால் விருஷ்டிரூப (மழைவடிவ)மான ஜலத்தைவிட்டு, பின்னந்தஜலத்திற்றானே பிரதிபிம்பித்து, மேகாதிகளால் அதனை மறைத்து, இம(பனிக்)கிரணத்தால் அதனைத் தடுத்து, உஷ்ணகிரணத்தால் அந்தச் ஜலத்தைத் திரும்ப வாங்கிக்கொண்டு அப்பிரதிபிம்பத்தைத் தன்னுடன் கூட்டிக்கொள்ளுவன், அதுபோல ஈச்சுரனுந் தன் மாயாசக்தியுடன் கூடிச் சித்துப்பிரதானத்தால் நிமித்தகாரணனாயும், ஜடப்பிரதானத்தால் உபாதான காரணனாயும் நின்று புத்தியாதிகாரியங்களைச் சிருஷ்டித்துச் ஜீவரூபத்தாற்றானே பிரவேசித்துக் கர்மத்தால் போக்திருவாய் நின்று, * நியாமகசத்தியால்

* நியமிக்கும் வல்லமையால். போக்கியம்=புசிக்கப்படுபொருள்; போக்திரு=புசிப்பவன்.

போக்கிய போக்திருக்களை நியமித்து, உருத்திர ரூபத்தால் அக்காரியரூபங்களைச் சங்கரித்துப் பின் சுருதி குருரூபத்தால் அச்சிவனைத் தன்னுடன் ஐக்கியஞ்செய்துகொள்ளுவன்.

வியஷ்டி சமஷ்டி ரூபத்துவயம்.

சமஷ்டி வியஷ்டி யென ஜீவ ஈச்சுரரூபத்துவயமுண்டு, அவற்றுள்,

௧. அநேக விருக்ஷமுள்ளதை ஒரு வனமென்றுற்போல அநேகமான ஜீவர்கள் யாவரையும் தன்னாத்மாவென்னும் அபிமானமே ஈச்சுரனுடைய சமஷ்டிரூபமாம்.

௨. அவ்வனத்தில் தனித்தனி இஃதொரு விருக்ஷம், இஃதொரு விருக்ஷமென்று வெவ்வேறாக் குறிப்பிடுவதுபோலப் பின்னமான உடல்தோறும் வேறுவேறு யுண்டாகும் அபிமானமே ஜீவனுடைய வியஷ்டிரூபமாம்.

கூடஸ்தன்பரியாயநாமம்.

விசுவாதி சிவந்திரயாதிஷ்டான சைதந்நியன், ஆரியன், சுவயஞ்சத்தார்த்தன், சாக்ஷிகன், பாரமார்த்திக ஜீவன், பிரத்தியகாத்மா, அந்தரியாமி, அநுசந்

தாத்திரு, அவச்சின்னசிவன், துவம்பதலக்ஷியார்த்தன் முதலியன கூடஸ்தன் பரியாயநாமம்.

பிரஹ்மத்தின் பரியாயநாமம்.

அந்தரியாமியாதி ஈச்சுரத்திரயாதிஷ்டாத்திரு, பரமாத்மா, பரதத்துவம், பரப்பிரஹ்மம், சர்வாதிஷ்டாத்திரு, விசுத்தசித்து, நிர்க்குணன், நிர்விசேஷன், நிஷ்களன், நிரவத்தியன், நிரஞ்சனன், அசங்கன், நிருபப்பிலவாநந்தன், நிர்மாயி, நிருபத்திரவன், சத்தாமாத்திரன், சத்தியன், தத்பதலக்ஷியார்த்தன் முதலியன பிரஹ்மத்தின் பரியாயநாமம்.

திருக்குவிவேகசாரம்.

மிருத்திகையொன்றே நாமரூபத்தால் கடாதி வெகு பேதமாகுற்போலும், சுவர்ணமொன்றே வாசாரம்பண (வாக்கின் காரிய)த்தால் கடக மகுடாதியாபரண மாகுற்போலும், சல மொன்றே வாயுவசத்தால் துரை குமிழி அலைமுதலிய சமுதாய மாகுற்போலும், தீபமொன்றே கடத்தின் துவாரபேதத்தால் வெகுரூப மாகுற்போலும், மாருத மொன்றே வேணுரந்திரத்தால் மந்தர மத்திமதாரமாகுற்போலும், சுரமொன்றே பாவிவான் குறிப்பால் நாநாரசமாகுற்

போலும், ககன மொன்றே கிரகாதி யுபாதியால் அநேகமானாற் போலும், தொனி யொன்றே வாத்தி யாதி பேதத்தால் அநேகமானாற்போலும், ஆகாய மொன்றே வாழையிலையைத் துண்டித்தலால் கரிதுர காதிநாநாபேதமானாற் போலும், இரவியொன்றே சல கும்பாதி வசத்தால் நாநாவித மானாற்போலும் முக மொன்றே கண்ணாடி பேதத்தால் பலவானாற்போலும், இலக்கமொன்றே பிந்து பேதத்தால் பத்து, நூறு, ஆயிரமுதலிய வானாற்போலும், சித்தொன்றே உபாதி பேதகற்பனையால் முற்கூறிய சீவேச்சுராதி சகல பேதவிகார கற்பனையாய்ச் சொல்லப்படும். இவை யெல்லாம் திருக்குவிவேகம்.

* திருசியவிவேகம்.

சந்திரனிடத்தில் அநாதி களங்கமானது எப்ப டிச் சந்திரனை யாசிரயித்து அதனை மறையாமல் அவ னால் விளங்குகிறதோ அப்படியே அநாதியானபரவ ரூப அஞ்ஞானம் நான் என்னை அறியேனென்னும் உலகப் பிரசித்த விவகாரத்தால் ஆதயாவை யடுத்து அதனை மறையாமல் அதனாலறியப்படுவதாய் அக்கினி

* திருசியம் காணப்படுவது.

பின் சுடுந்தொழில் மணி மந்திராதிப் பிரயோகத்தால் பந்திக்கப்பட்டுத் தான் அக்கினி ரூபமு மல்லாமல் அக்கினியைவிட வேறாகவுந் தோன்றாமல் ஸ்போடகாதி (கொப்புள முதலிய) காரியத்தை யுண்டாக்குவதுபோலப் பிரஹ்ம சொரூபமு மாகாமல், பிரஹ்மத்தின் வேறாகவுந் தோன்றாமல் ஆகாசாதி காரியத் தாலறியத்தக்கதாயும், அகடிதகடனா சமர்த்தையா (நிகழாததை நிகழ்த்துவிக்கும் வல்லமையுள்ளதா) யாகியும், சர்வ அனர்த்தங்களுக்குங் காரணமாயு முள்ள திருசியரூப மாயா சக்தியாம்.

மாயாலக்ஷண பஞ்சகம்.

அசத்து, சடம், துக்கம், அநித்தியம், கண்டித (பரிச்சின்ன) மென மாயாலக்ஷண பஞ்சக முண்டு. அவற்றுள்,

---

* திருசியம்—காணப்படுவது.

௧. இல்லாத சசசிருங்க (முயற்கொம்பு) முதலானவை அசத்துரூபமாம்.

௨. ஜடமான பாஷாணாதிகளே (கல்முதலியனவே) சடரூபமாம்.

௩. இரஜ தமோமயமான புத்தியின் கோரமூடமீட சகிக்கமுடியாத விருத்தியே துக்கரூபமாம்.

௪. தோன்றிக் கெடுகிற தேக முதலியனவே அநித்தியரூபமாம்.

௫. காலபரிச்சேத முதலியனவே கண்டிதரூபமாம்.

மாயா அநிர்வாச்சிய நவப்பிரகாரம்.

பின்னம், அபின்னம், பின்னாபின்னம், சத்து அசத்து, சதசத்து, சாவயவம், நிரவயம், சாவயவநிர

---

* அநிர்வாச்சியம் வாக்கினால் இன்னதென்றுசொல்லமுடியாதது. அநிர்வசனீயம் என்பதுவும் இதுவே.

† இம்மூவகைச் சம்பந்த வுணர்ச்சியினையும் அதனால் வாய்ப்படும் மூவகைப் பெயரையும் ஸ்ரீ பாலபோதத்தின் அ௬-வது பிரசங்கத்திற் காண்க.

வயவம் என்னும் இவையல்லாத தென்பதே மாயை யின் * அநிர்வாச்சிய நவப்பிரகாரமாம்.

மாயாபிரதீதித்திரயம்.

அந்த மாயையே † சுருதிசம்பந்தி ஞானம் யுக்தி சம்பந்தி ஞானம், லோக சம்பந்தி ஞானமென்னும் மூன்று ஞானங்களால் கிரமத்தில் சகனகுசுமம்போல த்துச்சமென்றும் சுத்திகாரசிதம்போல அநிர்வாச்சிய மென்றும், ஆத்மாவைப்போல நித்திய மென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

மாயா நாமபஞ்சகம்.

தமசு, மாயை, மோகம், அவித்தை, அநிருதம் (பொய்) என மாயா நாம பஞ்சகமுண்டு. அதற்குச்

க. சிவசைதந்நியத்தை மறைத்தலால் தம சென்றும்,

உ. சகத்ரூபமான தன்னின் வேறாகிய தோற்றத் துக்குக் காரணமாதலால் மாயை யென்றும்,

௩. அப்படித் தோற்றிய சகத்தில் சுத்திவெள்ளி முதலிய விபரீதமுண்டாக்குதலால் மோக மென்றும்,

௪. வித்தையினாற் கெடுதலால் அவித்தை யென்றும்,

௫. சத்ரூபத்துக்கு அந்நியமாதலால் அந்ருதமெ (பொய்யெ)ன்றும் பெயராம்.

மாயாதர்மத்துவயம்.

சங்கோச விகாசமென மாயாதர்மத்துவய முண்டு. அவை யெப்படியெனின், சித்திர படமானது தன் பிரசாரணையால் (விரிவால்) நாநாவித சித்திரங் காண்பித்துச் சங்கோச (சுருக்க) த்தால் அந்த நாநா சித்திரங்களையும் மறைக்கும். அதுபோல மாயை தன் விகாச (விரிதல்) காமத்தால் சகலப் பிரபஞ்சத்தையுந் தோற்றுவித்துச் சங்கோசதர்ம த்தாலடங்கச்செய்யும்.

மாயாகுணத்துவயம்.

அசுவதந்திரத் தன்மை சுவதந்திரத் தன்மை யென மாயாகுணத்துவயமுண்டு. அவற்றுள்,

க. மாயை மித்தையாதலாற் றன் சத்ரூப சைதந்நியத்தின் வேறாகத் தோன்றாமையே அசுவதந்திரத்தன்மை (சுதந்திரமின்மை)யாம்.

உ. சாக்ஷியும் அசங்கமுமாகிய ஆத்துமாவைச் சிவாதிப் பிரபஞ்சமயமாகச் செய்விப்பதே சுவதந்திரத்தன்மையாம்

மாயாவிருத்தித்திரயம்.

விசுத்தசத்துவரூப மாயை, மலின சத்துவரூப அவித்தை, தமப்பிரதானரூபப் பிரகிருதியென விருத்தித்திரயமுண்டு. அவற்றுள்,

க. மாயை சுழுத்தி இலயங்க ளுடனே அத்தியாசவைக்கியமாயிருந்து, பின் சாக

கிர சொப்பனங்களில் இறிது பேதாவஸ்தையை யடைபுங்கால் அப்பிரஹ்ம சைதந்நியம் தன்னிடத்திற் பிரதிபிம்பிக்க அதனை சர்வஞ்ஞத்துவாதி குண விசிஷ்ட சைதந்நியனான ஈச்சுரனென்றும், தத்பதார்த்தனென்றும், பிரேரிப்பவனென்றும், பதிபதார்த்தமென்றும், இறையென்றுங் கொள்வதினால் அது அந்த ஈச்சுரனுக்கு உபாதியாகி அமோக காரணியென்று சொல்லப்படும்.

உ. அவித்தை தன்னிடத்திற் பிரதிபிம்பித்து நாசுரமத்தால் போக்திருக்களான பசுபதார்த்த சீவருக்கு உபாதியாகி மோககாரணியென்று சொல்லப்படும்.

ந. பிரகிருதி போக்கிய வடிவத்தன்மையாற் பாசமெனப்பட்டுக் குணத்திரய சாமியாவஸ்தை அவித்தையிற் பிரதிபிம்பித்த சீவருமாய்ச் சகல காரியமு மாகவேண்டி ஈச்சுரனது சாந்நிதான லக்ஷண வீக்ஷணமாத்திரத்தால் விரிந்து பிரபஞ்சத்தைக் கற்பிக்கும்.

மகதாதி சிருஷ்டிக்கிரமம்.

அந்தப்பிரகிருதியும் முதலிற் காலதத்துவமாய், மேற்காலவசத்தாற் பரிணமித்து மகத்தத்துவமாம். அம்மகத்தத்துவமானது விதைத்துத் தண்ணீர் வார்க்க அங்குரமுமாகாமல், பீச நியாயமும காட்டாமல் உற்பின்னவஸ்தையை யடைந்த பீசம்போலக் காரணப் பிரகிருதியு மாகாமல் காரியவகங்காரமு மாகாமல் மித்தியா ஞானமுற்ற நிற்விகற்ப சொரூபத்தால் மத்தியாவஸ்தையாம். பின்னும் அம்மகத் தத்துவத்திற் குணபேதமாய் மித்தியா ஞானமுற்ற சவிகற்ப சொரூபமான பிரதமாத்தியாச மெனப்படும் மூலாகங்கார முற்பத்தியாம்.

குணத்திரயசிருஷ்டி.

சத்துவம், ரஜசு, தமமெனக் குணத்திரய மூண்டு பிரகாசம், பிரவிருத்தி, மோகமென்பன முறையே சத்துவாதி குணங்களின் வடிவம். தைஜசம், வைகாரிகம், பூதாதிக மென்பன சத்துவாதி குணங்களுக்குப் பரியாயநாமமாம். அவற்றுள்,

சத்துவ குணத்தில் மனமுதலிய அந்தக்கரணம் நான்கும், சுரோத்திராதி ஞானேந்திரியம் ஐந்தும் தோன்றும்,

இரஜோ குணத்தில் வாக்காதி கர்மேந்திரிய பஞ்சகமும், பிராணாதி வாயுபஞ்சகமும் உண்டாம்.

தமோ குணத்தில் ஆகாசாதி பூதபஞ்சக முற்பத்தியாம்.

பின் பூதபஞ்சகங்களின் * பஞ்சீகரணக் கலப்பால் பிரஹ்மாண்ட புவன சரீர கடாதி விஷயங்களுண்டாம்.

---

* ஆகாயாதி பூதபஞ்சகத்தினையும் இருகூறாக்க அவை பத்தாயின. முதல் ஐந்து கூறையும் நிறுத்திப்பின் ஐந்து கூறுகளில் ஒவ்வொன்றையும் நந்நான்காக்கி அவற்றை ஒவ்வொரு பூதத்தின் தன்னரை அம்சத்தை விட்டு மற்றைய நான்கு பூதங்களின் அரை அரை அம்சங்களோடு சேர்க்கும்போது அவ்வதம் அரைப்பங்கும் மற்ற நான்கின் அரைக்காலரைக்கால் பங்கும் சேரும்போது பஞ்சீகிருதம் [அவ்வைந்தாக்கப்பட்டவை] ஆகின்றன. இவ்வாறு அவ்வைந்தாக்கலைப் பஞ்சீகரணமென்பர். இப்பஞ்சீகரணத்தினிலக்கணத்தை ஸ்ரீ விசாரசந்திரோதயம் பாலபோதம் விசாரசாகர முதலிய நூல்களில் தெளிவாய்க் காண்க.

அந்தக்கரண சதுஷ்டயம்.

மனம், புத்தி, அகங்காரம், சித்தம் என்பன <u>அந்தக்கரண சதுஷ்டயமாம்.</u>

அம்மன முதலிய அந்தக்கரணங்களுக்குக் கிரமத்தில், விஷயங்களை நினைத்தல், நிச்சயித்தல், அபிமானித்தல், சிந்தித்தல் என்பன வியாபாரமாம். அவற்றிற்குச் சந்திரன், சதுர்முகன், க்ஷேத்திரஞ்ஞன், திரிபுராந்தகன் அதிதேவதைகளாம். இதய கோளகம் ஸ்தானம்.

ஞானேந்திரிய பஞ்சகம்.

சுரோத்திரம், துவக்கு, சக்ஷு, சிங்குவை, கிராணமென்பன <u>ஞானேந்திரிய பஞ்சகமாம்.</u>

அந்தச்சுரோத்திராதி ஞானேந்திரியங்களுக்குக் கிரமத்தில் சத்தத்தினைக் கேட்டல், பரிசத்தை யறிதல், ரூபத்தைப் பார்த்தல், இரசத்தை உருசித்தல், மணங்கொள்ளுதல் வியாபாரமாம்; அவற்றிற்குத்

திக்கு, மாருதம், சூரியன், வருணன், அசுவினிகுமாரர் அதிதேவதைகளாம். காது முதலிய கோளகங்கள் ஸ்தானம்.

சுரோத்திராதி ஞானேந்திரியங்களுக்குப்பாகிய சத்தாதி விஷயங்களை யறிவதுபோல, செவியை யங்குலியால் மூடுங்கால் பிராணவாயு சடராக்கினிகளாலுண்டாம சத்தக் கிரகணமும், அன்னபானாதிகளை யுட்கொள்ளுங்காலுண்டாம் உஷ்ணசீதாதி ஸ்பரிச கிரகணமும், நேத்திரத்தை மூடுங்கால் உள்ளிருளைக் கிரகித்தலும், எப்பமிடுங்கால் உள்ளிரசத்தைக் கிரகித்தலும், வாந்தியாகுங்கால் உள் நாற்றத்தைக் கவர்தலுமாகிய உட்சத்தமுதலிய விஷயக் கிரகணமுமுண்டு.

கர்மேந்திரிய பஞ்சகம்.

வாக்கு, பாதம் பாணி, பாயுரு உபஸ்தம் என்பன கர்மேந்திரிய பஞ்சகமாம்.

அவ் வாக்காதி கர்மேந்திரியங்களுக்குக் கிரமத்தில் வசனித்தல், நடத்தல், இடுதலேற்றல், மலத்தை

நீக்கல், ஆநந்தித்தல் வியாபாரமாம்; இவற்றிற்கு அக்கினி, இந்திரன், இரவி, மிருத்யு, பிரஜாபதி என்போர் அதிதேவதைகளாம். வாய் முதலிய கோளகங்கள் ஸ்தானம்.

அத்யாத்மிக முதலியன.

௪ அந்தக்கரணம், ரு ஞானேந்திரியம், ரு கர்மேந்திரியமென்னும் பதின்மூன்றும் அத்யாத்மிகம்.

அவற்றின் விஷயமே ஆதிபௌதிகம்.

அவற்றின் அதிதேவதைகளே ஆதிதெய்வீகம்

இந்திரியமூல சமன்வயம்.

அச்சந்திராதி தேவதைகளே விராட் புருஷனுக்கு இந்திரியம். அந்தக்கரணேந்திரியாதிகளே இரணிய கர்ப்பனுக்குச் சரீரம், அச்சரீரமே தமோரூபரதான் அந்தரியாமிக்கு ஆவரணம்

பிராணபஞ்சகம்.

பிராணன், அபானன் சமானன், உதானன், வியானன் என்பன பிராணபஞ்சகம்

க. பிராணவாயு இதயஸ்தானத்தி லிருந்து உசுவாச நிசுவாசம் பண்ணும்.

உ. அபானவாயு குதஸ்தானத்திலிருந்துமல மூத்திரத்தைக் கழிப்பிக்கும்.

ங. சமானவாயு நாபிஸ்தானத்திலிருந்து உண்ட அன்னசாரத்தைச் சர்வாங்கத்துக்கும் பகுந்துக் கொடுக்கும்.

ச. உதானவாயு கண்டஸ்தானத்தி லிருந்து வாந்தி பண்ணுவிக்கும்.

ரு. வியானவாயு சர்வாங்கத்திலு மிருந்து தேகத்தை நிறுத்துவிக்கும்.

உபவாயு.

நாகன், கூர்மன், கிருகரன், தேவதத்தன், தனஞ்சயனென்னும் ஐந்தும் உபவாயு.

க. பிராணவாயுவிற் றோன்றின நாகவாயு மெய்யை முறுக்கிக் கொட்டாவி விடுவிக்கும்.

உ. கூர்மவாயு விக்கலெப்ப மிடுவிக்கும்.

ங. கிருகாவாயு தும்ம லிருமலுண்டாக்கும்.

ச. தேவதத்தவாயு சிரிக்கும், வசனிக்கும்.

ரு. தனஞ்சயவாயு சோகமோகங்களைச் செய்யும். பிராணன் நீங்கியபின்னும் ஐந்துநாளிலிருந்து தேகத்தை வீங்கச்செய்து தலை வெடிக்கப் பண்ணிப்போம்.

நாகாதிவாயு வைந்தும் பாஹ்ய வாயுவென்று சொல்லப்பட்டு வாக்காதி கர்மேந்திரியங்களைச் சேஷ்டிக்கிறதற்கேதுவாம்,

பிராணாதிவாயு வைந்தும் அப்பியந்தர (உள்) வாயுவென்று சொல்லப்பட்டுச் சரீரத்திராதி ஞானேந்திரியங்களைச் சேஷ்டிக்கிறதற் கேதுவாம்.

வைரம்பன், முக்கியன, பிரபஞ்சனன், அந்தரியாமியென்னும் இந்நான்குஞ் சிவசம்பந்த வாயுக்களாய் மனமுதலிய அந்தக்கரணங்களைச் சேஷ்டிப்பிக்கும்.

பஞ்சபூதங்கள்.

பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாயமென்பன <u>பஞ்சபூதங்கள்.</u>

பூமியாதி பஞ்சபூதங்களுக்குக் கிரமத்தில் தாரணை (தாங்கல்), பிண்டீகரணம் (திரட்டுதல்), பாகஞ்செய்தல், உலாவல், அவகாசிப்பித்தல் (இடங்கொடுத்தல்) என்பன வியாபாரமாம். இவற்றிற்குப் பிரஹ்மா, விஷ்ணு, ருத்திரன், மகேச்சுரன், சதாசிவன் என்போர் அதிதேவதைகளாம். சந்தாதியே குணங்கள். அஃதெப்படியெனின்,

ஆகாசத்துக்குப் பிரதித்தொனிரூபமான சத்த குணம் ஒன்று.

வாயுவுக்கு விஸ்ஸென்னும் சத்தம், வெம்மையும் குளிர்ச்சியுமின்றிய பரிசமென குணமிரண்டாம்.

அக்கினிக்குப் புகுபுகென்னும் சத்தம், உஷ்ண பரிசம், விளக்க வெண்மையென மூன்றும்.

சலத்துக்குப் புளுபுளு வென்னும் சத்தம், சீதஸ்பரிசம், விளக்கமின்றிய வெண்மை, மதுரரசமென நான்காம்.

பூமிக்குக் கடகடவென்னும் சத்தம், கடினஸ்பரிசம், நீலாதி சித்திரரூபம், மதுராதி நாநாரசம், இருவகை நாற்றமென ஐந்தாம்.

இவற்றுள், சப்தம் ஆகாயத்திற்கும், ஸ்பரிசம் வாயுவிற்கும், உருவம் தேயுவிற்கும், ரஸம் ஜலத்திற்கும், கந்தம் பிருதிவிக்கும் பிரதான குணங்களாய்

திரிபுடி.

ஞாதுரு, ஞானம், ஞேயமெனத் * திரிபுடி யுண்டு. அவற்றுள்,

௧. மூலவகங்காரத்தில் பிரதிபிம்பிக்குஞ் சீவ சைதந்நியமே ஞாதுரு.

௨. மனதிற் பிரதிபிம்பிக்குஞ் சைதந்நியமே ஞானம்.

௩. பூதாதி விஷய அவச்சின்ன சைதந்நியமே ஞேயம்.

இம்மூன்றும் சோபாதிகமாய் இதற்கதிஷ்டானமான சேதனமே தானாயிருக்கும்.

தத்துவங்கள்.

பூதபஞ்சகம், ஞானேந்திரியபஞ்சகம், கர்மேந்திரிய பஞ்சகம், பிராணாதிபஞ்சகம், அந்தக்கரணசதுஷ்டயமென்று மிவை-௨௪ தத்துவம். மூல அகங்

* திரிபுடி மூன்றுபுறமுடையது.

காரமே உ௫-ஆம் தத்துவம். அகங்காரகத சிதாபாச சீவனே உ௬-ம் தத்துவம். மாயோபாதியே உ௭-ம் தத்துவம், மாயாவச்சின்ன ஈச்சுரனே உ௮-ஆம் தத்துவம். அகங்கார சீவர்கட்கு அதிஷ்டானமான கூடஸ்தனே உ௯-ஆம் தத்துவம். மாயா ஈச்சுரனுக்கு அதிஷ்டானமான பிரஹ்மமே ௩௰-ஆம் தத்துவம். அநந்நிய மாயிகமான மாயோபஹித பிரஹ்ம சைதந்நியமே ௩௰௧-ம் தத்துவம். சச்சிதாநந்த ஏகரஸஸ்பூர்த்தியான மேல் தத்துவமே ௩௰௨-ம் தத்துவம். மற்றும் விசார லக்ஷிய பேதத்தினால் தத்துவசங்கை வெகுவிதமா யிருப்பதோடு அவை சொல்லப்பட்ட தத்துவங்களுள் அடங்குவனவாம். இம் முப்பத்திரண்டு தத்துவங்களுக்கசங்கமான நிர்க்குண சத்தா மாத்திரமான மாயோபலக்ஷித பராற்பர சிவசைதன்னியமே நித்தியமுக்த பிரஹ்ம மென்னும் ஸ்வஸ்வரூபமென்று சொல்லப்படும்.

சிருஷ்டி.

அப்பிரகிருதியின் காரியோதயத்தில் கிரம சிருஷ்டி யென்றும் யுகபத் சிருஷ்டி யென்றுமிரண்டுண்டு. அவற்றுள்,

க. மூலப்பிரகிருதியில் மகத் தத்துவமும், அகங்காரமும், தன்மாத்திராபஞ்சகமுமெனச் * சத்தப்பிரகிருதியுண்டு. அவற்றுள், தன்மாத்திரையானாய பஞ்சபூதத்தினின்று பிரஹ்மாண்ட புவன சரீர கடாதிப் பிரபஞ்ச முற்பத்தி யாதலே ** கிரம சிருஷ்டியாம்.

உ. நிஸ்தரங்க சமுத்திரத்துள் ஏககாலத்தில் வாயு வசத்தால் விசித்திரமான பேன தரங்க புற்புதாதிகளுதயமாதல்போலச் சச்சிதாநந்தப் பிரஹ்மத்தில் ஏக காலத்தில் மாயாமய நாமரூபம் விரிதலே ** யுகபத் சிருஷ்டியாம்.

இவ்விரு வகையும் சுருதி சித்த மாகையால் அங்கிகரிக்கத் தக்கனவாம்.

---

*மகத்துவம், அகங்காரதத்துவம், தன்மாத்திரா பஞ்சகமென்னும் ஏழும் தத்தமக்கு முதலாயதனை நோக்க விகிருதியாதலும் தங்கட்டோன்றுவனவற்றை நோக்கப் பிரகிருதியாதலு முடையனவாம்,

** கிரம சிருஷ்டி காரண காரிய முறையாக ஒன்றன் பின் ஒன்றாகத் தோற்றுவது.

யுகபத் சிருஷ்டி காரணகாரிய முறையின்றி எல்லாம் ஏககாலத்தில் தோற்றுவது.

சிருஷ்டி திருஷ்டாந்தம்.

அதிரோகித (மறைபடாத) பிரஹ்ம சொரூபமான விகாரமில்லாத ஈச்சுரனால் சடப் பிரகிருதியினின்று காரியங்களுண்டாதல் எங்ஙனமெனின், இச்சையாதிகளின்றிய சூரியனால் முயற்சியாதிகள் இல்லாச் சூரியகாந்தத்தினின்று அக்கினி வெளிப்படுதல்போல ஈச்சுரனால் பிரகிருதியினின்று மகதாதி காரிய முண்டாதற்கு விரோதமில்லை.

மாயாகாரியோதய சதுஷ்டயம்.

† விருத்தி, பரிணமம், ஆரம்பம், விவர்த்தமென மாயாகாரியோதய சதுஷ்டய முண்டு. அவற்றிற்கும் படங்குடிலாதல், பால் தயிராதல், நூல்படமாதல், கயிற்றிலரவு தோன்றல் எனக் கிரமத்தில் திருஷ்டாந்த சதுஷ்டய முண்டு.

---

† வஸ்திரம் கூடாரமாதல் விருத்தியெனப்படும். மற்றைய பரிணமமுதலியவற்றின் லக்ஷணம் விசாரசந்திரோதய முதலியவற்றிற் செவ்வையாய் நிருபிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

மித்தியாத்துவ திருஷ்டாந்தம்.

சத்ரூபப் பிரஹ்மத்தில் மித்தியாவஸ்து கற்பித ——ந்கு இரச்சுசர்ப்பம், ஸ்தாணுசோரன், சொப்பனபடம், இந்திரசாலநகர், கந்தர்வ நகரம், சுத்தி வெள்ளி, நீலவாகாயம், கானற் சலம், சங்கிற் பொன்மை, செப்பரத்தம்பூவடுத்த படிகச்செம்மை முதலியவை திருஷ்டாந்தங்களாம்.

காரணத்துவதோஷ பரிகாரம்.

நிர்விகார சொரூபாத்வயமான ஆத்மாவினிடத்தில் மித்தியாவஸ்து கற்பிதமாயின், அப்பிராந்தி யாருக்குத் தோற்றின தெனின், ஓர் யோகீச்சுரனிடத்தில் தலைவனும் தலைவியும், அவளோடு கூடும் விருப்பும், அவளோடுகூடிய வின்பமுமாகிய மூவகையும் சொப்பனத்தில் ஏககாலத்திற் றோன்றினும், அதனால் அவனுக்கு யாதொரு கேடுமில்லாததுபோலச் சாக்ஷியாகிய ஆத்மாவிடத்தில் முக்குண வடிவமான பிரகிருவதியினல் பிராந்திஞாதுரு, பிராந்திஞானம், பிராந்தி

ஞேயமென்னுந் திரிபுடிமயப் பிரபஞ்சம் ஏககாலத்திற் கற்பிதமானாலும் அவ்வாத்மாவுக்கு யாதொரு கெடுதியும் இல்லை. ஈச்சுரனால் சிருஷ்டியான மாயாமய வியோமாதி பிரபஞ்சமானது சொரூபத்தில் ஏகப்பிரகாரமாம்.

விஷயத்திரயம்.

அதனிடத்தில் சீவபுத்தி கற்பிதமான போக்கிய வடிவமானது பிரீதிவிஷயம், துவேஷவிஷயம், உபேக்ஷாவிஷயமென மூவகையாம். அவற்றுள்,

க. வனிதாதி விஷயமே பிரீதிவிஷயமாம்.

உ. வியாக்கிராதி விஷயமே துவேஷவிஷயமாம்.

ங. தெருவிற் கிடக்கும் துரும்பு உபேக்ஷாவிஷயமாம்.

அந்த விஷய மொன்றில் ஈச்சுர நிர்மிதமான ஏகாகாரமும், சீவ கற்பிதமான அநேகாகாரமுமானதற்குத் திருஷ்டாந்தம்.

ஈச்சுரனால் நிர்மிதமான இரத்தினாதி வஸ்துக்கள் ஒர் விதமாயிருக்கினும் போக்தாக்களின் புத்திகற்பித நாநாவிதத்தால் அவை தம்மைப் பெற்றவர்களுக்குப் பிரீதிவிஷயமும், பெறாதவர்களுக்குத் துவேஷவிஷயமும், விரத்தனுக்கு உபேக்ஷாவிஷயமுமாம்.

இதனை விளக்குதற்பொருட்டு மற்றுமொரு திருஷ்டாந்தம் வருமாறு:—

ஒரு ஸ்திரீயின் மாம்ஸமயமான வடிவம் ஒரே விதமாயிருக்க அந்த ஸ்திரீ போக்தாருக்களின் புத்தி கற்பிதாகாரத்தால் பிதாவுக்குப் புத்திரியென்றும் கணவனுக்கு மனைவியென்றும், மகனுக்கு மாதாவென்றும் வெகுவிதமானாற்போல, ஏகாநேகப் பிரகாரமாகிய விடயமெல்லாம் ஈசுவர நிர்மிதம், சீவகற்பிதமென இருவகையாம். ஈச்சுர நிர்மிதமான பிரபஞ்சம் பாதகமில்லாததும், குரு ஸாஸ்திர ரூபத்தால் மோக்ஷ சாதனமும், தன்னாற் நீக்கக்கூடாததுமாயிருத்தலால் அது அங்ஙனமே நிற்க, சீவகற்பிதப் பிர

பஞ்சமே அநேகாகாரமாயிருத்தலால் மோக்ஷ விருப்புடையோரால் நீக்கத்தக்கதாம்.

பிரபஞ்சத்துவயம்.

சாஸ்திரப் பிரபஞ்சம், அசாஸ்திரப் பிரபஞ்சமெனப் பிரபஞ்சதுவயமுண்டு. அவற்றுள்,

க. ஆத்மப் பிரஹ்ம விசாரமே சாஸ்திரப்பிரபஞ்சமாம். அது ஞானாதி சாதனங்களால் ஆத்ம சாக்ஷாத்காரமான பின்னர் விடத்தக்கது.

உ. அசாஸ்திரப்பிரபஞ்சம் தீவிரமென்றும் மந்தமென்றும் இருவகைப்படும். அவற்றுள்,

(க) தீவிரப்பிரபஞ்சமாவது காமக்குரோதாதிகளாம்.

(உ). மந்தப்பிரபஞ்சமாவது மனோகற்பித சாதிகர்மாதிகளாம்.

இந்த அசாஸ்திரப்பிரபஞ்சம் ஆத்மசாக்ஷாத்காரத்துக்கு விரோதமாதலால் ஞானப்பியாசத்திற்கு முன் விடத்தக்கது. இந்த உபயப்பிரபஞ்சமும் ஆத்மசாக்ஷாத்காரமானதற்குமேல் மோக்ஷசித்தியாய் முற்றும் விடத்தக்கன. கஸ்தூரியிருந்த கரண்டகத்தில் வாசனைமாத்திரம் மிஞ்சியிருப்பதுபோல் பிரபஞ்சாகாரத் தோற்றமென்னும் சிதாபாசப் பிராந்தி வாஸனாமாத்திரம் ஜீவன் முக்தனானபோது விடாது விதேக கைவல்யபரியந்தம் நீக்கக்கூடாததாயிருந்து பின் தானே நாசமாவதோடு தன்னின் வேறாயவற்றின் அறிவின்றிய சுவ அறிவாகிய சுத்தாநந்த நித்திய பூரணத்துவமே நிர்வாணமா மென்பது இரகசியார்த்தம்.

உபாதித்திரயம்.

அவச்சின்னோபாதி, பிரதிபிம்போபாதி, அத்தியா சோபாதி யென உபாதித்திரய முண்டு. அவற்றுள்,

௧. பிரத்திகாத்மாவிற்குச் சுழுத்தி ரூபாவித்தையே அவச்சின்னோபாதியாம்.

௨. அதன் காரியமான புத்தியில் அவ்வாத்மா பிரதிபிம்பித்திருப்பதே ப்ரதிபிம்போபாதியாம்.

௩. அந்தப் புத்தியிலிருக்கும் சுகதுக்காதிகளை அவ்வாத்மா புசிப்பதுபோன்றிருப்பதே அத்தியாசோபாதியாம்

அத்தியாசம்.

இப்பியில் வெள்ளியைப்போல அதுவல்லாததன்கண் அதனைக் காண்டல் அத்தியாசலக்ஷணமாம். அந்த அத்தியாசமே மித்தியாத்தியாசம், இதராத்தியாசம், இதரேதராத்தியாசம், சத்தியாத்தியாசமெனச் சதுர்விதமாம். அவற்றுள்,

௧. அக்கினி சம்பந்தத்தாற் சலத்துக்கு உஷ்ணமுண்டாவதுபோலப் பிரத்தியகாத்ம சந்நிதியிற் கிர

மத்தில் நடத்தல், பார்த்தல், நினைத்தல், அறிதலாகிய சத்திகளை யுடைய தூல சரீரமே மித்தியாத்தியாசம்.

உ. இந்திரிய வர்க்கமே இதராத்தியாசம்.

ங. அந்தக்கரணமே இதரேதராத்தியாசம்.

ச. மூலாகங்காரமே சத்திபாத்தியாசம்.

அகமென்பதிற் பிரத்தியகாத்மவகங்காரமே இரச்சு சர்ப்ப மென்பதுபோல நிருபாதிகாத்தியாசம்.

அகம் கர்த்தா (யான் செய்பவன்) என்பதில் படிகமணிக்கொத்த அகங்காரதர்மவாத்மாவிற்கே சோபாதிகாத்தியாசம்.

இச்சாம்யகமெ (யான் இச்சிக்கின்றேனெ) ன்பதில் அந்தக்காணதர்வமாத்மாவிற்கே பிரவாக சலத்திற் படிந்த சூரியப் பிரதிபிம்பம்போலத் தத் (அதன்) தருமாத்தியாசம்.

குடும்பி யாமெனன்பதில் புத்திர களத்திராதிகளுக்குமாத்மாவிற்கும் ஒடித்திலிருப்போர் விவகாரம் போலச் சம்பந்தபாத்திராத்தியாசம்.

இவ்வத்தியாசத்தால் ஆத்மா நிர்விகாரமென்பது பெற்றும்.

பஞ்சாவஸ்தை.

சாக்கிரம், சொப்பனம், சுழுத்தி, துரியம், துரியாதீதமெனப் பஞ்சாவஸ்தையுண்டு. அவற்றுள்,

க. சாக்கிரம் ஸ்தூல பஞ்சபூதம், தசேந்திரியம், பிராணாதி வாயு பஞ்சகம், அந்தக்கரண சதுஷ்டய மென்னும் இருபத்துநான்கு தத்துவ வடிவ ஸ்தூல சரீரத்திற் பொருந்தும். அதற்குச் சத்துவம் குணம்; அகாரம் அக்ஷரம்; விஷ்ணு அதிதேவதை; நேத்திரம் ஸ்தானம். * இதய கமல அஷ்ட தளாதிகளில் விசுவ சீவனும், விராட்டென்னும் ஈச்சுரனும் ஏகமாய் வனிதாதி விஷய போகங்க ளெல்லாவற்றையும் கரணங்களாகிய எல்லாச் சாமக்கிரிகளாலும் அநுபவிப்பதே சாக்கிராவஸ்தை.

* இருதய ஸ்தானத்தில் எட்டிதழ்க்கமல மிருக்கின்றது. அதன் மத்தியில் இரேகாவலயத்தைச் செய்து ஜீவா

உ. சொப்பனம் இருபத்து நான்கு தத்துவங்களான் ஸ்தூல தேகம் ஐந்தா சித்தமும் புத்தியு மொழிந்த கள-தத்துவ வடிவாய்ச் சூக்ஷ்மதனுவி லிருப்பதும் அதற்கு இராஜச குணம்; உகாரம் அக்ஷரம் பிரஹ்மா அதிதேவதை; கண்டம் ஸ்தானம். இதய

த்மவடிவம் ஜோதிரூபமாய் அணுமாத்திரமா யிருக்கின்றது. அதன் கண் யாவும் நிலைபெற்றன வாகின்றன. எல்லாமறிகின்றது, எல்லாஞ் செய்கின்றது. இவ்வெல்லாம் செய்யப்பட்டதாம், நான் கர்த்தா, நான் போக்தா, சுகி, துக்கி, குருடன், மூக்கரையன், செவிடன், ஊமை, இளைத்தவன், பருத்தவன் என்றிவ்வாறு சுதந்திரத்தன்மையாக விருக்கின்றான் ஜீவன்.

க. சுவேத வர்ணமான கிழக்குத் தளத்தில் இளைப் பாறுங்கால் பக்தியை முன்னிட்ட தர்மபுத்தி யுண்டாகின் றது.

உ. இரக்த வர்ண ஆக்கினேய தளத்தில் இளைப் பாறுங்கால் நித்திரை சோம்பற்புத்தி யுண்டாகின்றது.

ந. கிருஷ்ண வர்ணமான தக்ஷிண தளத்தில் இளைப் பாறுங்கால் துவேஷ கோபமதி யுண்டாகின்றது.

கமல கர்ணிகையின் கதிகளில் தைஜச சிவனும், சூத்திராத்மா வென்னும் ஈச்சுரனும் ஏகமாய்ச் சாக்கிர வாசனு விஷய போகத்தை மனமென்னுங் கரணத்தால் அனுபவிப்பதே சொப்பனுவஸ்தை.

ச. நீலவர்ணமான நைருதி தளத்தில் இளைப்பாறுங் காலத்தில் பாபகர்மமும் ஹிம்சையு முண்டாகின்றன.

ரு. ஸ்படிக வர்ண மேற்குத் தளத்தில் இளைப்பாறுங் கால் கிரீடையிலும் விநோதத்திலும் புத்தி யுண்டாகின்றது.

சு. மாணிக்க வர்ண வாயு தளத்தில் இளைப்பாறுங் கால் நடத்தல் சஞ்சலம் வைராக்கிய மென்பவற்றில் புத்தி யுண்டாகின்றது.

எ. பீதவர்ண வடக்குத் தளத்தில் இளைப்பாறுங்கால் சுக சிங்காரமதி யுண்டாகின்றது.

அ. வைடூரிய வர்ண ஈசான தளத்தில் இளைப்பாறுங் கால் கிருபைமதி யுண்டாகின்றது.

௬. பறந்துமேபப்பட்ட குஞ்சுக ளெல்லாவற்றையுந் தன் பக்ஷத்தால் அடக்கிக்கொண்டு நித்திரை செய்யுங் கோழியைப்போலக் காரியங்க ளெல்லாவற்றையும் உட்கொண்டு அவற்றின் சம்ஸ்காரத்துடன் கூடியதாய், ஆத்மாசிரயத்தில் நிரவஸ்தையா

சந்திரசூரிய மத்தியிருக்குங்கால் வாத பித்த சிலேட்டும மகா வியாதியின் பிரகோபமுண்டாகின்றது.

மத்தியிலிருக்கும்போது எல்லாமறிகிறான், படிக்கிறான், பேசுகிறான், ஆநந்திக்கிறான்.

நேத்திர சிரம முண்டாகும்போது அச்சிரமத்தை நீக்குதற்பொருட்டு முதல் இரேகாவலயம் செய்து நடுவில் மூழ்குகின்றான்.

அம்முதல் ரேகை விச்சிப்புஷ்ப வர்ணமாம். அப்போது நித்திராவஸ்தையினிடையில் சொப்பனாவஸ்தையுண்டாகின்றது. சொப்பனாவஸ்தையினிடையில் பார்க்கப்பட்டது கேட்கப்பட்டது அநுமானம் சம்பவம் வார்த்தை யென்றல் முதலிய கற்பனையைச் செய்கிறான்.

யிருக்கப்பட்ட பிரகிருதி ரூபமானகாரண தேகத்தி லிருப்பது சுழுத்தி. அதற்குத் தமசு குணம்; மகாரம் அக்ஷரம்; உருத்திரன் அதிதேவதை; இதயம் ஸ்தானம். அக்கமல கர்ணிகையின் மத்திய கதிகளில் பிரா

அப்போது அதிக சிரமமுண்டாகின்றது. சிரமத்தைத நீக்குதற்பொருட்டு இரண்டாவது இரேகாவலயத்தைச் செய்து மத்தியில் மூழ்குகின்றன.

அவ்விரண்டாவது ரேகை இந்திரகோபவர்ணமாம். அப்போது சுழுத்தியவஸ்தை யுண்டாகின்றது. சுழுத்தியின் கேவலம் பரமேசுர சம்பந்தமுள்ள புத்தி யுண்டாகின்றது. நித்தியபோத சொரூப மாகின்றான். பின பரமேசுவர சொரூபமாகப்பிராப்தி (அடைவு) உண்டாகின்றது. மூன்றுவது இரேகாவலயஞ் செய்து மத்தியின் மூழ்குகின்றான்.

அம்மூன்றுவது இரேகை பதுமராகவர்ணம். அப்போது துரியாவஸ்தை யுண்டாகின்றது. துரியத்தில் கேவலம் பரமாத்ம சம்பந்தமுடையவனாகின்றான். நித்திய போதசொரூப மாகின்றான். அப்போது மெல்ல மெல்ல துரியத்தைக்கொண்ட புத்தியினால் உபரதியடைகின்றான்.

ஞ்ஞனென்னும் சிவனும், அந்தரியாமியென்னும் ஈச்சுரனும் ஏகமாய்ப் பிரஹ்மாநந்த விஷயபோகத்தை மாயாவிருத்தி யென்னுஞ் சூக்ஷ்மகரணத்தால் அநுபவிப்பதே சுழுத்தியவஸ்தை.

இந்தச் சாக்கிராதி அவஸ்தைகளுக்கு அவஸ்தாதிரயம், காமத்திரயம், புரத்திரயம் ஸ்தானத்திரயமெனப் பரியாய நாமங்களுண்டு.

மனதை ஆத்மாவிடத்துச் செவ்வையாய் நிற்பதாக்கி எதனையும் சிந்தியான். அப்போது பிராணாபானன்களின் ஐக்கியத்தைச் செய்து எல்லா ஜகத்தையும் ஆத்ம வடிவாக இலக்ஷியம் வைய்க்கின்றான். அப்போது துரியாதீதாவஸ்தையாம். அப்போது எல்லோரது ஆநந்த சொரூபமாகின்றான். துவந்துவாதித (இருமைக் கப்பாற்பட்டவ) னாகின்றான், எதுவரையில் தேவதாரணை யிருக்கின்றதோ அதுவரையில நிற்கின்றான். பின் பரமாத்ம சொரூபமாக அடைவுண்டாகின்றது: இவ்விதத்தால் மோக்ஷ முண்டாகின்றது. இவ்வாறு இருதயகமலத்தின் லக்ஷணத்தையும் அதில் ஜீவன் அடையும் கதியினையும் சாமவேததியான பிந்துபநிஷத்தானது கூறுகின்றது.

ச: அந்தச் சாக்கிரத்தில் அக்கமல மழிந்து மனோவியாபார மழிந்து, பரமாத்ம சிந்தனை செய்வதே துரியாவஸ்தை.

ரு. அந்தத் துரியாவஸ்தையிலுள்ள ஆத்மாவினிடத்தில் மனமொடுங்கியிருப்பதே துரியாதீதாவஸ்தை.

இவ்வவஸ்தைகளில் ஸ்தாவரங்களுக்குச் சுழுத்தியும், பசுக்களுக்குச் சொப்பனம் சுழுத்தி யிரண்டும், தேவர்களுக்குச் சாக்கிரமும், மனிதருக்கு அவஸ்தாத்ரயமும், உன்மத்தருக்குத் துரியமும், யோகிகளுக்குத் துரியாதீதமுமாம். அவற்றுள், முதல் மூன்றவஸ்தையும் மனிதருக்குத் தம்மிற்றமே தோன்றிப் பந்தமாம். மற்றைய விரண்டவஸ்தையும் சபல யோகாபியாமத்தா லுண்டாய் மோக்ஷ சாதனமாம்.

அவஸ்தாமித்யாத்வம்.

அவ்வவஸ்தைகளுள், ஜாக்கிரதாவஸ்தையும் அதன் விஷயங்களும் சொப்பன காலத்திலும், சொப்பனுவஸ்தையும் அதன் விஷயங்களும் ஜாக்கிரகாலத்திலும், இவ்விரண்டவஸ்தைகளும் இவ்விரண்டின் விஷயங்களின் சுழுத்தி காலத்திலு மில்லாதிருத்தலாலும், காலதேசவஸ்து நியமத்திலில்லாமையாலும், அதிகாரி பேதத்தால் பலவகை யாகித் தோற்றுதலாலும், அபிசந்தி (சேர்க்கைப்) பலாநுகுணமாகக் காரியவைசித்திரியம் தோற்றுதலாலும், திரிகாலாபாத்தியம் (மூன்று காலத்தும் வாதிக்கப்படாதது) அல்லாததாய்ச் சத்தியமல்ல வெனப்பட்டுப் பிரஹ்ம ஞானத்தினால் மூலத்தோடழிவதனாலும் மித்தையென்றறியப்படும்.

இவ்வவஸ்தைக ளெல்லாவற்றினும் அநுசூதனும், அவிகாரியும், சாக்ஷியும், அசங்கனும், இவற்றை இடைவிடாதறிகின்ற நிஜதுரியனுமாகிய ஆத்மா வொருவனே சத்திய மென்றறிவது.

மித்யாத்துவ நிருக்தி

வஸ்துகதியாகப் பரமார்த்த விசாரத்தினால் மாயை யென்பது இல்லாததாய்த் தானில்லாதவிடத்துக் தோற்றுவதே மித்தை. பிரஹ்மஞானமாகதிரத்தா லழிந்துபோவதே மித்தை. காலத்திரயத்திலும் நிஷேதிக்கப்படத் தக்கதே மித்தை. சத்தியத்திற்கு வேறாய்த் தோற்றுவதே மித்தை.

இந்த மித்தை ரூபமான மாயை அதன் காரியமான பிரபஞ்சம் அதன்கணுள்ள மித்தியாத்துவம் அதன் ஞானமென்னு மெல்லாம் சொரூபமாக மித்தையாயிருக்கும். பிரஹ்மத்திற்கு வேறாய மாயை முற்றும் சூநியமாய்ப் பிரஹ்மஞானபரியந்தம் சொப்பனயானை முதலியவற்றைப் போலத் தோற்றி விசாரிக்கப் பொய்யென்று நிச்சயிக்கப்படுவதே அதன் மித்தியாத்துவமா மென்று முமுக்ஷுக்கள் கூறுவார்*

* இம்மித்தியாத்வ நிருத்தி 49-வது பக்கத்தில முதலில் இருக்கவேண்டியது.

ஆத்மசித்தி.

அந்த ஜாக்கிரசொப்பனங்களில் அறிவுண்டென்பது பிரசித்தம். சுழுத்தியில் அறிவுண்டென்பதற்குச் சுழுத்தியினின் றெழுந்தகாலத்து நான் ஒன்றுமறியாமல் சுகமாய்த் தூங்கினேனென்னும் நினைவு அநுபவமின்றி யுண்டாகாது என்னும் அர்த்தாபத்திப்பிரமாணத்தினால் சுழுத்தியில் ஆத்மா சகல கடாதிகளும் தோற்றாமையால் அவித்தையினையும், அவித்தியாசூக்ஷ்மவிருத்திகளின் கதிகளில் அசைகின்ற மரத்தினிலைகளினிடையில் தோற்றும் சந்திரிகாம்சங்களைப்போலப் பிரகாசிக்கும் நிஜசொரூபமான ஆநந்தாம்சங்களையும் வேறு கரணங்களின் அபேக்ஷையின்றி அநுபவித்துக்கொண்டிருப்பதால் உண்டென்றே சித்திக்கின்றது.

யான் ஒன்றும்தெரியாது சுகமாய்த் தூங்கினேன் என்பதற்குக் கிரமமாய்ச் சகலவிஷய ஞானமில்லாமலும், சம்சாரத்துக்கநிவிருத்தி யில்லாமலும்,

துக்காநுபவந் தோற்றாமலும் எப்போதும் சுழுத்தியில் அவித்தைக்குச் சாக்ஷிகளான ஆநந்தமய ஆத்மாவுண்டு. அங்ஙனமிருக்க என் அறியப்படவில்லையெனின், ஒரு வஸ்துவை எடுக்கக் கூபத்தில் மூழ்கினவனுக்கு அவ்வஸ்து உண்டு இல்லையென்பதை அங்கிருந்து வெளியே புறப்பட்டாலல்லது சொல்லக்கூடாதது போலச் சுழுத்தியில் அறிவிருந்தாலும், காலகர்ம வசத்தால் எழுந்து, துணையாகிய கரணங்களோடு கூடினாலல்லது தான் அறிந்ததை சொல்லுதற்குக் கூடாது. ஆகையால் சர்வாவஸ்தைக்குஞ் சாக்ஷியாகிய ஆத்மாவிற்கே சச்சிதானந்த சுவயம்பிரகாசரூபத்துவம் அநுபவ சித்தமாம்.

பஞ்சகோசவிவேகம்.

அன்னமயம், பிராணமயம், மனோமயம், விஞ்ஞானமயம், ஆநந்தமயமெனப் பஞ்சகோசமுண்டு. அவற்றுள்,

க. பிதாமாதாக்களின் சுக்கில சோணிதக்தா லாகிய தூலசரீரமே அந்நமயகோசமாம்.

உ. சூக்ஷ்மதனுவில் பிராணவாயு கர்மேந்திரியங்கள் கூடிப் பிராணமயகோசமாம்.

ங. மனமும் ஞானேந்திரியமுங்கூடி மனோமயகோசமாம்.

ச. பிரத்தியகாத்மசைதந்நியச்சாயையுடனே லோகாந்தருந்தம்போ லிருக்கும் அகங்காரமும், ஞானேந்திரியங்களுங்கூடி விஞ்ஞானமயகோசமாம்.

ரு. காரணதேகரூபமான அவித்தையும், சாகிரத்தில் வனிதாதி விஷயங்களைக் காண்டல், அடைதல், அநுபவித்த லென்பவற்றால் கிரமத்திலுண்டாகும் பிரியம், மோதம், பிரமோதமென்னுந் திரிவிதச் சுகவிருத்தியுங்கூடி ஆநந்தமயகோசமாம்.

அகங்காரத்தின் ஆத்மத்துவகண்டநம்.

விஞ்ஞானமய கோச ரூபமான அகங்காரத்தினையே ஆத்மாநாத்மவிவேகசூனியர் அகமென்னுந் தம்மனுபவத்தால் ஆத்மா வென்பர். நீலோற்பல மென்னு மிடத்தில் நீலகுண விசேஷணத்துடனே விசேஷியமான வுற்பலமும் அறியப்படுவது போலக் கிருசோஹம் (மெலிந்தவன் யான்) என்னுமிடத்தில் ஸ்தூலசரீரத்துடனும், திருஷ்டாஹம் (காண்பவன் யான்) என்னுமிடத்தில் நேத்திரேந்திரியத்துடனும், ஸ்மர்த்தாஹம் (நினைக்கின்றவன்யான்) என்னுமிடத்தில் ஸ்மரணமென்னும் அந்தக்கரணவிருத்தியுடனும் கூடி பிரத்தியகாத்மாவுக்கு விஷயமாதலாலும், அகங்காரத்திற்குச் சாக்ஷியாகிய அஹங்கார்யஹம் (அகங்காரியான்) என்னுமிடத்தில் அகங்காரத்தோடுகூடி அகமென்பதில் அகமாகார அந்தக்கரணவிருத்தி விசிஷ்டனைப் பிரத்தியபிரஞ்ஞையிலறிதலாலும், விசேஷணம்ச மெல்லாம் ஜடமாயிருந்தாலும் சேதனனை ஆத்மாவிற்கு இவ்வாறு விலக்ஷணமாயிருக்க அகங்

காரமே ஆத்மாவென்பது அசித்தமாம்.

அகங்காரசைதன்ய விவேகம்.

ஆனால் அசேதனுகங்காரம் பாகியாப்பியந்தர விஷயங்களை யறிவதெப்படியெனின், காந்தக்கல்லின் சன்னிதானத்தில் ஊசி சேஷ்டிப்பது போலும், வெயிலிற் பிடித்த கண்ணாடியினுல் உள்மனையிருள் நீங்குவது போலும் பிரத்தியகாத்மசந்நிதானத்தில் அச்சைதந்நியப் பிரதிபிம்பந்தன்னிடத்தி லிருக்கப்பெறுதலால் அச்சடமான அகங்காரமே பாகியவிஷய வறிவுடன்கூடிச் சாக்கிரசொப்பனங்களில் சஞ்சரித்துச் சுழுத்தியில் அடங்கும்.

அவ்வாறுதற்கு உபமானம்:— அகங்காரமொடுங்கும் அவஸ்தையாகிய சுழுத்தியிலுள்ள அவித்தையென்னும் உள்மனைச்சுவரையும், நித்திரையென்னுங் கபாடத்தையும், ஸ்வஸ்வரூபமான தன்னையுந் தானே பிரகாசிப்பிப்பதே பிரத்தியகாத்மசோதியெனப்படும். பின் காலகர்மாதி சமீரணைப் பிரேரகத்

துவத்தால் தாமசமான நித்திராகபாடந்திறக்கப் பின் அந்த அவித்தையின் முதலவஸ்தையாகிய மகத்தத் துவமென்னும் வாயிற்படியிலிருந்த சாத்துவிகமான அகங்கார மென்னும் படிகமணி, அந்தப் பிரத்தி யகாத்மப் பிரதீபப் பிரதிபிம்பத்தைப் பெற்று முன் போலச் சீவனெனப்பட்டுச் சொப்பனமான நடுமனை யை விளக்கி, பின் இந்திரியங்களென்னும் பலகணி வாயில்களாற் புறப்பட்டுச் சாக்கிராவஸ்தையான பாகியமுற்றத்தையும் பிரகாசிப்பிக்கும். பின் காலகர் மசமீரணப் பிரேரகத்துவத்தால் நித்திராகபாட மூடினவுடனே, அந்தஅகங்காரமென்னும் படிகமணி தனக்குக் காரணமான அவித்தையு ளடங்கலால் சாக் கிரசொப்பனமென்னும் பாகியமுற்றம் நடுமனையிரண் டும் அந்தகாரமயமாக அவ்வகங்காரமணியிற் பிரதி பிம்பித்திருந்த சிற்பிரகாசம் தனக்கு மூலபூதமான பிரத்தியகாத்மப் பிரதீபத்தில் ஐக்கியமாம்.

இவ்வாற்றான் சாக்கிராதி அவஸ்தாத்திரயங் களில் அகங்காரத்தின் பரவாபரவங்களை அதிகார

னுய் அறியுமாத்மா வொருவன் வேறிருத்தலால் அகம்பாவம் ஆத்ம சொரூபமல்ல வென்பது பெறப்பட்டது.

அகங்காரசம்பந்தம்.

பாஹ்ய விஷயத்துக்கு ஆத்மாவாய், உள்ளில் பிரத்தியகாத்துமாவிற்கு வேத்திய மாதலால், சடாசடரூபமாய்க் கர்ப்பணத்தின் பின்புறமும் முன்புறமும்போலப் பிரகாசாப் பிரகாசவடிவினதான அகங்காரத்துக்குத் தேகம், சிற்சாயை, பிரத்தியகாத்மா வென்னும் இம்மூன்றுடனும் சம்பந்த முளது. அவற்றுள்,

க. அகம் ஜ்வராமி (நான் தபிக்கிறேன்) என்பதனால் சிற்பிரதிபிம்ப யுக்தமான அகங்கார சம்பந்தத்தால் தூல தேகத்துக்கும் உஷ்ணாதிகளை யறிதலே கர்மஜநிதமாகிய கர்மஜ மெனப்படும்.

உ அகஞ்சானாமி (யானறிகிறேன்) என்பதனால் சிற்சாயைக்கும் அகங்காரத்திற்குமுள்ள சம்பந்தமே சிருஷ்டி தொடங்கி மோக்ஷபரியந்தங் கெடாதிருத்தலால் சகஜ மெனப்படும்.

௯. அகங்கரோமியெ(யான்செய்கிறேனெ)ன்பதனால் அசங்கனான பிரத்தியகாத்மாவிற்கும் அகங்காரத்திற்குமுள்ள சம்பந்தமே பிராந்திஜந்நிய மெனப்படும்.

பிம்பப்பிரதிபிம்ப பாவம்.

நிர்க்குண அகண்ட சின்மாத்திரப் பிரஹ்ம மென்னும் பரசிவமே பிம்பம். மூலவடிவமாயையே கண்ணாடி சகுணப்பிரஹ்ம மென்னுமீசுவரலிங்கமே பிரதிபிம்பம்

மற்றும் அப்பரசிவனே பிம்பம் அவித்தையே கண்ணாடி. ஜீவலிங்கமே பிரதிபிம்பம்.

மற்றும் அவ்வீசுவரனே பிம்பம். குணசாமிய மென்னும் மாயோபாதியே கண்ணாடி. பிரஹ்மாண்ட பிரபஞ்சமே பிரதிபிம்பம்.

ஜீவலிங்கமே பிம்பம். அந்தக்கரணமே கண்ணாடிசுகாதிவிஷயங்களே பிரதிபிம்ப மென்றதெளி.

ஜீவசாக்ஷி ஈசுவரசாக்ஷிகளோ நிருபாதிக மூலபிம்பங்களாம். அவர்களுள் ஐக்கியம் பொருந்த மூடையதாகும்.

நிராகாரத்தின் பிரதிபிம்பம்.

உலகநியாய விருத்தமாய் நிராகாரவஸ்து எதில் பிரதிபலித்துப் பிரதிபிம்பமாமெனின், ஆகாயம் உருவமில்லாததாயிருந்து ஜலத்தில் பிரதிபிம்பிப்பது போல வேறு பிரதிபிம்பநியாயமும் அறியதமாய்ச் சித்து பிரதிபிம்பித்தலிலும் விருத்தமாகாது.

பிரதிபிம்பத்தின் பிரதிபிம்பம்.

அந்தப் பிம்பம் பிரதிபிம்பிப்பது நியாய சம்மதமானலும் பிரதிபிம்பமான ஈசுவரன் ஜகத்துவடிவமாய்ப் பிரதிபிம்பிப்பது எப்படியெனின், ஒரு கண்ணுடியில் பிரதிபிம்பித்துக் காணப்படும் கண்ணுடியினுட் சுவர், விளக்கு, சூரியன் முதலியன மற்றோர் கண்ணுடியிற் பிரதிபிம்பிக்கின்றன. யாவும் பான

(தோற்ற) மாத்திர மென்னுமிடத்து எவ்வாற்றினும் விரோதமில்லாதிருக்கும்.

பிம்பசாம்மியபங்கம்

நித்தகளத்தினைச் சகளசிதாபாஸ னென்பது எப்படியெனின், சின்னமில்லாத முகம் சின்னபட்ட கண்ணாடியில் பிரதிபிம்பித்துச் சின்னமுடையதாகத் தோன்றுவதுபோல உபாதிகளாகிய மாயையவித்தைகளின் களங்கத்தோடு கூடிய தன்மையையே சிதாபாஸ [illegible]மாவதாய்ப் பிரதிபிம்பமாவதெல்லாம் பிம்பசமானமாயிருக்கு மென்பது நிராகரிக்கப்பட்டதாம்.

உபாதிசாம்யம்.

அந்தக்கரணத்தோடு பிரதிபிம்பத்திற்குச் சமநியதத்துவமுண்டு. அதாவது உபாதியாகிய கண்ணாடி யிருந்தாலிருந்து, கண்ணாடி [illegible]ஷிக்கப்பட்டதாய்க் கண்ணாடி அசைந்தால் அசைந்து கண்ணாடி நசித்தபோது தானும் நசித்துப் பிம்பத்துள் ஐக்கிய

மாதலால் பிரதிபிம்பமும் அதன் உபாதியும் சமனிய தமாம். அந்தக்கரணமென்னும் அவித்தியோபாதி காமக்குரோதாதி மலத்தோடுகூடியதான ஜீவலிங்க ஸ்வரூபம் களங்கமுடையதாய் அந்தக்கரணம் மைத்திரியாதி பரிகற்பிதத்தன்மையால் வைராக்கிய விவேகாதி பரிசுத்தமாகும்போது அச்சீவலிங்க சொரூபம் சிவலிங்கம்போல் நிஷ்களங்கமாகி அந்தக் கரணம் நாசமாகும்போது ஜீவத்துவத்திற்கு நாச முண்டாகச் சிவலிங்கத்தில் ஐக்கியமாமென்பதே நிச் சயிக்கப்பட்டதாகும்.

உபாதேயன்பின்னத்துவம்.

அச்சைதன்னிய மொன்றேயாய் அதன்சந்நிதி மாத்திரத்தில் மாயாதியுபாதிகள் சேஷ்டிக்கின்றன. சைதன்யமென்பது சர்வதிக்காலவியாபகமாயிருக்க உபாதிகாரியம் எல்லாவற்றின் வேறாயும் எல்லாக் காலத்து மிருப்பதாயு மிருப்பதெப்படி யெனின், ஒன்றாகிய அகண்டாகாசத்தில்கண்டங்களான வீணை வேணு மிருதங்க முதலிய வாத்தியங்களுள் பின்னங்

களாகிய சப்தவைசித்திரியங்களாயிருத்தலால் விகிருதமான ஆகாசத்திற்கு வீணாகாசம் வேணுகாசம் மிருதங்காகாசம் என்று வேதம் கற்பிப்பது போல் அவ்வவ்வந்தக்கரணாதி சரீரோபாதிகளால் அந்தந்த ஜீவாதிகைசதன்னிய பின்னத்துவமும் பந்த மோக்ஷ போதமும் வியவகார சித்தமாயிருக்கும்.

அநாதிஷட்கம்.

சுத்தசித்தென்னும் பரசிவம், ஜகத்காரணனான பரமேசுவரன், சம்ஸாரியாகியஜீவன், சம்ஸாரத்திற்கு மூலமான அஞ்ஞானம், அவற்றின் சம்பந்தம், அவற்றின் பேதம் என்னும் ஆறும் அநாதியாய்ச் சித்தித்துள்ளன. இவற்றிற்குக் காரணமில்லாதிருக்க இவற்றோடுகூடிய பிரபஞ்சத்தினைப் பரமேசுவரன் எப்படிச் சிருஷ்டித்தானெனின், முற்கூறிய அநாதிபதார்த்தங்களெல்லாம் முயற்கோடுமுதலியவற்றினைப் போல்த் துச்சமாம். ஜீவகற்பிதமான சுத்திரஜதத்தினைப்போல அநிர்வசனீயமான ஆகாயாதிப் பிரபஞ்சங்கள் பிறந்தன. பரமேசுவரகற்பிதத்துவமும் பாதிதமாகும்.

ஜீவசப்தாவஸ்தை.

அஞ்ஞானம், ஆவரணம், விக்ஷேபம், பரோக்ஷ ஞானம், அபரோக்ஷஞானம், சோகநிவிருத்தி, நிரங் குசத்திருப்தி யென ஜீவசப்தாவஸ்தை யுண்டு. அவற்றுள்,

௧. சமுசாரப்பற்றுள்ளவனான சிதாபாசசீவன் சுருதி விசாரத்துக்குமுன் தன் நிஜரூபமான சுவயம் பிரகாச பிரத்தியகாத்மாவை அறியாதிருப்பதே அஞ்ஞான மாம்.

௨. பின் ஒவ்வொருவேளை சிதாத்மப்பிரசங்கம் வந்தவிடத்தில் "பிரத்தியகாத்மா இல்லை, அஃதிருந் தால் தோன்றாதா" வென்னும் இவ்விருவகையான மறைப்பே அவ்வஞ்ஞான காரியமான ஆவரணமாம்.

௩. பின்தானே கர்மத்தைச்செய்பவன், தானே கர்மபலத்தைப் புசிப்பவன் என்று எண்ணுவதே விக்ஷேபமாம்.

ஜீவசப்தாவஸ்தைத் (தொடர்ச்சி.)

௪. பின் ஆத்மாவின் இருப்பைச் சொல்லுஞ் சுருதி குருவாக்கிய விசுவாசத்தால் பிரத்தியகாத்மா உண்டு என்று தெளிவதே முதலாவதான அசத்தாவரணத்தை நிவர்த்திக்கும் (சத்தையின் மறைப்பைக் கெடுக்கும்) பரோக்ஷஞானமாம்.

௫. பின் நீயே பிரஹ்மமென்று சொல்லும் வேதவாக்கிய விசாரப்பிரவாக வசத்தால் பிரத்தியகாத்மாநானென்றறிவதே இரண்டாவதாகிய அபானுவரணத்தை நிவர்த்திக்கும் (விளக்கத்தின் மறைப்பைக் கெடுக்கும்) அபரோக்ஷஞானமாம்.

௬. பிரத்தியகாத்மா சாக்ஷாத்காரமானதற்குமேல் நான் கர்மகர்த்திரு (நான் கர்மத்தைச் செய்வோன்) கர்மபலபோக்திருவெ (கர்மபலத்தைப் புசிப்பவனெ)ன்னுஞ் ஜீவத்துவரூப துக்கத்தின் பரித்தியாகமே சோகநிவிருத்தியாம்.

எ. செய்யத்தக்க கிருத்தியமெல்லாஞ் செய்யப் பட்டன வென்னுஞ் சகச சந்தோஷ முண்டாயிருப் பதே நிரங்குசத்திருப்தியாம்.

சோகநிவிருத்தி நிரங்குசத்திருப்தி யென்னும் இரண்டவஸ்தையும் அபரோக்ஷஞானபலமாம்.

சப்தாவஸ்தாஸமன்வயம்.

சுயம்பிரகாச சித்ரூபனான ஆத்மாவிற்கு நித்தியா பரோக்ஷத்துவ மிருத்தலால் அதனிடத்து அஞ்ஞானாதி சப்தாவஸ்தை எங்ஙனமாமெனின், (திருஷ்டாந்தம்) பத்துப்புருஷ ரொன்றாகக்கூடி நதியைக் கடந்து போய்த் தம்மை யெண்ணுஞ் சமயத்தில், அவருள் ஒன்பது புருஷரை யெதிரிட் டெண்ணுவா னொருபுரு ஷன்,

க. தன்னைத் தசம னென்றறியாததே அஞ்ஞா னம்.

உ. பின்பு தசமனில்லை, அவனிருந்தால் தோன் றுமென்னும் இருவகைப் பிராந்தியே அஞ்ஞான காரியமான ஆவரணம்.

௩. பின் தசமன் நதியில் இறந்தானென்பதே விக்ஷேபம்.

௪. பின் வேறொரு ஆப்தவசனத்தால் தசமனைச் சுவர்க்கம்போ லுண்டென்றறிவதே அந்தத்தசமனில்லை யென்னும் முதல் ஆவரணத்துக்கு விரோதியான பரோக்ஷஞானமாம்.

௫. பின் ஒன்பது புருஷருடன் கூட்டிக் கிரமமா யெண்ணி நீயே தசமனென்று தெளிவிக்கத் தானே தன்னைச் சாக்ஷாத்காரமாக அறிவதே தசமன் றோற்ற வில்லை யென்னும் இரண்டா மாவரணத்துக்கு விரோதி யான அபரோக்ஷஞானமாம்.

௬. பின் தசமன் இறந்தான் என்னும் துக்கத்தை விடுவதே சோகநிவிருத்தியாம்.

௭. பின் நிசஸ்திதியில் சுகமாயிருப்பதே நிரங்கு சத்திருப்தி.

இவ்வாற்றாற் பொருந்து மென்க.

வேதவாக்கியத்திரயம்.

விதிவாக்கியம், நிஷேதவாக்கியம், சித்தார்த்த போதக வாக்கியமெனத் திரிவித முண்டு. அவற்றுள்,

க. யாகாதிகளைச் செய்யவேண்டுமென்பதே விதி வாக்கியமாம்.

உ. மதுபானாதிகளைச் செய்யக்கூடா தென்பதே நிஷேதவாக்கியமாம்.

ங. விதி நிஷேத சூனியமாய்ப் பிரஹ்மாத்ம ஐக்கியவடிவப் பொருள் மாத்திரத்தைப் போதிப்பதே சித்தார்த்தபோதக வாக்கியமாம்.

மகாவாக்கியம்.

அச்சித்தார்த்த போதகவாக்கியம் இருக்கு, எஜுசு, சாமம், அதர்வணமென்னும் நான்கு வேதங்களிலும் கிரமத்தில் பிரதிபாதிக்கப்பட்ட பிரஞ்ஞானம்

பிரஹ்மம், அகம்பிரஹ்மாஸ்மி, தத்துவமஸி, அய மாத்மா பிரஹ்மமென நான்கு மகாவாக்கியங்களுண்டு. அவற்றுள்,

௧. நித்திய சுத்த பூர்ண ஞானமே பிரஞ்ஞானம்; இதுவே பிரஹ்மமென்னும் அர்த்தமுள்ளது பிரஞ்ஞா னம் பிரஹ்ம மென்னும் மகாவாக்கியம்.

௨. யானே பிரஹ்மம் என்னும் அர்த்தமுள்ளது அகம் பிரஹ்மாஸ்மி யென்னும் மகாவாக்கியம்.

௩. அதுவே (பிரஹ்மமே) நீ என்னும் அர்த்த முள்ளது தத்துவமஸி யென்னும் மகாவாக்கியம்.

௪. இவ்வாத்மாவே பிரஹ்மமென்னும் அர்த்த முள்ளது அயமாத்மா பிரஹ்ம மென்னும் மகாவாக்கியம்.

இந்நான்கு மகாவாக்கியங்களும் சர்வ வேதாந்த முக்கியமாம். அஃதெப்படியெனின் கர்மகாண்டத்தில் ஸ்ரீ ருத்திர அத்தியாயமே முக்கியம். அதனுள் சிவ

பஞ்சாக்ஷரி மகாமந்திரமே முக்கியமென்பது போலப் பிரஹ்ம காண்டத்தில் உபநிஷத்திலுள்ள பிரஹ்ம போதக வாக்கியங்களே முக்கியம். அவற்றுள் மகாவாக்கிய ஸஹஸ்ர ரத்நாவளியே முக்கியம், அவற்றுள் மகா வாக்கிய சதுஷ்டயமே முக்கியமாயிருத்தலால் இச்சித் தார்த்த போதகங்களான நான்கு வாக்கியங்களும் முமு க்ஷுக்களுக்குத் தம்மதிகாரத்திற் கநு ரூபமாகப்படும், படவே அர்த்தவிசாரத்திருப்பவர்களாய் மனனாதிகள் செய்வர். இத்தன்மையை இந்நான்கு வாக்கியங்களுள் தத்துவமஸி யெனும் மகாவாக்கியம் எல்லாவற்றினு முக்கியமா யிருப்பதோடு "वेदानां सामवेदोस्मि" வேதங்க ளுள் சாமவேதம் யான்" என்னும் பிரமாணத்தால் ஈசு வரனது வேதவிபூதியுள் முக்கியமான சாமவேதசிகை யே சாந்தோக்கியோபநிஷத்தா யிருப்பது. அதனுள் ஆறுவது அத்தியாயம் சகலமும் தத்துவோபதேசமாகு தலால் அதனுள் சுவேதகேதுவென்னும் யோக்கியாதி காரிக்குச் சர்வசம்சயநி விருத்திபூர்வக ஞான திடத்தன் மை சித்தித்தற்குத் தத்துவமஸி யென்னும் மகாவாக்க யார்த்தம் ஒன்பதுமுறை உபதேசிக்கப்பட்டிருத்தலால்

இதற்கநுகூலமாய்ச் சர்வவேதங்களும் உபதேசித்தல் இதுவே முக்கியோபதேசமென்று அநுக்கிரகித்தலாகும். ஆனால் தத் துவம் அஸி யென்னும் பதமூன்றற்கும் கிரமத்தில் சிவனும் ஜீவனும் அர்த்தமாகச் சிவஜீவ லிங்காங்க சங்கோபாதிபங்க சின்மாத்திர கைவல்ய மென்னும் சித்தாந்தார்த்தமே நிச்சயிப்பதாகும்.

வாக்கியார்த்த சம்பந்தத்திரயம்.

பின் பதார்த்த வாக்கியார்த்தங்களுக்குச் ஸ*சாமாநாதிகரணியசம்பந்தம், விசேஷண விசேஷிய சம்பந்தம், லக்ஷிய லக்ஷணசம்பந்தமெனக் கிரமத்தில் சம்பந்தத்திரயமுண்டு.

தத்துவம்பத வாச்சியார்த்தம்.

பதங்களுக்கு வாச்சியார்த்த, லக்ஷியார்த்தமென அர்த்தத்துவய முண்டு. அவற்றுள் முற்கூறிய தூலாதி தனுத்திரய சமஷ்டிரூபமான விராட்புருஷன், இரணிய கர்ப்பன், அந்தரியாமியென்னும் ஈச்சுரர்களையும், பிராஹ

---

* ஒருநிலைக்களத் திருத்தற்றன்மைச் சம்பந்தத்தினைச் சாமாநாதிகரணியசம்பந்த மென்பர். விசேஷணம்=அடை விசேஷியம்=அடையடுக்கற்பாலது, இலக்ஷியம்=குறிக்கப்படுவது, இலக்ஷணம்=குறி.

மத்தையுங் கூட்டித் தப்தாயபிண்டம்போல ஏகாகார மாகக்காண்பது தத்பதத்துக்கு வாச்சியார்த்தமென்றும் முக்கியார்த்தமென்றும், அபிதாநார்த்தமென்றும், சக்கியார்த்தமென்றும் சொல்லப்படும். தனுத்திரய வியஷ்டி ரூபமான விசுவ தைஜஸ பிராஞ்ஞ சீவனையும், பிரத்தியகாத்மாவையுங் கூட்டித்தப்தாயபிண்டம்போல ஏகாகார மாகக் காண்பதே துவம்பதத்துக்கு வாச்சியர்த்தமென்றும், முக்கியார்த்தமென்றும், அபிதார்த்தமென்றும், சக்கியார்த்த மென்றும் சொல்லப்படும்.

தத்துவம் பத லக்ஷியார்த்தம்.

விராட் புருஷாதிகளின் வேறுபட்ட நிருபாதிகப் பிரஹ்மமே தத்பதத்துக்கு இலக்ஷியார்த்த மென்றும் சோதித (சுத்த) தத்பதார்த்தமென்றும் சொல்லப்படும்.

விசுவாதிகளின் வேறுபட்ட நிருபாதிகப் பிரத்தியகாத்மாவே துவம்பதத்துக்கு இலக்ஷியார்த்தமென்றும், சோதித (சுத்த) துவம் பதார்த்தமென்று சொல்லப்படும்.

இலக்ஷணையின் பேதம்.

மற்றும் அப்பதங்களுக்கு வியாகரணம், உபமானம், கோசம் (நிகண்டு,) ஆப்தவாக்கியம், விவகாரம், (உலகவழக்கு,) வாக்கியசேஷம் (சொல்லெச்சம்,) விவிருதி (அகலம்,) சித்தபதசாந்நித்தியம் (பெறப்பட்ட பதங்களின் அண்மை) என்னும் சாமக்கிரிகளால் கட பதத்திற்குப் பெருத்தபண்டி நீண்டகழுத்து முதலிய வடிவமுள்ள கலசமே பொருள் என்னும் ஈசுவரசங்கேதத்தினல் இப்பதத்திற்கு இது பொருள் என்று தெரிவதே சக்கியார்த்த மெனப்படும்.

வாக்கியார்த்தத்தில் அர்த்தத்திற்காவது தாற்பரியத்திற்காவது பிரகாண விருகஷ்டாதிகளின் அநுபபத்தியுண்டாகுமிடத்துச் சக்கியார்த்த சம்பந்தமுள்ள பொருத்தமான மற்றோர் அர்த்தமும் அவ்விடத்திற் சொல்லுவதே சக்கியசம்பந்தமான லக்ஷணை யென்று கொள்ளப்படும்.

அந்த லக்ஷணை ஜகத் (விட்ட) லக்ஷணை, அஜகத் (விடாத) லக்ஷணை, ஜகதஜகத் (விட்டுவிடாத) லக்ஷணை யெனத் திரிவிதமாம். அவற்றிற்கு முறையே கங்காயாம் கோஷ: (கங்கையில் இடைச்சேரியுளது), குந்தா: ப்ரவி சந்தி (ஈட்டிகள் செல்லுகின்றன), சோயம்தேவதத்த: (அவனே இந்தத் தேவதத்தன்)என்னும்மூன்றும் திருஷ் டாந்தமாம். அவற்றுள்,

ஜகல்லக்ஷணை.

கங்காயாம் கோஷ: என்பதில்கங்கா சத்தத்திற்குப் பாகீரதி ஜலப்பிரவாகம் வாச்சியார்த்தமாம். அதன்கண் கோஷசப்தார்த்தமாகிய இடைச்சேரியிருப்பது அப்பிர சித்தமாகவின் அநுபபன்னமாய் (பொருத்தமில்லாத தாய்) வாச்சியார்த்தமான ஜலப்பிரவாகத்தினைவிட்டு அதனையடுத்து அதனோடு சம்பந்தித்துள்ள தீரத்தின் (கரையின்) கண் இடைச்சேரியிருக்கிறதென்று அதன் கண் ஆசிரயத்துவம் பொருந்துவதால் பொருத்தமுள் ளதாகக் கங்காபதத்திற்குத் தீரத்தினைக் கொள்வதே ஜகல்லக்ஷணை யெனப்படும்.

அஜகல்லக்ஷணை.

குந்தா: பிரவிசந்தி என்பதில் அசேதனங்களான குந்தாயுதங்கள் (ஈட்டிகள்) சேதனசம்பந்தமின்றிப் பிரவேசிக்கின்றன வென்பது பொருந்தாமையின் குந்த சப்தத்திற்கு வாச்சியார்த்தங்களான ஈட்டிகளை விடாது குந்ததாரிகளாகிய ஈட்டிதாங்கியோரைக் கொள்ளுதலே அஜகல்லக்ஷணை யெனப்படும்.

ஜகதஜகல்லக்ஷணை.

(பாகத்தியாகலக்ஷணை)

ஸோயம் தேவதத்த: என்பதில் "ஸ: —அவன்" எனும் சப்தத்திற்கு முன்னறிந்து ஸ்மரிக்கப்படும். இறந்தகால க சி (தூர)தேசம் பாலியவயது என்பவற்றோடுகூடிய தேவதத்தனென்பவன் வாச்சியார்த்தமானவன். "அயம்—இவன்" என்னும் சப்தத்திற்கு நிகழ்காலம் இத்தேச (முன்னிடம்) கிழத்தனம் என்பவற்றோடுகூடிய தேவதத்தனென்பவன் வாச்சியார்த்தமாவன்.

அவன் என்னும் சொல்லிற்கு ஸ்மரிக்கப்படும் தேவதத்தனே சக்கியார்த்தம். இவன் என்னும் சொல்லிற்குக் கட்புலனுக்கு வுஷயமாகும் தேவதத்தனே சக்கியார்த்தம்.

காலம் தேசம் வயது அறிவு என்னும் இவற்றால் பரஸ்பர வேறுபட்டிருக்கும் தேவதத்தர் இருவருக்கு ஐக்கியத்தைக் கூறுதல் அவர்களது தர்மங்கள் விருத்தமாயிருத்தலால் பொருந்தாது. பேதங்கூறின் விசேஷண விசேஷியத்தன்மை கூடாது. அத்தேவதத்தரிருவரல்லாது முன் காசியில் சிறுவயதுள்ளவனைக் காணப்பட்ட தேவதத்தனே இத்தேசத்தில் விருத்தனைக் காணப்படுதலால் வாச்சியார்த்தத்தில் விருத்தமாயுள்ள அந்தக்கால அந்தத்தேச விசேஷணம்சங்களை விட்டு மிக்க விரோதமில்லாத விசேஷியத்தினை விடாது சுத்த தேவதத்தனே பிரதியபிஞ்ஞைக்கு விஷயன் என்று "ஸோயம்" சத்தங்களிலிருக்கும் தேவதத்தனது ஏகத்துவத்தை இலக்ஷிபித்து இவனே அவன், அவனே இவன் என்று பரஸ்பர அபேதமான தாதாத்மியம் நிகழுமாறு போதிப்பதே

ஜகதஜகல்லக்ஷணை யெனப்படும். இதனையே பாகத் தியாகலக்ஷணை யென்றும், அர்த்தலக்ஷணை யென்றும் கண்டலக்ஷணை யென்றும் கூறுவர். இதுவே தத்துவ மஸி என்னும் மகாவாக்கியார்த்தத்தில் உதகரிக்கத் தக்கது.

தத்துவமஸி அர்த்தம்.

தத் துவம் அஸி என்னும் பதம் மூன்றில் தத் என்னும் பதம் தன் வாச்சியார்த்தமான சர்வஞ்ஞத் துவாதிகுண விசிஷ்டனான பரோக்ஷ ஈச்சுரனையே அறி விக்கும். துவம் என்னும்பதம் தன் வாச்சியார்த்தமான கிஞ்சிஞ்ஞத்துவாதி ஈனகுண விசிஷ்ட அபரோக்ஷஞான சிதாபாச சீவனையே அறிவிக்கும்.

"இங்கு நாநா வென்பது சிறிதுமில்லை" "இங் குப்பேதம் சிறிதுமில்லை." ஏ்ரே அத்விதீயப்பிரஹ் மம்" என்றல் முதலிய சுருதி பிரபலத்தன்மையால் அத்வைதமே தாற்பரியவிஷயமுள்ளனவரய்ப் பிரஹ்ம

ஜீவ ஐக்கியம் கூறும். சர்வஞ்ஞத்வ கிஞ்சிஞ்ஞத்வா திகள் விரோதமாவதெப்படியெனின், பிரஹ்மமே ஜீவனுமிடத்துச் சர்வஞ்ஞத்துவ மில்லாமையாகிய இங்குள்ள அநுபவமே விரோதம். அன்றியும், பரோக்ஷத்துவமுண்டாகவேண்டியதில்லையாய்த் தானென்னும் சாக்ஷாத்காரமிருப்பது ஓர் விரோதம். "அதுவே நீ நீயே அது" என்னும் பிரமாணத்தால் துவம்பதார்த்தவபேதம் தத்பதார்த்தத்தினிடத்துக் கூறப்பட்டுச் சர்வாநுபவசித்தமான கிஞ்சிஞ்ஞத்துவம் பிரஹ்மத்தின்கண் சுருதிசித்தமாகும். இத்துணை விரோத பரம்பரைக்கவகாசமாவதோடு அவிருத்தமாகும் கிரமமும் வாக்கியார்த்தமும் தெரியாது வாச்சியார்த்தங்களுக்கைக்கியம் நிகழாதாகும். சுருதிதாற்பரியமான ஐக்கியத்தை நிச்சயித்தற்குப் பாகத்தியாகலக்ஷணையினையங்கீகரிக்கின் அது சித்திக்குமென்பதெப்படி யெனின்

தத் துவம் பதங்களுக்கு வாச்சியார்த்தங்களாகிய

பிரஹ்மஜீவரிடத்தில் கிரமமாயுள்ள சர்வஞ்ஞத்துவகிஞ் சிஞ்ஞத்துவங்களையும் பரோக்ஷத்துவ அபரோக்ஷத்து வாதிகளையும் விட்டு அவிரோத சைதன்னியமாத்திர மான பிரஹ்மத்துவ உபலக்ஷித சுத்த சிவசைதன்னி யமாத்திரமான பிரஹ்மத்துவ உபலக்ஷித சுத்த சிவசை தன்னியத்திற்கும் ஜீவத்துவ உபலக்ஷித கூடஸ்தபிரத் தியகாத்மசைதன்னியத்திற்கும் அவி என்பது ஐக்கிய த்தினைப் போதித்து ஸபலமாவதாயிற்று.

இவ்வாறு லக்ஷிக்கப்பட்ட ஜீவப்பிரஹ்ம ஐக்கியா நுசந்தானபலத்தால் அவித்யாகற்பிதங்களான விசேஷா பாசங்களடங்கிப்போக அகண்ட சச்சிதாநந்த சிவசொ ரூப மொன்றே சத்தியமென்று மகாவாக்கியார்த்ததாற் பரியம் சித்தமாகும்.

தத்துவமஸி திருஷ்டாந்தம்.

தத்துவமஸி வாக்கியத்தால் பிரஹ்மப் பிரத்திய காத்மாக்களுக்குள்ள ஏகத்துவம், கடாதிவுபாதிகளை ேதித்து ஆகாச மொன்றென்பது போலும் இராமசந்

திரனை மனுஷ்யத்துவம் விடுத்து நீயே விஷ்ணு வென்பதுபோலும், கர்ணனை வியாதத்தன்மைக்குக் காரணமான இராதாபுத்திரத்தன்மையை விடுத்து நீயே க்ஷத்திரியத்தன்மைக்குக் காரணமான இராதாபுத்திரத்தன்மையை விடுத்து நீயே க்ஷத்திரியத்தன்மைக்குக்காரணமான குந்திபுத்திர னென்பதுபோலும், தசமனை மரணதுக்கம் விடுத்து நீயே தசமனென்பதுபோலும் சுபாவசித்த ஐக்கியமாய் அறிவிக்கப்படுகிறது.

வாக்கியார்த்தப்பிரதிபத்தி நிராகரணம்.

ஒரு பூவினுக்கே சுவர்க்க முண்டென்னும் வாக்கியம்போல அபேக்ஷை யுண்டாக்குகிற அர்த்தவாதமென்றும், பிரதிமையைத் தேவதாரூபமென்னும் வாக்கியம்போல உபாசனபரமென்றும், மனுஷனைத் தேவேந்திரனென்னும் வாக்கியம்போல ஸ்துதி பரமென்றும், ஆளை யரசனென்னும் வாக்கியம்போல உபசாரமென்றும், அக்கினி மாணவகனென்னும் வாக்கியம்போலக் குணசாதிருசியமென்றும், இது கோவின் தேகமென்னும் வாக்கியம்போலச் சாதி வியக்தி பரமென்றும், கடம் மிருத்திகைக்கு அநந்நிய

பமென்னும் வாக்கியம்போலக்காரியகாரணமென்றும் நீலோற்பலமென்னும் வாக்கியம்போலக் குணகுணியென்றும், க்ஷீரந் ததிக்குப் பேதமென்னும் வாக்கியம்போல விகாரமென்றும், வாரிகணைக்கனோகமென்னும் வாக்கியம்போல அம்சாம்சமென்றும், பிம்பமேபிரதிபிம்பமென்னும்வாக்கியம்போலப்பிம்பப்பிரதிபிம்ப பாவமென்றும், ஔபசாரிக அபேதபரமென்பதாகவும், வேறு பதார்த்தத்துள்ள அபேதபரமென்பதாகவும் தாத்துவிக (உண்மையான) பேததாற்பரியமுடையதென்பதாகவும், சம்பந்தமாத்திரபோதகமென்பதாகவும் வாதிகள் பலர் முரணிப்பேதத்தைக் கற்பித்து வாக்கியார்த்தத்தினை ஆபாஸமாகக் கொண்டனர். "சத்தியம் அத்வைதம்" "பரமார்த்தமாக அத்வைதமாம்" "நாநாவைக் கண்டு மிருத்தியுவை அடைகிறான்" "எவன் தனக்கந்நியமாக ஒன்றை யறிகிறானோ அவன் பிரஹ்மத்தையறிந்தவனல்லன்" "அஃதொன்று; நாநா வென்பது இல்லை" "இங்குப் பேதம் சிறிதுமில்லை" "உள்ளதொன்றே" "உருத்திரன் ஒருவனே உளன்" "ஒரே அத்விதீயமுளது" "ஒரு

மையையறிபவனுக்குச் சோகமேது? மோகமேது?" "நான்காவதான சிவமாகிய அத்வைதமானது" "இது மேலுங்கீழும் எங்கும் நிறைந்துள்ளது" "இவையாவும் சொப்பனம்போற் பொய்யாம்" என்று இவ்விஷயமாயுள்ள ஆயிரக்கணக்கான, மிகப்பிரபலமான சுருதிவாக்கியங்கட்கு விரோதம் வருதலாலும், உபக்கிரமஉபசங்காராதி ஷட்விதலிங்கதாற்பரியத்தால் சர்வ வேதாந்தசாஸ்திரங்களிலும் அத்வைதமே தாற்பரிய விஷயமாய்ப் பரமார்த்த சத்தியமாகுதலாலும், துவைதத்திற்கு மாயாமாத்திரத்துவமும் மித்யாத்துவமும் நிஷேதமும் சுருதிசித்தமாக அத்வைதத்திற்கு மித்தியாத்துவமும் நிஷேதமும் சொல்லப்படாமையாலும், துவைதத்திற்குச் சத்தியத்தன்மையினைக் கூறச் சுருதியில் ஆதாரமில்லாமையாலும், கர்மாதிவியவகாரப்பிரகரணத்திற் கூறப்பட்ட சத்தியத்தன்மை விரோதமில்லாததாலும் பேதவாதிகள்கொண்ட வாக்கியார்த்தப் பிரதிபத்தி (விவாதம்) நிராகரிக்கப்படுகிறது.

தத்துவார்த்தம்.

ஆனால் சுருதிகுருசுவாநுபவயுக்தி சம்மதமாய்த்

தத்பதார்த்தமான சிவலிங்கமே துவம் பதார்த்தமான ஜீவலிங்கமாயிருப்பதே தத் துவம் என்பவற்றின் ஐக்கியப்பொருள் என்று திட்டதரமாய்ப் பிரமாணிக்கப் பட்டுச் சித்தாந்தமாகும்.

மித்தியாத்வவிரோதம்

இது விசேஷணாம்சமான துவைதத்திற்கு மித்தியாத்துவம் கூறிச் சத்தியமான விசேஷிய சின்மாத்திரத்திற்கு ஐக்கியத்தினைக் கூறுதலால் அத்வைதம் சித்தியாகுமெனல் மித்தியாத்வ மென்பதற்குக்கதியில்லாமல் அத்வைதம் பொருத்தமில்லாததா மென்னெனின் ஜகம் மித்தையாக மித்தையாத்தன்மை ஜகத்தின் கண்ணிருக்கலாகாது. அதற்காசிரயாமில்லாமையால் எதன்கண் ணிருக்கு மென்பதற்குச் சிவம் சத்தியமாதலால் பொருந்தாது. அன்றியும் மித்தியாத்தன்மை சத்திய மென்பதோவெனின் இரண்டுஞ் சத்தியமாய். ஆகவே சத்தியமிரண்டாகி ஏகமென்னும் சுருதிக்கு விரோதமாய். அல்லாமலும் மித்தியாத்தன்மையே மித்தையென்புமேதா சத்தியத்தன்மை மித்தியாத்தன்மை யிரண்டினுள் ஒன்று சத்தியமாயின்

மற்றொன்று நிஷேதிக்கப்படும். ஒன்று மித்தையா யின் மற்றொன்று சத்தியமாகும். இவ்வாறே சுத்திர ஜதத்தினைப் பார்த்து, இரஜதமாருமோ ஆகாதோ வென்று சந்தேகித்துப் பின் நிச்சயித்து அநுபவிக் கின்றனர். பிரபஞ்சத்திலிருக்கும் மித்தியாத்துவம் சித்திக்கப் பிரபஞ்சமும் சத்தியமாகாது; சத்தாகிய அத்வைதத்திற்கு ஹானியு முண்டாகாது. அவ்வா றாதலெப்படியெனின், தூரத்துள்ள யானையைக் கண் டறியாது அது எருமையோ? குதிரையோ? என்று சம்சயப்பட்டு எருமையல்ல வென்று நிச்சயிக்குங் கால் அந்த யானையிலிருக்கும் யானைத்தன்மை சத்திய மாகாதா? என்னை? அதுபோல மித்தியாத்தன்மை மித்தையாதலால் விரோதமில்லை. மற்றும் அது மித் தையாகாமல் ஆதாரஸ்வரூபம் எப்போதும் சத்திய மாகாது. அஃது ஏனெனின், பொய்யென்னும் வார்த் தை திடமானல் பொய் பொய்யாகவேயிருக்கும். இல்லையாயின் பொய்யினது சொரூபமென்பது திட மாயறியப்படாதாய் நாநாவிகாரமாய்த் தோற்றும் துவைதம் காணப்படும். அப்பொய்யென்னும் ஞான

மும் வனத்திலுண்டாகிய அக்கினி வனத்தை எரித்துத் தானுமடங்கிப்போவதுபோலத் தானே நசித்துப் போம். ஆசிரயமாத்திரமான முதலதிஷ்டானமென்றறியப்பட்ட சிவசைதன்னியமொன்றே சத்தியம் அதற்கு ஹானியுமில்லை யென்பதே திடமாகும்.

மித்தையினின்றும் சத்தியம் சித்தித்தல்

எல்லாப்பிரபஞ்சத்திற்கும் மித்தியாத்துவத்தினைக் கூறும் வேதாந்தபக்ஷத்தில் சுருதிவிசாரத்தினால் சத்தியமான முத்தி எப்படிப் பொருந்துமெனின் பிராந்தியினாலாகிய சொப்பனஸ்திரீபோகமுதலியவற்றால் சத்தியமான வீரிய வீழ்ச்சி முதலியனவும், கற்பிதமான சிலாபைரவாதிகளைப் பஜித்தலால் சத்தியமான சம்பத்து முதலியன சித்தித்தலும், யதார்த்தமல்லாத கண்ணாடிப்பிரதி பிம்பத்தால் சத்தியமான முகத்தின் அழகு முதலியவற்றை யறிதலும் சித்திப்பதுபோல் மித்தியாவடிவ ஜகத்தினுள்ளடங்கியதான பிரணவசொரூப சுருதியின் விசாரத்தினால் பரமார்த்தமான முத்தி சித்தித்தல் பொருந்தும்.

நிரஞ்சனத்துவசித்தி.

பிரணவார்த்தமான சிவன் ஜகத்தின் ஜன்மாதிகளுக்குக் காரணமாகி அவரையறியும் சுத்தசின்மாத்திர ஞானப்பிரயுக்தமாகவே தக்க மென்பது அழிகின்றது. சுத்தியையறியாததினாற்றோற்றும் பிராதிபாஸிகரஜதம் சுத்திஞானமின்றி ஸ்படிகஞானத்தினால் அழியாததுபோலச் சிவஞானமின்றி ஜகமழியாது மற்றும் அப்பரசிவனே ஞானவிஷய மென்பதனால் வாக்கு மனதுக்கெட்டாத தன்மை பங்கமாவதோடு அதற்குச் சவிசேஷத்தன்மையின் அடைவுண்டாகும்; இஷ்டாபத்தியாவதோடு நிஷ்களம் நிரஞ்சனம் சிவம் சாந்தம் என்னும் சுருதிவாக்கியத்தினோடும் இச்சித்தாந்தம் பொருந்தாதெனில், மதுரமான ருசி நன்றாயிருக்கிற தென்னுமிடத்து எப்படி நன்மை வேறுபட்டதன்றோ அறிவென்பது குறுகி ஒன்றையு மறியாதிருக்குங்கால் சாக்ஷியானது எப்படி நிர்விகற்பவிருத்தியில் நிர்விகாரமாயிருந்தும் விருத்திகளுக்கு உபியில்லாதிருக்க விரிந்து ஸ்வயம்பிரகாசமாகின்றதோ,

அதுபோலச் சச்சிதாநந்தைகஸ்வரூப சுபாவமான பரப்பிரஹ்மசிவனைத்தண்ணியம் ஜலம்பற்றாத தாமரை யிலையினைப்போலத் துவைதப்பற்றின்றி எதனாலும் பற்றப்படாததாக நிருத்தலின் அச்சிவத்தின்கண் நிரஞ்சனத்துவம் நிச்சயிக்கப்பட்டதாய் எப்படி முன் சர்ப்பமென்றறியப்பட்ட வஸ்துவே இது இரஜ்ஜு வென்னும் ஆப்த வசனத்தால் அபரோக்ஷமாயிற்றோ அதுபோல ஜகத்திற்குக் காரணமாய் மாயையோடு கூடிய பரமேசுவரன் எப்போது அறியப்பட்டதோ அப்போது, நிருபாதிக நிரஞ்சன அத்விதீய பரப்பிர ஹ்மமான சிவம் நிர்க்குணலிங்க மென்னும் வேதாந் தவாக்கியத்தினின்றான சப்தாபரோக்ஷத்தினால் துக் கம் நிவிருத்தியாதலால் ஞானஞ்ஞானங்களுக்குச்சமா னவிஷயமுடைமையால் சித்தாந்தம் ஒற்றுமையின்றிய தாகும்.

நிர்க்குணசாதனை.

அந்தப் பிரஹ்மம் உலகவியாபத்தைச் சகாயமா கக்கொண்ட அனுமானாதிகளினால் சகுணமாக நிர்க்

ருணம் சித்திப்பது கூடாததா மென்பதோடு பலர் அநுபவிகளாயினும், அநுபவிகள் பரவடிவினராக வின், சாஸ்திரபோவிடான பிரஹ்மச் சப்தம் ஒன்றி ருப்பிய அளக்கத்துக்கதாய் நிர்க்குண தாற்பரியமு ள்ள சாக்ஷி, சேதா (அறிகிறவன்) கேவலம் (தனி) நிர்க்குணம் என்பன முதலிய பிரபல சுருதிகளால் அநுக்கிரகிப்பட்டதாகவே, வாதியிறைற் கற்பிக்கப்ப ட்ட அநுமானம் அப்பிரமாணமாகிப் பிரஹ்மாதிப் பிரஹ்மவித்தியாசம்பிரதாயகர்த்தர்களுக்குப் பரசிவ னினின்றும் உபதேசிக்கப்பட்ட மதம் விடாதுசம்சய மின்றிருக்கும் நிர்க்குண சித்தியும் நிச்சிரேயச மென் னும் கைவல்யசித்தியுமாம்.

ஞானத்தின்பிரதிபந்தகம்

பரப்பிரஹ்மசைதன்யமான நிர்க்குண சிவஞா னம் பிரபஞ்சம் தோற்றுதல்வாயிலாகவல்லது சித்தி பாததாய்ப் பரமபேக்ஷத்தால் துவைதப்பிராந்திசம்ச யங்களிருக்கப் பிரவிருத்திகர்ம ஜடரான சம்சாரிகளு க்குச் சற்சங்கத்தினால் முக்தியடைதற்குச் சத்கர்ம

தியைகூந் சிவத்தியான மானஸ பூஜாதிகளே காரண மாம், அஃதில்லாதிருந்தாலே பிரஹ்மவித்தைக்குப் பிரதிபந்தமாகும்.

முக்திவிக்கினத்திரயம்

அசம்பாவனை, சம்சயபாவனை, விபரீதபாவனை என்னும் மூன்றும் முக்திக்குப் பிரதிபந்தமாம். அஃதெப்படியெனின்,

௧. நித்திய பரப்பிரஹ்மமாகிய பரமசிவமேதன் மயமென்றறிந்து சிவோஹமென்று பாவித்து நிச்சயத்தினால் சுகியாய் மோக்ஷமடைவாயென்றும் ஆராய்ச்சியுள்ள குருவினுபதேசத்தைக் கொண்ட சிஷ்யன் பிரஹ்மத்தின் தர்மங்களான சர்வஞ்ஞத்வமை முதலியவற்றைத் தன்னிற்காணாதவனாய் யான் பிரஹ்மமல்லன் என்று பாவிப்பதே அஞ்ஞானம் (அசம்பாவனை)

௨. ஜகதஜகல்லக்ஷணையினால் தத்துவமஸி முதலிய வாக்கியார்த்தங்களைத் தெரிந்தும் நம்பிக்கைக் குறைவால் "யான் பிரஹ்மமாவேனோ? அல்லனோ? வென்று சந்தேகிப்பதே சம்சயபாவனை

௯. சுருதியுக்திகளால் யான் பிரஹ்மமாவேனு மினும், எனக்கு இன்னும் ஜீவத்துவம் விடுபடவில்லை யாகலின் யான் ஜீவனேயென்றறிவதே விபரீதபாவனை

விக்கினத்திரயபரிகாரம்

அம்முக்திவிக்கினங்களான அசம்பாவனையாதி மூன்றும் கிரமமாகச் சிரவணம், மனனம், நிதித்தியாசனமென்னும் மூன்றனாலும் கெடும். அவற்றுள்,

௧. ஆப்தவசனத்தினால் ஆசௌசத்தினைக் கேட்கவேதான் சூதகமுடையவனென்று திடதரமாய் நம்புவதுபோலப் பிரத்தியகாத்மாவும் பிரஹ்மமும் ஒன்றென்னும் உபநிஷத்து வாக்கியதாற்பரியத்தினை கொள்ளுவதே சிரவண மெனப்படும். இதனால் அசம்பாவனை நிராகரிக்கப்படும்.

௨. அவ்வாறு கேட்கப்பட்ட வேதாந்தார்த்தத்தினை நல்லயுக்தி நல்ல தர்க்கங்களால் சிந்தித்தது மனனமெனப்படும். இதனால் சம்சயபாவனை நிவிருத்தியாகும்.

௫. அச்சிரவணமனனங்களால் திடதரமாய்நிச்சயிக்கப்பட்ட அர்த்தத்தினை நிச்சலசித்தமாயிருந்து அநுசந்தித்துப் பிரஹ்மாகார அந்தக்கரணமுடையவனாயிருப்பதே நிதித்தியாசன மெனப்படும், இதனால் விபரீதபாவனையென்னும் விக்கினம் பரிகாரமாகும்.

சஹகாரிகாரணம்

இங்குச் சிரவணத்தினின்றுண்டாகிய ஞானத்தினால் ஆத்மசாக்ஷாத்கார முண்டாகுதலால் சிரவணமே முக்கியமான அங்கி யெனப்படும். இத்தன்மையை சிரவணஜன்னிய பிரஹ்மஞானம் திடதரமாய் வஸ்து சாக்ஷாத்காரமாவதற்குபயோகியாய் அதற்குச் சககாரிகளாயிருக்கும் சிரவண மனனங்கள் அங்கங்களாம். அஃதெப்படியெனின்,

க. கடாதிவஸ்துசாக்ஷாத்காரத்திற்குக் கண் கரணமாயினும் இருளின் நிஷ்பிரயோசனமாம். அதற்கு ஆலோகம் (ஒளி) சககாரிகாரணமாவதுபோலச் சிரவணம் தத்துவஞானத்திற்குச்சககாரிகாரணமாம்.

௨. மனனமோ பொருளை விளக்கும் தீபம் சலித்தால் காரியம் கெடுமாகையின் அச்சலனத்திற்குக் காரணமான வாயுசஞ்சாரத்தைத் தடுக்கும் திரையினைப்போலச் சககாரியமாம்.

௩. நிதித்தியாசனம் அத்தீபத்தின் ஒளிமழுங்குங்கால் திரியினைத் தூண்டிவிட்டுப் பிரகாசிக்கச் செய்வதுபோல சககாரியாம்.

சுருதிதாற்பரியநிர்ணயலிங்கம்

௧. உபக்கிரம உபசங்காரம், ௨. அப்பியாசம், ௩. அபூர்வதை, ௪. பலம், ௫. அர்த்தவாதம், ௬. உபபத்தி யென்னும் ஆறுலிங்கங்களாலும் சிரவணத்தில் தாற்பரியம் நிச்சயிக்கப்படும். அவற்றுள்,

௧. (௧) சாந்தோக்கியாதி சுருதிகளில் பிரகரணாரம்பத்தில் சிருஷ்டிக்குமுன் சகத்து ஒரே அத்விதீயசத்தாகவேயிருந்த தென்று அந்தப்பிரமத்துக்குச் சுவகதாதி பேதத்திரயத்தை நீக்கி அகண்டாகாரத்தைச் சொல்லுவதே உபக்கிரமம் (௨) பிரகரண

முடிவில் நாமரூபாத்மக சகத்தை அந்தப் பிரஹ்மத்தி லேயிலயஞ் செய்து பிரத்தியகாத்மாவுக்கு அந்தப் பிரஹ்மத்தோடுள்ள ஏகத்துவத்தைப்போதித்து, அந்தப் பிரஹ்மம் அத்வைத மென்று சொல்வதே உபசங்காரம். உபக்கிரமம், உபசங்கார மென்னுமிரண் டுங்கூடி ஒரு லிங்கமாகும்.

௨. பிரகரணத்தினிடையில் தத்துவமஸியாதி வாக்கியங்களால் பிரத்தியகாத்மாவே பிரஹ்மமென்று அடிக்கடி சொல்லுவதே அப்பியாசம்.

௩. அப்பிரத்தியகாத்மா பிரத்தியக்ஷாதி பிரமாணாதீதமென்று சொல்வதே அபூர்வதை.

௪. அப்பிரத்தியகாத்மா வொருவனை யறியவே சகலமும் அறியப்பட்டனவா மென்று சொல்லுவதே பலம்.

௫. பிரத்தியகாத்மரூப நிர்விகாரப்பிரஹ்மத் துக்கு நிலைத்துள்ளதின் கதி இத்தனை செய்யத்தக்கதா மென்னும் நியாயமிருத்தலின் சகத்தின் சிருஷ்டியாதி

அநுக்கிரகாந்தமான பஞ்சகிருத்திய கர்த்திருத்துவஞ் சொல்வதே அர்த்தவாதம்.

௯. கடத்துக்கு மிருத்திகையும் தந்துவுக்கு ஊர்ணநாபியும் காரணமாதல்போலச் சகத்துக்குக்காரணம் பிரஹ்மமென்று சொல்வதே உபபத்தி (திருஷ்டாந்தம்)

மனனசாமக்கிரி

யுக்தி தர்க்க அனுமானங்களே மனனசகாயங்கள் அவற்றுள், ஆத்மா அநேகம், வியாபகமென்று சாங்கியாதியர் மதத்துள் எல்லாவாத்மாவிற்கும் தனித்தனியாக ஒவ்வோராத்மாவிற்கும் எல்லாச்சரீரங்களிலும் ஒருங்கே சம்பந்தமுண்டாகச் சர்வாத்மரும் சம்பூரணராவர். ஆகவே இவ்வாத்மாவிற்கு இச்சரீரமே போக சாதனம்; வேறுசரீரமல்ல; அந்நியருக்கு இச்சரீரம் போகசாதனமல்லவென்னும் லௌகிகாநுபவ விரோதமாம். அதெவ்வாறெனின், சரீரசம்பந்தம்

ளுண்டாயின் அந்நியசரீரத்துள்ள மற்றொருவனது சுகதுக்கங்கள் இவனுக்குத்தோற்றவேண்டும்; தோற்றுவதில்லை. ஒருசரீரத்தில்மாத்திரம் அபிமானமிருக்கின்றது, மற்றச்சரீரங்களில் அபிமானமில்லையாகலின் வியாபகத்துவம் பொருந்தாது. பூரணத்துவத்திற்கேதுவாவது அந்தக்கரணமன்று. அது எல்லாச்சரீரத்திலுமில்லை; அதைவிட வேறு உபாதியிருக்கின்றதெனின், அது யாது? மூலாஞ்ஞானமெனின், அது ஒவ்வொரு சரீரத்திலு மிருத்தலால் சுகதுக்காநுபவ வேற்றுமை தோற்றுவதாய் அநேகவிபுஜீவாதிகளை யங்கீகரிக்கும் சாங்கியசனுதர் முதலியோர் மதம் பொருந்தாததாம்.

ஏகஜீவவாதம் கூறும்பக்ஷத்தில் ஆத்மாவிற்குக் கர்த்திருத்துவம் கூடாது.

அன்றியும், சரீரம் கர்மசாத்தியமாய் அச்சரீரத்திற்குச் சாதனமான கர்மம் எச்சரீரத்தில் செய்யப்பட்டது? அந்தச்சரீர சாதககர்மங்கள் அவ்வச்சரீரங்கட்கு முந்திய சரீரங்களான பூத சூக்ஷமங்களில்

செய்யப்பட்டவைகளெனின், அவற்றிற்குப் பரிணாமியு பாதானகாரண மானவன அந்தக்க மூலா வித்தைக ளாம். ஆகவே ஒரு ஜீவனுக்காசப் பிரஹ்மவித்தை களைக் கற்பித்துக் கூறுவது தோஷமாகும்.

மற்றும் அவ்வித்தையொன்றே ஆத்மா ஒருவனு க்குப் போகசாதகமான வெகுசரீரங்களாய்ப் பரிணா மித்ததெனின், அவித்தியாகாரமே மோக்ஷமென்பதனா ல் ஒரு சரீரத்தில் பிரஹ்மஞானம் வந்துமுக்தியுண்டா னால் சர்வசரீரங்களுக்கும் முக்தியுண்டாகவேண்டிய தாயிற்று. அவ்வாறு இதுவரையில் நடக்கவில்லையே யெனின், சாஸ்திர விரோதமாகுதலால் முன்பே இந் நம்பிக்கை போதாததாய் முக்தியென்பதே யில்லாத தாகவேண்டிய தாயிற்று, அஃதில்லாதிருந்தலோடு மதப்பிரவிருத்திக் கவகாசயின்மையுமாயிற்று.

மற்றும் அந்த ஜடத்திற்குக் கர்த்திருத்துவம் பொருந்தாததாப் ஏகஜீவனுக்கு ஒரு காலத்தில் அநேக ஞானேச்சைகள் நிகழ்வதால் ஏகஜீவவாதம்

பொருந்ாது. ஜீவனையில்லை யென்பதோடு சம்சார வாரி சனுக்காய் அவன் பெத்தனாகவேண்டியதாயிற்று. இம்மேற்கண்ட மதமிரண்டும் பொருத்தமில்லாதன வென்பதே யுக்தி. இதில் அநுபபத்தி (பொருத்தமின்மை) சொல்லவேண்டிய தென்னவெனின், அநேக ஜீவபக்ஷத்தில் வியாபகத்துவமுதலிய தோஷத்திற் கவகாச மில்லை. பரிச்சின்னத்துவத்தில் நித்தியத்துவமெப்படி யெனில் பரிச்சின்னத்துவம் உபாதியினலாகிய தென்பதனால் ஹானியில்லை. மற்றும் அவ்வாறு அங்கீகரிக்கின், ஜீவனுக்கும் பரலோக சமனாகமனாதிகள் உபபன்னமா (பொருத்தமுள்ளனவா) மென்பதுவே யுக்தி.

ஏகஜீவபக்ஷத்தில் அநாதியவித்தை காரணத்துவமும், உபாதிகாரணத்துவத்திற்குப் பிரயோஜகமாகி உபாதியினால் பந்தமோக்ஷங்களாகுதலால் பூர்ணாத்மாவில் கர்த்திருத்துவாதிகள் தோற்றுகின்றன வென்பதே யுக்தி. ஜீவேசுவரபேதமும் ஈசுவரகர்த்திருத்துவமும் பொருந்தாவெனின், அவைகளநாதி யென்பதினால் ஹானியில்லை, நித்தியமாதல் என்பதனுடைத்

தியஸ்த மென்பதிலிருந்து அது நிகழாதென்பதே யுக்தி.

இவ்வாறு சுருதிவிருத்தமான அசத்யுக்தி ஆபி ரங்களால் அவ்வவ்விஷயங்களும் பொருத்தமுடைய னவாக மனனம் கொள்ளப்படும்.

தர்க்கரூபமான லக்ஷணங்களோடு ஸ்ரீ ஹர்ஷமி சிரர் பிரஹ்மாநந்தர் முதலிய ஆசாரியர்களால் கண்ட நாதி கிரந்தங்களில் பிரசித்தம். இந்நூல் சுகாநுபவ பிரகரணமாதலால் நூல் விரிபுமென் றஞ்சி யுக்திகடின மான தர்க்காதிகள் இதில் சொல்லப்படவில்லை. வாத விருப்புடையோர் அத்தர்க்கங்களை சிந்தாமணிமுத லிய நூல்களிற் காண்க.

நித்தியாசனயோகபஞ்சகம்.

மந்திரயோகம், ஸ்பரிசயோகம், பாவயோகம், அபாவயோகம், மகாயோகமென நிதித்தியாசனரூப யோகபஞ்சக முண்டு. அவற்றுள்,

க. பிரணவாதி மந்திராநுசந்தானத்தாற் பா ரமத்மாவினிடத்தில் மனோலயமாவதே மந்திரயோகம்

௨. அந்த மந்திரயோகத்தோடு மனதும் வாயுவு மொன்றாய், மூலாதாரத்திலிருந்து சுழிமுனைநாடி மார்க்கத்திலேறி, சிரசின் நடுவிலுள்ள பரமாத்மதேஜஸிலுள் அந்த மனம் இலயமாவதே ஸ்பரிசயோகம்.

௩. சுவர்க்கமே சிரசும், திக்குகளே சுரோத்திரமும், சந்திரசூரியரே நேத்திரமும், அக்கினியே முகமும், ஆகாசமே நாபியும், பூமியே பாதமுமான ஈச்சுரனுடைய விராட்புருஷரூபத்தை அல்லது அபயஹஸ்த ஆயுதாதி சகிதமான ஈச்சுரனுடைய திவ்வியமூர்த்தியைத் தியானித்து பின் அந்த அவயவங்களை ஒவ்வொன்றாய் விட்டு, நிரவயவமாத்திரமான சத்ரூபப்பிரஹ்மத்தில் மனோலயமாவதே பாவயோகம்.

௪. கரணகோசர மாகாத பிரமாணாதீதமான நிருபாதிகப்பிரஹ்மத்தில் மனோலயமாவதே அபாவயோகம்.

௫. உற்பத்திலயங்களிலும், அறிபவன் அறிவேனென்பதிலும் தனக்கொரு ஆசிரயமில்லாமல்

ஒரேவிதமாயிருக்கும் பிரத்யகாத்மப் பிரஹ்மத்தில் மனோலயமாவதே ராஜயோகம்.

பிரதிபந்தத்திரயம்

பூதப்பிரதிபந்தம், வர்த்தமான பிரதிபந்தம், ஆகாமிப்பிரதிபந்தமென ஆத்மசாக்ஷாத்காரத்துக்கு விரோதித்திரய முண்டு அவையாவன,

௧ மோக்ஷாபேக்ஷையால் சர்வசங்க பரித்தியாகம் பண்ணி, ஸ்ரீகுருவை யடைந்து சிரவணாதிகளைச் செய்தாலும் முன் கிரகஸ்தாசிரமத்தில் அங்கீகரித்திருந்த வனிதாதி வஸ்துக்களின் ரூப யௌவன சிங்காராதி சற்குணங்களை யனுபவித்த அதுவே சம்ஸ்கார பலத்தால் வந்துவந்து சுகதுக்கத்தை அடிக்கடி கொடுத்துச் சிந்திப்பித்து, ஆத்ம சாக்ஷாத்காரமாகவொட்டாது தடுப்பதே பூதப்பிரதிபந்தம்

௨ சடபுத்தி, ஜனச்சேர்க்கை, விஷயாசக்தி, குதர்க்கம், அபிமானம், சபலத்துவ(சஞ்சலத்தன்மை) முதலியனவுண்டாய்த் தத்துவ விசாரஞ்செய்யினும் ஆத்மசாக்ஷாத்காரமாகவொட்டாது தடுப்பதே வர்த்தமானபிரதிபந்தம்

௩ தனக்குச் சில சன்மம் வந்தாலல்லது பிராரத்த விஷயந் தீராதென்கிற புத்தி, பிரஹ்மலோகவாஞ்சையென்னும் தோஷத்துவைய முடைய வனாயிருந்து வேதாந்தார்த்த மறிந்தாலும் ஆத்மசாக்ஷாத்காரமாக வொட்டாது தடுப்பதே ஆகாமியப்பிரதிபந்தம்

பிரதிபந்தநிவர்த்தகம்:

அந்தப்பிரதிபந்தம் கெடுவதற்குக் காரணமாக ஞானம் வைராக்கியம் உபரதி யென்னும் முக்கியசாதனங்களை இடைவிடாது அப்பியாசஞ்செய்தற்கு அவற்றின் காரணம் சொரூபம் காரியமென்னும்மூன்று லக்ஷணங்களைக் கிரமத்தில் வெவ்வேறாகச் சொல்லுவாம்:—

க வேதாந்த சிரவணாதிஜந்ய அத்தியாகவிவேகப்பிரபோகமுள்ள சாக்ஷி த்ருவ தரிசனமே ஞானலக்ஷணம் [க] சிரவணாதிகளே ஞானத்தின் காரணம் [உ] ஆத்மா கஞ்சாரங்களின் அத்தியாசவைக்கியத்தை வேறுசெய்வதே ஞானத்தின் சொரூபம் [

அகங்காரத்துள்ள சாக்ஷித்துவமே ஞானத்தின் காரியம

உ. போக அநித்தியத்தை தரிசனத்தா லுண்டாகிய விரசத்தன்மையோடு கூடிய விஷயமே முக்கியமான வைராக்கியம் (க) வைராக்கியத்துக்கு வனிதாதிவிஷயங்களிகல் அநித்தியத்துவாதி தோஷதரிசனமே காரணம் (உ) மேல் எவ்விதத்தாலுயினும் அவற்றை விடுவதே சொரூபம் (ங) அவ்விஷயங்களில் பின் செல்லாமையே காரியம்

ங. யோகஜந்நிய சித்தத்தின் ஸ்திரத்தன்மையோடு கூடிய பாகியப்பிரபஞ்சத்தின் லயமே உபரதி (க) உபரதிக்கு இடமளிடமாதி அஷ்டாங்கயோகமே காரணம், (உ) மனம் தன் ஸ்தானத்தில் ஏகாக்கிரமாயிருப்பதே சொரூபம் (ங) நிற்விகற்பசமாதியினால் லௌகிகம் வைதிகமென்னும் இருவித வியவகாரமுமொழிந்து மனம் சொரூபத்தில் மக்கினமா(அழுந்தி) ... காரியம்

ஞானாதியங்களின் அவதி.

௧ தேகாத்மபாவந் திடமானதுபோலப் பிரஹ்மமே தானென்னும் திடபுத்தியே ஞானவதி.

௨ பிரஹ்மலோகாதிகள் துரும்பெனக் கருதல் வைராக்கியாவதி.

௩ சுழுத்தனைபோலச் சகல காரியங்களையும் நினையாதிருத்தலே உபரதியவதி

மோக்ஷகாரணம்

அந்த ஞானம் வைராக்கியம் உபரதி என்னும் மூன்றுஞ் சித்தித்தால் அவனுக்கு அது மகாதபசின் பலமாம். அவற்றுள், ஞானமின்றி வைராக்கியம் உபரதியிரண்டும் சம்பூரணமானாலும் அவனுக்கு முத்தி கூடாது; மகாசகஸ்தானமான பிரஹ்மலோகப்பிராப்தியாம். ஞானமொன்றிருந்து வைராக்கியம் உபரதிகளில்லாதவனுக்கு மரத்தி னுனி முறிந்தால் அதன்மேலிருந்தவனுக்கு விழும் இச்சையில்லையாயினும் விழுதல் சுபாவமாதல்போலத் தேகாந்தத்தில் முத்தி சித்

துக்காநுபவ முண்டென்பது சித்தம். ஆதலால் பிரஹ்மஞானமே முத்திக்குக் காரணம்.

ஞானபூமிசப்தகம்

சுபேச்சை, சுவிசாரணை, தனுமானசி சத்வாபத்தி, அசம்சத்தி, பதார்த்தாபாவனை, துரியகாமி யென ஞானபூமி ஏழாம். அவற்றுள்,

க. நான் மூடனாயிருக்கக் காரண மென்னை? அதனைச் சற்குருவினா லறியவேண்டு மென்பதே சுபேச்சை.

உ. மேல் குருசாஸ்திராதிகளாற் சிறிது தோன்றும் ஞான வைராக்கிய பலத்தாலுண்டாகும் சதாசாரப்பிரவிருத்தியே விசாரணை.

ங. மேல் சுபேச்சை விசாரணைகளின் பலத்தால் விஷயப்பற்றொழிவதே தனுமானசி.

ச. மேல் அப்பூமிகாத்திரயாப்பியாசபலத்தால்

கண்டு ஆத்மாவின் சன்மாத்திராநுசந்தானமே சத்வா பத்தி.

௫. மேல் சகலப்பிரபஞ்சத்தோற்றமு மடங்கி, சுழுத்தியைப்போல் ஆத்மா சின்மாத்திரமாக நிற்றல் அசம்சக்தி.

௬. மேல் சகல வாசனைகளு மொழிந்து காட நித்திரை யடைந்தவன்போல் ஆநந்தாத்மாவில் இலய மாவதே பதார்த்தாபாவனை.

௭ மேல் உண்டில்லை யென்றது, அங்கிருந்து தேற்றது, கேவலம் ஸ்திரூடமான அத்வைதபரத்தில் வெறுக்கடம்போல உள்ளும்புறமுஞ் சூனியமாயிருப்பதே துரீயகாம்.

சட்சமாதி.

திக்

அவ்யபாகநுசாரிகளான திருசியாநுவித்தம், சத்தாநுவித்தம், நிர்விகற்பமானப் பாஃகிய ஆட்பியந்தர பேதத்தால் ஷட்சமாதிகளுண்டு அவற்றுள்

க. கடாதிவிஷய சமூகத்துள் ஒன்றனைக் குறித்து அதன் நாமரூபமான மாயாம்சங்களிரண்டையும் நீக்கி அதிலுள்ள அஸ்திபாதிப்பிரியமென்னும் சச்சிதானந்தப் பிரஹ்மாம்சத்திரயங்களை அநுசந்தானஞ் செய்வதே பாகியதிருசியாநுவித்தசவிகற்பசமாதி

உ. அகண்ட சச்சிதாநந்தாத்விதீய சொரூபம் பிரஹ்மமென்று தியானிப்பதே பாகியசத்தாநுவித்தசவிகற்பசமாதி.

ங. இந்தச்சமாதித்துவயாப்பியாச பலத்தால் பிரஹ்மானந்தாநுபவத்தில் மனம் மக்கினமாய் நிஸ்தரங்க (அலையின்றிய) சமுத்திரம்போல நிச்சலடிவா யிருப்பதே பாகியநிர்விகற்பசமாதி

ச. மனத்தின்கணுள்ள காமசங்கற்பாதிகளே திருசியம். இத்திருசியத்திற்கு நான் சாக்ஷியென்னும் அநுசந்தானமே ஆப்பியந்தரதிருசியாநுவிகற்பசமாதி.

வைத சொரூபமே நானென்று சிந்தனை செய்வ
ஆப்பியந்தரசத்தானுவித்தசவிகற்பசமாதி;

௬. அச்சுவ'நுபூதி சுகாவேசத்தால் திருசிய
சத்தமெனுமிரண்டையும்விட்டு, நிவாதநிடப்போலவி
ச்சிந்தைவடிவாயிருத்தல் ஆப்பியந்தரநிர்விகற்பசமா

இந்த ஆறுவித சமாதிகளினின்று பழகிய யோ
கீச்சுரன் மனம் எங்கெங்கே சஞ்சரிக்கின்றதோ அ
ஙகெங்கெல்லாம் சமாதியாம்.

ஞானபல சதுஷ்டயம்.

துக்காபாவம், சர்வகாமாப்தி, கிருதகிருத்தியத்
வம், பிராப்தபிராப்பியத்துவமென ஞானபலசது
டயமுண்டு. அவற்றுள்,

௧. துக்காபாவம் இகபரலோகபேதத்தால் இ
ண்டுவிதமாம். அவற்றுள்,

(௧) தூலசரீரத்தில் வியாதி துக்கத்தத்து
சுரூபத்துவாதிசரூப', சூக்ஷ்மதனுவில்காமக்குரோ

திகளும், காரணதேகத்தில் ஆதிவியாதிகளுக்கு வித்தாகிய சம்ஸ்காரங்களுமாகிய மூவகைத்தாபமும் இகலோகதுக்கமாம். மித்தியாசொரூபமாகிய மாயாகாரியமான தூலசரீராதிகளின்வேறுபட்ட அத்துவிதீயப் பிரத்தியகாத்மனுக்கின்மின் பரமார்த்தமான போக்கிய போக்திருக்களில்லாமையால் அத்தாத்தந்திரயசம்பந்தமில்லா திருப்பதே இகலோகதுக்காபாவம்.

(உ) புண்ணியமெப்போது வருமோ, பாவமெப்போது போமோ வென்று மிச்சிந்தனையே பரலோகதுக்கம். ஆத்மஞானத்திற்குப்பின் தாமரையிலையிற் றண்ணீர்போல அவ்விருகர்மங்களும் பற்றா. அஃதெங்ஙன மெனின், காஷ்டத்தில் நெருப்பிருக்கும்; அந்நெருப்பில் காஷ்டமிராது. அதுபோலக் கர்மத்துவய விவகாரத்தில் விவேகியிருப்பன்; அவனிடத்து அக்கர்மத்துவயவிவகார மிராது. அதனால் காட்டுத்தீப்பற்றியுள்ள ஓர் பர்வதத்தைப் பசுவிருகங்களொன்றும் சேராததுபோல ஞானக்கினிசொரூபனை அப்புண்ணியபாவங்கள் பொருந்தா இவ்வாற்றால் அச்

சிந்தனை தோன்றாதிருப்பதே பரலோகதுக்காபாவம்

௨. சர்வைசுவரியசம்பன்னனான சார்வபௌமன் முதல் இரணியகர்ப்பனீறாக முறையே ஒன்றிற்கொன்று நூறுமடங்கதிகமாயுள்ள ஆநந்தங்கள் யாவும் நிவர்த்தனான விவேகிக்குண்டாயினும், அவ்வாநந்தங்களெல்லாம் பிரஹ்மாநந்தாம்சங்களாய் அகண்டாநந்தம் சித்தித்தலால் அதுவே சர்வகாமாப்தியாம்.

௩. அவ்விவேகிக்குத் தத்துவஞான முண்டாதற்கு முன் இகலோக சம்பந்தமான இஷ்டப்பிராப்தி அநிஷ்ட நிவிருத்தியின் பொருட்டுக் கிருஷி வாணிச்சியாதிகளும், சுவர்க்காதிசித்தியின் பொருட்டு யாகோபாசனாதிகளும், மோக்ஷசாதன ஞானசித்தியின் பொருட்டுச் சிரவணாதிகளுமாகிய மூவகைக் கர்த்தவ்விய மிருந்தது. தத்துவஞானமுண்டானபின் சமூசாரபுத்தியோடு இகபோக இச்சையில்லாமையால் கிருஷிமுதலான வியாபாரமு மில்லை. சாஸ்திரத்தின்

ழிபுட்புகுந்த சூரியகிரணத்தில் காணப்படும் பர மாணுக்கள், வெளியிலுள்ள பிரகாசத்திற் காணப் படாததுபோல அஞ்ஞானிக்கு விஷயமாம் கர்மமெல் லாம் ஞானியினிடத்துத் தோற்றாமையால் யாகோபா ஸநாதிகளும் அநுஷ்டிக்கத்தக்கனவாத மில்லை. பிரஹ் மானந்தசாக்ஷாத்கார மிருந்ததலான் சிரவணாதிகள் செய்யப்பட்டனவேயாம். இதுவே கிருதகிருத்தியத் துவம்.

௪. தனக்கு விசிஷ்ட புண்ணிய பரிபாகம், முமுக்ஷுத்துவம், குருபாதசேவை, சாஸ்திரசிர வணம், ஆத்மசாக்ஷாத் காரம், சம்சாரதுக்கநிவி ருத்தி, நிரதிசயானந்தப்பிராப்தி, முதலிய சித்திகளை ப்ராப்தப் பிராப்பியத்துவம்.

முக்தித்துவயம்

சீவன்முத்தி, விதேககைவல்லியமென முத்தித் துவயமுண்டு. அவற்றுள், விவேகிக்கும் அவிவேகிக் கும் அந்நியோந்நியசம்பந்தலக்ஷணம் சமானமா யிருந்தாலும். விவேகிக்கு இதபக்பிராந்தி யெல்லாம் கைதந்தமையால் பரசரீரத்திற்போல சுவசரீரத்திலும் அபிமானமில்லை, பிராரத்தபோக அநுபவ ஒப்பு

மையால், சாக்ஷாத்காரமற்ற பாலராதியர்போல மந்தாநுசந்தானத்தால், போகநிரபி மானமுமாய்க் கடமுற்பத்தியானதற்குமேல் குலாலன்சக்கரம் சுழனுமாப்போலப் பிராரத்த வாசனுபலத்தால்சஞ்சரிக்கிறதே சீவன்முத்தி.

பிரஹ்மஞானஞேசயமானபின் சூரியோதயத்தால்இருள்கெடுவதுபோல ஞானத்தால் அஞ்ஞான காரியமானசரீராதிக ளழிந்து விதேககைவல்லியமாதலேயன்றிஇடையில்சீவன்முத்தியுளதெனல் எங்ஙனமெனின், விவேகத்தால் இரச்சுசர்ப்பப்பிராந்தி கெட்டாலும் அதன் காரியமான பய நடுக்கங்களிருப்பதுபோல, ஞானத்தால் அஞ்ஞானமழிந்தாலும் அதன் காரியமான சரீராதிகளுக்கு ஸ்திதியிருத்தலான் பிரஹ்மவித்தியோற்பத்திகாலத்திலேயே அஞ்ஞானத்தோடு அதன் காரியமான தேகாதிகளும் சிறிதுமின்றிக் கெடுமாயின் பிரஹ்மவித்தியாசம்பிரதாயங்கெடும், அங்ஙனம் கெட்டால் ஈச்சுரனல் பிரஹ்மனும், பிரஹ்மனல்பிரசாபதியும், பிரசாபதியால்மநுவும், மநுவால் சகலரு மறிந்தாரென்று பிரஹ்மவித்தியாசம்

பிரசாயத்தைக் கூறும் சாந்தோக்கிய பிருகதாரணியாதி சுருதிக்கு விரோதமாம். ஆதலால் அஞ்ஞானிக்குச் சிவன்முத்தி சித்திக்கும்பொருட்டுப் பிராரத்தகர்மவாசனஞ்ஞானலேச மிருப்பதாக அங்கீகரிப்பதனால் தேகஸ்திதியும், சிஷ்யோபதேசாதிகளும் சித்திக்கும்.

ஞானப்பிரபாவம்.

சிவன்முத்தனுக்குச் சஞ்சிதகர்மம் ஞானக்கினியால் அற்பப்புற்போலத் தகிக்கப்படும். பிராரத்தகர்மம் புசித்துத் தொலையும். ஆகாமிய கர்மம் கர்த்திருத்துவப்பிராந்தியின் மையால் பலியா தென்று அநுமிக்கப்படும். ஞானக்கினியால் தகனமான சஞ்சிதகர்மமே பிராரத்தபோக மீவதனால் மேல் தேகோற்பத்தியைச் செய்யுமெனில், வறுத்தகடலைமுதலியன புசித்தற்குமாத்திரம் உபயோகமாவதல்லது அங்குரோற்பத்திக்கு (முளையுண்டாதற்குக்) காரணமாகாததுபோல ஞானக்கினியால் தகிக்கப்பட்டகர்மம் பிராரத்த போகத்துடனே நிருவதல்லது சஞ்

மாந்தரதுக் கேதுவாகாது. அப்பிராரத்த கர்மமானது லோகயாத்திரைகளை அதிகரிய்த நம்மனோர் முதலியோருக்கு ஒரு சரீரத்திற்குரியதாம். அதிகாரபுருடருக்குப் பல சரீரத்திற்கேதுவாயினும் ஞானத்துக்குத் திரோதானமில்லை. எப்படியெனின் பால்ய கௌமார வார்த்திகாதி பேதமுண்டானாலும் தேகமொன்றேயாதல்போல வென்றறிக.

ஞானியின் போகசித்தி.

சகல விஷயத்துக்கும் மித்தையாத்துவஞ்சாதிக்கும் ஞானத்துக்கும், விஷயங்களுக்குச் சத்தியத்துவஞ் சாதிக்கும் பிராரத்தபோகத்துக்கும் அந்நியோந்நிய விரோதமிருத்தலால் ஞானிக்கெப்படிப் போகசித்தியாமெனின், மித்தையாகிய சொப்பன இந்திரசாலாதிகளில் கிரமமாக உண்டாகும் வனிதாதி சுவர்க்காதித் தோற்றங்களில் மைதுனாதி விஸ்மயாதி நிசபோகமாவதுபோல வியாவகாரிக பிராரத்தபோக விஷயங்களுக்குச் சத்தியத்துவதரிசன முண்டானாலல்லது ஆகாதென்னும் நியமமில்லை. ஆகையால பிராரத்த போகத்துக்கும் ஞானத்துக்கும் அந்நியோந்நிய விரோதமில்லை. அதனால் ஞானிக்கும் பிராரத்த போகமுண்டென்பது

சித்தம். இவ்விடத்தில் பிராந்தி கெட்டால் அந்த க்ஷணத்திலே சுத்திகாரசித சொரூபத்துக்குக் கேடுண்டாவதுபோல, ஞானத்தால் அஞ்ஞானமழிந்த மாத்திரத்திற் பிரபஞ்சமே தோற்றாமையால், விவேகிக்குப் பிராரத்தபோகம் எங்ஙனமாமெனின், சுத்திகாரசிதமென்பது நிருபாதிகப்பிரமமாதலாற் றெளிந்தபோது இரசிதசொரூபத்துக்கு ஹானியுண்டாம். இது சோபாதிகப்பிரமமாகலின் அங்ஙனமன்று, மற்றெங்ஙனமெனின், தெளிந்த குளத்தின் தீரத்திலிருப்பவன் தான் அந்தக் குளத்தில் அதோமுகனாய்த் தோன்றுவது பொய்யென்று நிச்சயித்த காலத்தும் அவ்வதோமுகம் தோன்றுவதுபோல, அகங்கார சம்பந்தமான சிவத்துவமுதலிய யாவும் மித்தை; சத்தியமான பிரத்தியகாத்மா தானென்றறிந்த காலத்தும் சிவத்துவாதி பிரபஞ்சத் தோற்ற மிருத்தலால் சீவன்முத்தனுக்குப் பிராரத்த போக விவகாரம் அங்கீகரிக்கப்படுவதாகும்.

சீவன்முத்தனுக்குச் சற்குணசதுஷ்டயம்

அச்சீவன்முத்தனுக்கு மைத்திரி, கருணை, முதிதை, உபேக்ஷையெனச் சற்குணசதுஷ்டயமுண்டு. அவற்றுள்,

௧. சற்புருஷஸிநேகமே மைத்திரி,

௨. துக்கிகளிடத்திலுண்டாகும் இரக்கமே கருணை.

௩. புண்ணியாதிகாரிகளிடத்தி லுண்டாகும் சந்தோஷமே முதிதை.

௪. பாபிகளிடத்தில் இராகத்துவேஷ மில்லாததே உபேக்ஷை.

சீவன்முத்தனுக்குப் பஞ்சப்பிரயோசனம்

சீவன்முத்தனுக்கு ஞானரக்ஷை, தபசு, சர்வசம்வாதம், துக்கக்ஷயம், சுகாவிற்பாவம் எனப் பஞ்சப்பிரயோசனமுண்டு. அவற்றுள்,

௧. வாசனாக்ஷயமனோநாசங்களால் புத்தி நிர்மலமாயிருப்பதே ஞானரக்ஷை.

௨. மனவிந்திரியங்களின் ஏகாக்கிரமே தபசு.

௩. தபோநிஷ்டனாதலால் பாவன்முதற் பண்டிதன் வரையிலுள்ள யாவரும் யோசிக்காரென்று ஸ்துதி நமஸ்காராதிகளைச் செய்வதே சர்வசம்வாதம்.

௪. அஸ்மிதை முதலிய பஞ்சக்கிலேச மில்லாதிருப்பதே துக்கக்ஷயம்.

௫. அச்சாதனங்களால் தனக்கொன்றும் பிரதிபந்தமில்லாதிருப்பதே சுகாவிர்ப்பாவம்.

ஞானிசின்னங்கள்.

காமக்குரோதாதி ஆறுபகைவர்க்கங்களும் முமுக்ஷுக்களுக் கநுக்கிரகார்த்தமாய் நடனமாத்திரமாவதாய் அவற்றிற்குட்படாது பற்றின்றியவனாயிருப்பதெப்படியெனின், முமுக்ஷுக்குப் பிரியமுண்டாகுதற்பொருட்டுச் சிவத்தியான முதலியவற்றைச் செய்யவேண்டுமென்று வருவது காமம். அசத்விஷயத்தில் குரோதம், அபாத்திரனுக்குக் கொடுக்காலாகாதென்று பிரஹ்மவித்தையைச் சொல்லாதிருப்பது லோபம், பிறருக்கு உபகாரஞ்செய்ய வேண்டுமென்பதனால் துக்கிகளிடத்துண்டாம் தயையென்பதே மோகம். அசத்விஷயங்களைக் கொள்ளாது சிஷ்டனாயிருப்பனென்பதே மதம் இந்திரியங்களை ஜயிப்பே னென்பதே மாற்சரியம், இவை நடிப்பு மாத்திரமாம். இயல்பாய்ச் சித்தித்துள்ள திடதரமான சாந்தி, சாத்விக சம்பத்து, சர்வபூத சமத்

துவம், வைராக்கியம், அத்தியாத்ம நிஷ்டை, நிச்சல ஸ்திதி, அகங்காரமமகாரமின்மை, நித்தியத்திருப்தி, பயமின்மை, சோகமின்மை, பரிசுத்தத்தன்மை, சிஷ்யனைத் தன்னைப் போலாக்குதல் என்னும் பன்னிரண்டு குணங்களும் ஞானியின் சின்னங்(குறி)களாகும்.

குணமிகுப்பாடு

ஞானியாகிய ஜீவன்முக்தன் அவகுணமுடையவன்போல் லீலையாக நடித்துக்காட்டினும், அவனிடத்துப் பெரும்பாலும் அஹிம்ஸை, பரோபகாரம், சௌசம், தபசு, சத்தியம், சாந்தி(மனவடக்கம்), தாந்தி (இந்திரியவடக்கம்), திதிக்ஷை, தயை, தாக்ஷணியம், மிருதுத்துவம், விரக்தி, புண்ணியம், விவேகம், பரிசுத்தத்தன்மை, சிரவணாதி சாதனை, தீனத்துவமின்மை, தெய்வபக்தி முதலியவைகள் அவனிடத்துக் காணப்படும் குணங்களுள் மிகுதியாகக் காணப்படுவனவாம்.

ஞானியினால் இவ்வுலகிற்குண்டாகும் பயன்

அந்த ஞானியிருக்கும் தேசம் உபத்திரவமில்லாதிருக்கும். அச்சீவன் முத்தனால் உதாசீனன், பாபி, சிஷ்யன் பக்தன் என்போர்க்கு அநுக்கிரகமுண்டாம்

அஃதெப்படியெனின், அவனது பரிசுத்தமான சரித்திரத்தைக் கண்ட உதாசினருக்குப் புண்ணிய கிருத்திய விருப்பமும், அவன் தரிசன பரிசனங்களால் பாபிகளுக்குப் பாபக்ஷயமும், அவனை நம்பும் சிஷ்யனுக்குத் தத்துவோபதேசத்தினால் முக்தியும், அவனை அன்போடு வழிபடும் பத்தனுக்குப் புண்ணிய முதலிய சாதனமுமுண்டாம். கர்த்திருத்வாதிகர்ம மில்லாத சீவன்முத்தனால் வேதாந்தவாக்கிய சத்தியதாற்பரிய பிரமாண அநுகூலதர்க்க திருஷ்டாந்த யுக்திகளால் முயற்சியோடு கூடிய பிரஹ்மோபதேசாதிக ஸௌகனம் கூடுமெனின், மறைப்பின்றிப் பிரஹ்மசொரூபமா யிருத்தலால், இராகத்துவேஷாதிகளில்லாத ஈச்சுரனுக்கு ஜனங்களுடைய புண்ணிய பாபவசத்தால் அநுக்கிரகநிக்கிரக சேஷ்டையுண்டாவதுபோலச் சாதகருடைய புண்ணியாதிப் பிராபவத்தால் ஞானிக்கும ஞானோபதேசாதி செய்தல் கூடும்.

ஜீவன்முக்தப்பிராரத்தம்.

சீவன்முத்தர் சொல்லப்பட்ட லக்ஷணங்களோடிராமல் வெகு விதமாயிருப்பதென்னெனின், பிராரத்தகர்ம சம்ஸ்காரமானது தீவிரம், மத்தியம், மந்தம், சப்தமெனச் சதுர்விதமுண்டு. அவற்றுள்,

௧. தெளிந்த ஞானியாயினும் போகத்திலேயே தற்பரனைப் பசுவைப்போல ஆத்மப்பிரீதி மாத்திரமா யிருப்பதே தீவிரசம்ஸ்காரம்.

௨. போகச்சிறப்பைப் பொருந்தியவனாயினும், எப்போதும் தான் ஆத்மதற்பரனைப் பாலனைப்போல விநோத மாத்திரமாயிருப்பதே மத்தியசம்ஸ்காரம்.

௩. போகதாற்பரியத்தில் உன்மத்தனைப்போல நிச்சித மில்லாதிருப்பதே மந்தசமஸ்காரம்.

௪. சர்வ வியாபாரமுமழிந்து நிருபாதிகாத்மாவினிடத்தில் தற்பரனைப் பரமுத்தனைப் போலப் பரம சுகத்தில் இருப்பதே சப்தசம்ஸ்காரம். இப்படி நானா விதமான பிராரத்தகர்ம சம்ஸ்காரத்தால் சிவன்முத்தர் நாநாவிதமான ஒழுக்கங்களோடிருக்கினும் நேராகவும் கோணலாகவும் செல்லும் நதிகள் பலவும் சமுத்திரசம் பந்தத்தி லொன்றேயாவதுபோல முடிவில் பிரஹ்ம சொரூபமாயிருக்கிற விதேகமுத்திசுகம் ஒரேவிதமாம்.

பிராரத்தத்திரயம்,

இச்சாப்பிராரத்தம், அநிச்சாப்பிராரத்தம், பரேச்சாப் பிராரத்தமென மூவகைப் பிராரத்தங்கள் பிரஹ்மாதிகளாலும் நீக்கக்கூடாதனவாம். அவற்றுள்,

க தனக்கு அபத்தியசேவன முதலியவற்றால் துன்பம் வருமென்றறிந்தவிடத்தும் இச்சைமிகுதியால் விடாது அதனையே செய்விப்பது இச்சாப்பிராரத்தம்.

உ. தான் செய்யக்கூடாதென்றிருந்தாலும் இராசாக்கினைபோல் பலாத்காரமாக இம்சாதிகளைச் செய்வித்தலே அநிச்சாப்பிராரத்தம்.

ங. தனக்கு இச்சையநிச்சைகளில்லாதிருந்தாலும், பராதீனத்தால் சுகதுக்காதிகளை ஊட்டுவிப்பதே பரேச்சாப்பிராரத்தம்.

சீவன்முத்தர்களுடைய விசித்திர சரித்திரம்.

இத்திரிவித பிராரத்தாநுசாரத்தால் சீவன்முத்தருக்கு விசித்திரசரித்திர முண்டென்பதற்கு कृष्णो भोगी शुकस्त्यागी नृपौ जनकराघवौ । वसिष्ठः कर्मनिरतः पंचैते ज्ञानसम्मताः ॥ दत्तात्रेयस्तथोन्मत्तः प्रह्लादो भक्तिनम्रधीः । नारदो गानलोलस्तु सनकाद्यास्तु योगिनः । हनुमानपि दूतोभूज्जीवन्मुक्ता इमे मताः ॥ கிருஷ்ணபகவான் போகி, சுகர்தியாகி (சந்நியாசி), ஜனகரும் இராகவரும் அரசர்கள், வசிஷ்டர் கர்மஞ்செய்பவர் இவ்வைவரும் ஞான

முள்ளவராகக் கொள்ளப்பட்டவர்கள். அவ்வாறே தத்தாத்திரேயர் உன்மத்தர், பிரகலாதர் பக்தியினால் வணங்கிய புத்தியுடையவர், நாரதர் கானலோலர், ஸநகாதியர் யோகிகள், அநுமான் தூதர் எனவிருந்த இவர்கள் ஜீவன் முக்தர்களென்று மதிக்கப்பட்டவர்களாவார்" என்னும் வாக்கியத்தினால் ஸநகர், ஜநகர், சடபரதர், யாஞ்ஞவல்கியர், சுகர், வாமதேவர், பிரகலாதர், கௌதமர், வசிஷ்டர், வான்மீகர், விசுவாமித்திரர், தூர்வாசர், வியாசர், நாரதர், பிருகு, சௌபரி, ததிசி, சுவேதகேது, தத்தாத்திரேயர், இராமகிருஷ்ணர், வாயுபுத்திரர், பரத்துவாஜர், சுக்கிரர், இராவணன், பாணன், விருஷபர், முதலியோர்களது ஒழுக்கபேதமே நிதரிசனம்.

அஞ்ஞானிக்கும் ஞானிக்கும் பேதம்.

இவ்வாறு ஞானிக்குப் பிராரத்தபோகம் அங்கீகரிக்கின் அஞ்ஞானிக்கும் ஞானிக்கும் பேதமென்னையெனின், விராத்திரியர் சுரோத்திரியர்களுக்கு வேதாத்தியயனபரித்தியாகம் வேதாத்தியயனமுடைமையென்பவற்றால் பேதமேயன்றி, ஆகாரம் நித்திரை முதலியவற்றாற் பேதமில்லை. அதுபோல அஞ்ஞானிக்கும் ஞானிக்கும் இதபந்தமுறுதல் இதயபந்தமுறாமை யென்பவற்றால் பேதமேயன்றிப் போகஸ்திதியிற் பேதமில்லை.

தன்நாசப்பிரயத்தினமுண்டாதல்.

தத்துவஞானத்தால் பிரஹ்மத்தையடையின் அக்கணமே புலியைக் கண்டாற்போலச் சீவத்துவம் கெடுமாகலின் தன் நாசத்துக்கு எப்படிச் சீவன் பிரவர்த்திப்பனெனின், தேவத்துவ வாஞ்சையால் கங்கை பிரயாகையாதிகளில் நரத்துவபரித்தியாகம் அங்கீகரிப்பதுபோல, பிரத்தியகாத்மப் பிரஹ்மரூபமாக வேண்டித் தத்துவஞானத்தால் தன்னை நாசஞ்செய்ய உடன்படுவன்.

சீவன்முத்தர் பெருமை.

வியாசாதிகளைப்போலச் சாபானுக்கிரக சாமர்த்தியமெவனுக்குண்டோ அவனே தத்துவஞானியல்லால் வேறொருவனாகானெனின், அச்சாமர்த்தியம் தபசின் பயனேயல்லால் தத்துவஞானத்தின் பயனன்று. அன்றியும், தத்துவஞானத்துக்குத் தபசே மூலமென்னுஞ் சுருதியிருத்தலால் தபோரகிதனுக்குத் தத்துவஞானமேதெனின், சாபாதிகளுக்குக் காரணம் காமியதபசென்றும், நிஷ்காமியதபசினால் தத்துவஞானமுண்டாமென்றும் அறிக. அவ்வியாசாதிகளுக்குத் தத்துவ

ஞானம் சாபாதிசாமர்த்தியமிரண்டு மிருத்தலென்னெனின், அவர்களுக்கு இருவகைத் தவமுமிருத்தலால் ஞானம் சாமர்த்திய மென்னுமிரண்டு பயனுமுண்டு. ஒவ்வொன்றை யாசரித்தவனுக்கு ஒவ்வொன்றேசித்திக்கும், அதனால் விரோதமில்லை. சாபாதிசாமர்த்தியமின்றிய விதிசூகியனான தத்துவஞானியைக் கிரியா நிஷ்டரெல்லோரும் நிந்திக்கிறார்களே யெனின், கிரியா நிஷ்டர்களையும் விஷயத்திலழுந்திய மூடர் நிந்திக்கிறார்கள். அந்நிந்தையால் அவருக்கு வைஷம்மியமில்லை. அந்த விஷயலம்படர(விஷயப்பற்றுடையோர)து நிந்தையால் கிரியா நிஷ்டருக்கு ஹானியில்லாதது போலத் தேகாத்மபுத்தியுள்ள கிரியா நிஷ்டர் செய்யும் நிந்தையால் தத்துவஞானிக்கு யாதொரு ஆனி(கெடுதி)யுமில்லை.

சீவன்முத்தன் இலௌகிகனாதலால் பிராரத்தவசத்தால் அறிவுடைமை அறிவின்மையாகிய அவஸ்தைகளிலிருந்தாலும் வாயுவசத்தால் சிதறியும் சிதறாமலிருக்கும் மேகபடலமுள்ள வாகாயம்போல நித்தியநிர்மலனாவான். மற்றும் அதிருஷ்டமென்னும் பரிசாரகனால் புஷ்பசந்தனாதி போகங்களைக் கிரகித்தும் தன் கனவ

னிடமே பற்றுள்ள ஸ்திரீயினைப் போலச் சொரூபத்தில் இரமித்திருப்பன். மூடனைபோலக் கலாஞானத்துள் மௌனியாயிருந்தாலும், கற்பிதத்துவைதபரமான சுருதிவாக்கிய வைகரிவிஷயத்தில் ஆலசியனுவன், மற்றும் பிரஸ்துத மறியாத வெகு பாஷிதனைப் போல என்ன வசனித்தாலும், கூடவபிப்பிராயத்தை யடக்கிய சத்தியாத்துவைதநிஷ்ட நிகமாபிப்பிராயமாகும். மற்றும், ஆசாரியனைப்போலச் சிஷ்யருக்கு உபதேசித்தாலும், ஆத்மா நித்தியமுத்தனுதலால் போத்தியபோதகத்துவங்கள் மாயாசிருஷ்டிவடிவினவென்று செய்துள்ள நிச்சயத்தால், ஆகாயவாணிபோலக் குருத்துவாபிமான மில்லாதவனுயிருப்பன். மற்றும் உன்மத்தனைப்போல, அநுசிதத்தைப் பேசுபவனுனாலும் துவைதபாவமழிந்து ஆத்மாராமனு யிருத்தலின், சுரதசமயத்து அதிகாமாசமுள்ள மிதுனவர்க்கியம் போல அகபிதேய(சொல்லுதற்கரிய) விஷயமாகும். மற்றும் கவிசாக்கிரகண்யனைப்போலக் கலகலெனப்பேசினுலும் பூரணைக்கிய சுபாவ நிஷ்டனுவதனுல், விரகிகள் மனம் போல அப்பிராப்பியாநுசந்தனமாகும். மற்றும், புத்திர வியோகாநுபவமுள்ள கிராம்மிய சனங்களைப்போலச் சோகஞ்செய்தாலும் சர்வேந்திரியங்களும் பிரஹ்

மாம்சங்களென்று ஆலோசனை செய்யாதே கற்பிதசாத காவஸ்தையில் நிக்கிரகித்த சர்வேந்திரிய சர்மவிஷய மான கருணாரசமாகும். மற்றும், விவித வெகு ரூப தரிசன விநோதத்தால் அட்டகாசஞ்செய்தாலும், விசித்திர புண்ணிய பாபாதி விவகாரமுஞ் சத்தியமென்று பிரதிபாதிக்கிற மீமாம்சாதி தரிசனவிஷயமான பரியாசமாகும். மற்றும், விடனைப்போல ஸ்திரீலோலனாயிருந்தாலும் பூரணைக்கிய சுபாவனாவதல்லாமல் நிசாநந்தாநுபவியாவன். மற்றும் சத்துருவைப்போலக் குரோதத்தால் சந்தாபஞ் செய்தாலும் க்ஷேத்திர தகனாக்கினிபோல விசிஷ்டபல சம்பத்துக்கு ஆசிரயஞ்செய்வனென்று விசுவாசஞ் செய்யவேண்டும்.

விதேககைவல்லியமடையுங்கிரமம்.

மேல் எக்காலத்திலும் எத்தேசத்திலும் யாதொரு சரீரமும் அடையாதே சச்சிதாநந்தப் பிரஹ்மசொரூபத்திலிருப்பதே விதேககைவல்லியமாம். அந்த விதேக கைவல்லியமடையும் கிரமமாவது ஒரு முமுக்ஷுவுக்கு நித்திய கர்மானுஷ்டானத்தால் தர்மோற்பத்தியும், தர்மோற்பத்தியால் பாபக்ஷயமும், பாபக்ஷயத்தால் சித்தசுத்தியும், சித்தசுத்தியால் சமுசாரதோஷ தரிசனமும், சமுசாரதோஷ தரிசனத்தால் விஷயவிரக்தியும், விஷயவிரக்தியால் மோக்ஷாபேக்ஷையும், மோக்ஷாபேக்ஷையால் பாகியகர்ம பரித்தியாகமும், பாகியகர்மபரித்தி

யாகத்தால் யோகாப்பியாசமும், யோகாப்பியாசத்தால் பிரத்தியகாத்மப்பிரீதியும், பிரத்தியகாத்மப்பிரீதியால் தத்துவமஸிவாக்கிய விசாரமும், தத்துவமஸிவாக்கிய விசாரத்தால் அத்வைதஞானமும், அத்வைதஞானத்தால் அவித்தியாநாசமும், அவித்தியாநாசத்தால் துவைதப்பிராந்திநஷ்டமும், துவைதப்பிராந்திநஷ்டத்தால் சுகதுக்க பரித்தியாகமும், சுகதுக்கபரித்தியாகத்தால் இராகத்துவேஷஹானியும், இராகத்துவேஷஹானியால் விதிநிஷேதநிரசன(நீக்க)மும், விதிநிஷேதநிரசனத்தால் புண்ணிய பாபக்ஷயமும், புண்ணிய பாபக்ஷயத்தால் தேகாபாவசித்தியும், தேகாபாவசித்தியால் சர்வபாபவிமோசனமுமுண்டாம் சர்வபாபவிமோசனத்தால் சர்வோத்கிருஷ்டமான பரமஸ்தானமும், புநராவிருத்திரகிதமும் (மீட்சியின்றியதும்), சகல சாஸ்திர முடிவாய் நாம சாதிககிரியா வாசனைகள் புகாததும், மனோவாக்குகளுக் கெட்டாததுமான நித்தியாநந்த சொரூபமாயிருத்தலாகிய விதேககைவல்யமுண்டாம்.

இதுவே சுருதி ஆசாரியப்பிரசாதசித்தி. இதுவே சகல சாஸ்திரார்த்த நிர்ணயம்.

விவேகசிந்தாமணியில்
வேதாந்தபரிச்சேதம்
முடிந்தது.

